

משכב עזיזה

להצגת
עם ישראל
ולזכות
שירה סעיד
ומשפחתו
היו

יחד מפזרים תורה ומקדשים שם שמיים

"מדת המלך ביזיון
בקרוב בימיה..."

הלכות ט' באב עמוד 14

אגדות החרבן - בין המצרים עמוד 70

3

כיצד מוכיחים?

8

המתנה וצריך לבלוע גולות
לרפואה, כיצד יבנה?

9

אילו דברים מותר ללמוד
בתשעה באב?

11

האם מותר לבלוע כדורי
קלי צום בשבת?

26

האם טוב שהאישה
תחנך את בעלה?

כניסה יציאה ר"ת

י-ם	19:20*	20:10	21:04
ת"א	19:18	20:08	21:01
חיפה	19:21	20:11	21:04
ב"ש	19:19	20:09	21:01

*19:00-19:01

דברים

כאשר באים מוקדש:

אחינו כל בית ישראל המתגלים בצורה ובשביה העומדים בין פנים ובין ביבשה המקום ירחם עליהם
ויוציאם מצרה לרוחה ומאפלה לאורה ומשעבוד לגאולה השמא בעגלא ובזמן קריב, ונאמר אמן.

מפיץ יקר, ניתן להקדיש אישית את הגיליון. (ראה הסבר בעמוד 2)

אודות

- עמותת 'משכן שילה' פועלת להפצת והעצמת התורה והחסד וזיכוי הרבים ברחבי הארץ, ללא מטרת רווח.
- העמותה חרטת על דגלה עשייה תורנית באהבה ואמונה, בדרך ישראל סבא, לאחדות וקירוב לבבות בית ישראל לאבינו שבשמיים.
- העמותה מנוהלת בהכוונת גדולי ישראל ואינה מקיימת במה פוליטית או עסקית.
- התרומות המתקבלות בעמותה מהפצת הגליונות והשתתפות בזיכוי הרבים, מיועדות לכלל פעילויותיה המוצהרות של העמותה למימוש מטרותיה: בהפצת והחזקת תורה וחסד ברחבי הארץ.
- בתקופה זו, אנו בהליך מתמשך של גיוס תרומות להקמת המרכז הרוחני - 'משכן שילה', בנן יבנה, שיהיה בעה"י משכן לשכינה ומגדלור תורני להפצת תורת ה' בעולם.

חזון

"הנה ימים באים נאם ה' והשלחתי רעב בארץ, לא רעב ללחם ולא צמא למים, כי אם לשמע את דברי ה'".
 יהא רעוא מן שמאי שנזכה לאקמא שכינתא מעפרא, לקדש את שמו יתברך בעולם כולו, לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו, ללא פניות אישיות או מטרות כבוד, על ידי הפצת תורה ומעשים טובים מתוך אחדות אמתית, אהבת ה' ואהבת ישראל.

לתרומות

- בנק לאומי (10) סניף 932
- מס' חשבון: 53090068
- מס' עמותה: 580560803
- לעמותה סעיף 46 לצורכי מס הכנסה.
- ניתן לתרום בכרטיס אשראי.
- קוד מוסד להקמת הרשאה לחיוב חשבון בבנק: 53483
- ניתן לתרום גם דרך 'נדרים פלוס'.
- כתובת למשלוח דואר: ת.ד. 8038 אשדוד, מיקוד: 70800

לקבלת קופת הצדקה של 'משכן שילה' נא ליצור קשר טלפוני.

אפשרות הקדשה אישית כסדר האישי:

מאקום 4 כסדר ניתן להקדיש הקדשה אישית (בהכרח יא או סי מוכחות ומאכזות) לכוונות - 073-2224999 0

פקס: 077-444-8-666

לפניות ולקבלת הגיליון במייל: A0732224999@gmail.com

לעילוי נשמת מו"ר הרב ר' שמואל צוברי זצ"ל מרא דאתרא - גן יבנה נלב"ע ז"ך תשרי ה'תשפ"ו תנעב"ה

את המעשים הטובים שלכם - שילחו אלינו ואולי תזכו בפרסים (ניתן לשלוח עד י"ג אב ה'תשפ"ו).

חלק מהסיפורים שנקבל, יפורסמו (בלי נדר) בהמשך במדור מיוחד, בעזרת ה'.

איך משתתפים?
 עשיתם מעשה טוב (גם אם זה היה לפני הרבה זמן)?
 - כתבו אלינו - ונסו להגרלה! (פרטי המערכת מופיעים בעמוד זה)

ילדים יקרים!
 כולנו שואפים תמיד להידמות לגדולים, לעשות עוד ועוד מעשים טובים ולכנות את בית המקדש שכולנו מצפים ומייחלים.

או איך עושים את זה?
 לכל אחד ואחת מאיתנו יש ניסיונות בחיים: לוותר בבית או בכיתה, להימנע מלשון הרע, לסלוח גם כש- קשה, לומר מילה טובה, לעודד, ולפעמים רק לחייך.

תשתדלו לעשות מעשים טובים, ובכך תורו את בנין בית המקדש!

עשיתם מעשה של חסד?

הגרלות ופרסים לסיפורים הנבחרים!

בימים אלו אנו נערכים, בסייעתא דשמיא, להדפסת לוח שנה 'הילולת הצדיקים'

לקראת שנת ה'תשפ"ו הבאה עלינו לטובה

המעוניינים להזמין לוחות שנה, וכן מפיצים המעוניינים בלוחות נוספים, מוזמנים ליצור קשר עם המערכת עד ליום ט"ז באב ה'תשפ"ה (10.8.2025) למניין

מפיצים יקרים, כמידי שנה (בלי נדר), לקראת ראש השנה נשלח בעזרת ה' לוח שנה מיוחד לכל מפיץ, בשקית נפרדת לנקודת ההפצה שלו (על כל הפצה של 10 עלונים יצורף לוח שנה אחד, על הפצה של 20 עלונים יצורפו 2 לוחות שנה וכן הלאה).

בברכה
 מערכת 'משכן שילה'

זמני היום

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע		
ח' אב - ט"ו אב	ח' אב - ט"ו אב	ח' אב - ט"ו אב	ח' אב - ט"ו אב	ח' אב - ט"ו אב	ח' אב - ט"ו אב
4:27	4:32	4:33	4:38	4:28	4:33
4:34	4:40	4:40	4:46	4:36	4:41
5:55	6:00	6:02	6:06	5:56	6:01
8:36	8:38	8:39	8:42	8:37	8:39
9:17	9:19	9:21	9:22	9:18	9:20
10:26	10:27	10:29	10:30	10:27	10:28
12:45	12:45	12:47	12:46	12:46	12:47
13:20	13:19	13:22	13:20	13:21	13:22
18:29	18:24	18:28	18:23	18:30	18:28
19:39	19:33	19:38	19:31	19:40	19:38
19:56	19:49	19:54	19:48	19:57	19:50

בהערה! לעניין זמני טלית ותפילין ראוי להמתין עד 60 דקות לפני הנץ בקיץ ועד 50 דקות לפני הנץ בחורף. כמו כן, ראוי להמתין ולהקדים כ - 10 דקות לפני זמן השקיעה המופיע בלוח.

פרשת חזון-חזון

הפטרה: חזון ישעיהו

ח' אב ה'תשפ"ה

שנה ג' לשמיטה
 שנת מעשר עני

השבת הלימוד היומי

בבלי עבודה זרה מה ירושלמי כתובות לו משנה זבחים ו, הלכה שו"ע או"ח נא ב

הזמנים עפ"י לוח 'אור החיים'

073-222-4-999

טלפון רב קווי

כיצד מוכיחים?

"אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל" (דברים א, א).

כנגד שלוש עבירות: עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים.
תמה רבי יהונתן ושואל: וכי אכן כך היה? וכי המצב היה כל כך ורוד בימי בית שני? הכול התנהל על מי מנוחות? הלוא היו כיתות שונות ומשונות, היו שממש מרדו בתורה, עשו מעשים נוראים, הייתה אווירה של שחיתות במידות ופריצת כל הגדרות. הכוהנים הגדולים שכיחנו אז, היו אנשים נבזים ומושחתים שקנו את התפקיד אצל הרומאים בכסף והשתמשו בשררה כדי לרדות בעם, אבל חכמים זיכרונם לברכה מתארים לנו תמונה פסטורלית: היה לימוד תורה, הייתה גמילות חסדים, רק 'בעיה קטנה' אחת, הייתה שנאת חינוס. וכי כך באמת היה?

כאן נתן לנו רבי יהונתן אייבשיץ הבנה עמוקה, מה זו בעצם שנאת חינוס? זה עצמו! אכן, היו כיתות שונות, ממש כמו בימינו. היו שביזו כל דבר שריח של יהדות נודף ממנו. היו גם חצי חצי, שומרי מסורת, והיו גם דתיים של ממש, חרדים לדבר ה'. מקפידים על צניעות ודרך ארץ, לומדים תורה ויראי ה'. בתי המדרש היו שוקקים ביום ובלילה, דרשות, שיעורי תורה ותפילות.

אך דווקא עליהם הייתה תביעה: לא די בכך שאתם מקיימים תורה ומצוות. **מה עם אחיכם?? מדוע אינכם דואגים להם, למצבם הרוחני? זו שנאת חינוס!** כאשר אדם דואג רק לעצמו ואינו חושב על זולתו, הריהו שונא.

האדם שאינו מוכיח את חברו הוא זה ששונא

ישאל השואל, האם יש להוכיח גם כאשר הדבר פוגע בחבר? ובכן, לא צריך להיבהל מהרעיון ולהימנע משום כך מתוכחה. **אם תראה את ידידך כשהוא מתכוון לשנות בטעות אקונומיקה, הוא כבר מגיש את הכוס לפיו ועומד להרעיל את עצמו, האם תפנה אליו בניחותא, בנימוס ובדרך ארץ? ודאי שלא!**

כאשר אתה רואה שאדם עומד לסכן את עצמו פיזית, לא תבחל במילים, אפילו תחטוף בכל את הכוס מידו, גם אם באותו רגע אתה מבייש אותו ברבים. ואם נשאלך, היכן נימוסיך? אף אתה תענה אמריק, כבודם של הנימוסים במקומו מונח, אבל אין כאן מקומו, שהרי מדובר בפיקוח נפש!

קל וחומר בן בנו של קל וחומר, כאשר אדם עומד לעבור עבירה, שזוהו נזק נצחי, ודאי שצריך לפעול בכל דרך למנוע אותו מכך.

אומנם, כמובן צריך להשתדל להוכיח באופן שלא תהיה פגיעה בזולת, ולכן מלאכת התוכחה קשה עד מאוד. אבל **צריך להבין ולהפנים שדווקא אדם שאינו מוכיח את חברו - הוא זה ששונא!!**

התביעה על שומרי התורה - "מה עם אחיכם?"

רבי יהונתן אייבשיץ זצ"ל שואל בספרו "עירות דבש": הגמרא (יומא ט:) אומרת: "מקדש ראשון מפני מה חרב? מפני שלוש דברים שהיו בו: עבודה זרה וגילוי עריות ושפיכות דמים וכו'. אבל מקדש שני, שהיו עוסקים בתורה ובמצוות וגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהייתה בו שנאת חינוס, ללמדך ששקולה שנאת חינוס

תפילה לפני ואחרי הלימוד

לפני לימודו יאמר:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו וא-להי אבותינו, שלא יארע דבר תקלה על ידי, ולא אכשל בדברי הלכה, וישמחו בי חברי, שלא אמר על טמא טהור ולא על טהור טמא, ולא על מתר אסור ולא על אסור מתר, ולא יכשלו חברי בדברי הלכה ואשמח בהם. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה. "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך".

אחר לימודו יאמר:

מודה אני לפניך יי אלהינו וא-להי אבותינו, ששמת חלקי מיושבי בית המדרש. ולא שמת חלקי מיושבי קרנות. שאני משכים והם משכימים. אני משכים לדברי תורה והם משכימים לדברים בטלים. אני עמל והם עצלים. אני עמל ומקבל שכר והם עצלים ואינם מקבלים שכר. אני רץ והם רצים. אני רץ לחיי העולם הבא, והם רצים לבאר שחת. שנאמר "ואתה א-להים תורדם לבאר שחת. אנשי דמים ומרמה לא יחצו מיהם, ואני אבטח בך".

האדם מוכיח את מי שהוא אוהב, מפני שאינו רוצה שייכשל

"הוכח תוכיח את-עמיתך ולא-תשא עליו חטא וגו' ואהבת לרעך כמוך". אדם המוכיח את רעהו כאשר הוא רואה שהלה עומד להיכשל בדבר עבירה, הריהו מקיים בכך "ואהבת לרעך כמוך". האדם מוכיח את מי שהוא אוהב, מפני שאינו רוצה שייכשל.

כך נוהג הקב"ה עם בניו **אהוביו, עם ישראל:** "כי את-אשר יאהב יי יוכיח וקבץ את-בן ירצה" (משלי ג, יב). **כתב המלבי"ם:** "השתדל להאריך סימן האהבה, שמאהבתו ישגיח עליו להטיב דרכו ולהעלותו אל מדרגה למעלה למעלה, וימנעו ממוותרות וממעצות, ויטה שכלו לסבול עול התורה והתמדת הלימוד וכדומה, וכל זה מרוב אהבתו אותו".

ולהפך, אם רואים את השני מועד ונכשל, ואין מסייעים לו לחזור ולעלות על דרך הטוב, זו שנאת חינוס אמיתית. זה היה העוון החמור והמר שהחריב את בית המקדש השני. החרדים לדבר ה' לא טרחו להביא את דבר ה' אל אחיהם הטועים.

(מפיק מרגליות)

לוח חודשי

ראשון	שני	שלישי	רביעי	חמישי	שישי	שבת
						א ראש חודש אב אין אומרים צדקתך מטות מסעי
ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח שבת חזון ערב חשעה באב אין אומרים צדקתך דברים
ט צום תשעה באב 1957 שנים לחורבן בית שני סיום הצום בצאת הכוכבים ברכת הלבנה בערב אין אומרים חתון	י	יא	יב	יג ט"ו באב סוף זמן ברכת הלבנה כל הלילה	יד שבת נחמו אין אומרים צדקתך ואתחנן	טו כב
טז	יז	יח	יט	כ	כא	קב שבת מברכים ערב ראש חודש אין אומרים צדקתך ראה
כז	כח	כט	ל	א	ב	

תפילה לשלום חילי צה"ל

מי שברך אבותינו אברהם יצחק ויעקב, הוא יברך את כל חילי צבא ההגנה לישראל. אנשי כחות הפסחון וכחות ההצלה. העומדים על משמר ארצנו וערי א-להינו. מנבול הלבנון ועד מדבר מצרים. וכן הים הגדול עד לבוא הערבה וכל מקום שהם. כיבשה באויר ובים. יתן יי את אויבנו הקמים עלינו נגפים לפנינו. הקדוש הוא ישמר ויציל את חילינו מכל צרה וצוקה. ומכל נגע ומחלה, וישלח ברכה והצלחה בכל מעשה ידיהם. ידבר שונאיו תחתיהם. ויעטרם בכתר ישועה ובעטרת נצחון. ויקים בהם הכתוב: "כי יי א-להים ההלך עמכם. להלחם לכם עם איביכם להושיע אתכם" (דברים כד, ו). ונאמר: "אמן"

דברי תורה לסעודות

מתורת ה"אור החיים" הקדוש
רבינו יוסף קארו זצ"ל

שו"ת בהלכה מאת הראשון לציון
מרן הגאון רבינו עובדיה יוסף זצ"ל

התואר הנכסף!

על ארץ ישראל, זוהי אותה "רוח אחרת" שפיעמה בו, ועל כך זכה לתואר הנכסף "ועבדי קָלֵב"!

והדברים מרעישים! מי מאיתנו אינו רוצה שהקב"ה יקרא לו "עבדי"? אין ספק שכולנו רוצים לזכות בתואר נכבד זה. **איך זוכים לו?** פשוט מאוד - כאשר אנחנו מתמרדים ונלחמים נגד היצר הרע, שמנסה לגרור אותנו לדברי איסור ועבירה, ובמקום זאת אנו נשמעים לרצונו של הקב"ה, הרי שאז אנו זכאים לתואר **"עבדי ה'!"** ועליו אמר ישעיה הנביא (מט, א): **"וַיֵּאמֶר לִי עֲבָדִי אֶתָּה יִשְׁרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר"**.
הבה נעמוד איתנים ונתייצב על דרך האמת, ונזכה להיות מעבדי ה'.

"וְהָיָה קָלֵב בֶּן יִפְתָּה הוּא יִרְאֶה וְלֹא אֶתָּה אֶת הָאָרֶץ אֲשֶׁר דָּרָךְ בָּהּ... וְעַתָּה מִלֵּא אֶתְרִי יוֹ" (דברים א, כ).

כתב מרן ה'אור החיים' הקדוש זיע"א: קָלֵב זכה לתואר של כבוד מאת ה' יתברך, שהרי הקב"ה כינה אותו **"עבד ה'"**, שנאמר (במדבר יז, כד): **"וְעַבְדִּי קָלֵב, וְהַשְׂאֵלָה הַנִּשְׁאֵלָת: בְּזִכּוֹת מֵה זָכָה קָלֵב בֶּן יִפְתָּה לְתוֹאֵר כֹּה נִכְבָּד מֵאֵת ה'?"**

על כך הסביר הצדיק והשיב: קָלֵב היה בודד בין עשרת המרגלים ברצונו לראות את הטוב שבארץ ישראל, וכמעט שנגרר עימם לדבר סרה בארץ ישראל, אלא שלבסוף התמרד כנגדם ועמד בתוקף על דעתו לדבר רק טוב.

שאלה: טעה ודילג על הפסוקים של **"ויכולו"** בתפילת העמידה, האם צריך לחזור?

שו"ת בהלכה

שאלה: מה הטעם שאומרים **"ויכולו"** בכניסת שבת, ומתי צריך לאומרו?

תשובה: אם טעה ודילג פסוקי **"ויכולו"** בתפילת העמידה, אם נזכר לאחר שחתם ברכת **"מקדש השבת"**, **אינו חוזר**, מפני שהוא עתיד לאומרו עם הקהל לאחר תפילת העמידה, וכן על הכוס בשעת הקידוש, ואם נזכר קודם שהתחיל ברכת **"רצה"**, אינו רשאי לאומרו שם בין ברכה לברכה.

תשובה: אמרו חכמים (שבת קטז), כל המתפלל בערב שבת ואומר **"ויכולו"**, מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית. ושני מלאכי השרת המלווין את האדם מניחים ידיהם על ראשו ואומרים לו: **"וְסָר עֲוֹנְךָ וְחֻטְאֶתְךָ תִּכַּפֵּר"**.
ותיקנו רבותינו לומר בליל שבת שלוש פעמים **"ויכולו" - בתפילת העמידה, לאחר העמידה, ועל הכוס בשעת הקידוש.**

מתורת ה"אור החיים" הקדוש
רבינו יוסף קארו זצ"ל

עצת היצר הרע!

שום אינטרס או טובת הנאה, אלא שאם כך הם פני הדברים, שכל כוונתם הייתה לטובה, אם כן מדוע נענשו ומתו במיתה משונה וקשה?
וגם על זאת השיב הצדיק וביאר: אדרבה, בדבר הזה הייתה טעותם, כי כל המחשבה הזאת לא הייתה אלא עצת היצר הרע להטעותם ולהסירם מדרך הישר! וגרר אותם היצר הרע ללשון הרע ודברי שקר, **והלך הוא עצום!** הבה נקיים את רצון ה' מבלי להתחכם, ונצליח!

"וְאָמַר מִכֶּם שְׁנַיִם עֶשְׂרִי אֲנִישִׁים אִישׁ אֶחָד לְשָׁבָט" (דברים א, כ).

הקשה רבינו ה'בן איש חי' זצ"ל בספרו **"בן יהודה" (סוטה לד):** הרי (בפרשת שלח) התורה הקדושה מעידה על שנים עשר המרגלים שכולם היו אנשים חשובים, ומראשי העם היו, ואם כן איך ייתכן שאנשים בדרגתם ידברו סרה ודברי בלע נגד ארץ ישראל בצורה כל כך גלויה ובוטה?
והשיב רבינו: אדרבה, אותם מרגלים כוונתם לטובה הייתה, היות שהם סברו שאם בני ישראל ייכנסו לארץ מתוך ידיעה שהיא ארץ טובה ומלאה שפע, הרי שבכך יתמעט שכרם, כי כניסתם לארץ ישראל אינה לשם שמיים. לכן החליטו המרגלים להציג בפני העם את הארץ כארץ גרועה ורעה, ואף על פי כן ירצו בני ישראל להיכנס אליה, ובכך יגדל שכרם שבעתיים, שהרי עתה הם נכנסים אליה לשם שמיים, ולא מחמת

אולם אנו נוהגים להוסיף תיבות אלו רק קודם **"ויכולו"** שבקידוש.

שו"ת בהלכה

שאלה: מה הן ההלכות שבאמירת **"ויכולו"** לאחר תפילת העמידה?

אין לדבר בשעה שהציבור אומרים **"ויכולו", וב'ספר חסידים' מובא מעשה בחסיד אחד שנראה לחבירו בחלום והיו פניו מוריקות, ואמר שנעשה לו כך מפני שהיה מדבר בשעה שהיו הציבור אומרים **"ויכולו"**, וב'מגן אבות' (ברכת מעין שבע) וב'יתגדל'.**
אם האריך בתפילתו ונמצא לאחר **"היו לרצון"** הראשון, לא יפסיק לומר **"ויכולו"** עם הציבור, אבל לאחר **"היו לרצון"** השני, רשאי.

תשובה: **"ויכולו"** שלאחר העמידה, יש לאומרו בקול רם, ובעודו עומד, שהוא **"עדות"** על מעשה בראשית, ועדות נאמרת מעומד. **וטוב לאומרו יחד עם הציבור**, ומכל מקום גם המתפלל ביחידות, או שאיחר לסיים תפילתו, יאמר לבדו **"ויכולו"**.
ויש הנוהגים לומר **"יום השישי"** קודם אמירת **"ויכולו"** שלאחר עמידה,

תוכן זמ

26..... יום שבתון.....	43..... יד יד נפש.....	23..... ברוך א-ל עליון.....	29..... אשור שירה.....	27..... אנדלך א-לחי.....
17..... יוצר מידו.....	20..... יד יד השכחת.....	22..... בתי צאי.....	18..... אשיר לא-ל.....	47..... אדון עולם.....
22..... יחיד א-ל דגל.....	21..... תלומה.....	28..... נואל יבוא.....	35..... אשיר לך ארץ חמדה.....	24..... אל גליל.....
30..... יחיד דם.....	46..... י-ה אכסף.....	18..... דוד יקרא.....	32..... אשיר לכבוד חברים.....	39..... א-ל מאד נעלה.....
39..... יעלה יעלה.....	19..... י-ה רבון.....	36..... ואמרתם נח לחי.....	31..... אשיר שירה וזמרה.....	34..... א-ל עד לי לעד.....
16..... יפה חתני.....	39..... יהי שלום בחילינו.....	22..... זור א-ל וגואלי.....	31..... אשירה נא.....	13..... אליך אקרא י-ה.....
40..... ישמח חתני.....	33..... יודו לך רעיוני.....	35..... זקן יושב בשיבה.....	20..... בזכרי ימים ימימה.....	33..... אללא אימלאי.....
28..... ישמח משה.....	14..... יודוך רעיוני.....	13..... חביבי.....	29..... בן אדם.....	19..... אעופה אשכונה.....
12..... כי אשמרה שבת.....	26..... יום זה מכבד.....	21..... חיש חיש.....	37..... בר יוחאי.....	30..... אערך מהלל גבי.....

דה והלכה בת השבת

מתורת ה'אביר יעקב'
רבינו יעקב אביחצירא זצ"ל

וזתן חלקנו בתורה!

דברי תורה לסעודות מאת:
הרה"ג שמעון יוחאי יפרח שליט"א

היו צריכות להיות 600 אלף נשמות, כמניין 600 אלף אותיות שבתורה. ומחסיבה הזאת ציווה הקב"ה על משה רבינו למנות ולספור את ישראל כמה וכמה פעמים במדבר סיני, כדי שיבינו שמספרם כמספר אותיות התורה ממש. על כן חייב כל יהודי ויהודי לאחוז בתורה הקדושה ולהגות בה יומם ולילה, כי שורש נשמתו של כל אחד מהם מצוי בתורה ובאותיותיה.

והלך נפלא ומחייב! לכל אחד ואחד מאיתנו יש חלק בתורה הקדושה, חלק שרק הוא יכול להאיר ולחדש, כי הוא משורש נשמתו דווקא, ועל זה אנו מבקשים ואומרים: "ותן חלקנו בתורתך", כלומר שנזכה לקחת את החלק שלנו - המיוחד לנו, ובזה זוכים אנו להשלמת נפשנו.

"אלה הדברים אשר דבר משה אל כל ישראל... ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חמש... באר את התורה הזאת" (דברים א. א. ח).

כתב הצדיק רבינו יעקב אביחצירא זצ"ל בספרו 'מחשוף הלבן': בני ישראל נקראים בשם "ישראל", ותמצא שהמילה "ישראל" היא ראשי תיבות: "יש שישים ריבוא אותיות לתורה", או "יש שישים ריבוא אופנים לתורה". דבר זה בא ללמדנו שלכל יהודי ויהודי יש חלק ושייכות בתורה הקדושה, ובאותו החלק שם נמצא שורש נשמתו, ומשום כך לא הוציא הקב"ה את אבותינו ממצרים עד שהגיעו למניין 600 אלף נשמות, היות שכל מטרת גאולתם ממצרים הייתה לקבל עליהם את התורה הקדושה. לכן

שאלה: מהו הנוסח הנכון לומר בתפילה, וינוחו 'בה', או וינוחו 'בו'?

תשובה: בתפילת ערבית של ליל שבת

יש לומר 'וינוחו בה', אבל בשחרית ובמוסף ובמנחה יש לומר 'וינוחו בו'. ויש לזה טעם על פי הסוד. וזהו הנוסח היותר נכון לאומרו.

ויש הנוהגים לומר 'וינוחו בה' בערבית, 'וינוחו בו' בשחרית ובמוסף, ו'בם' במנחה. ויש להם על מה שיסמוכו, ובלבד שבמנחה יאמרו 'שבתות קודשך

וינוחו בם'.

שאלה: האם מקדשים הלבנה בליל שבת?

תשובה: לכתחילה אין לקדש הלבנה בליל שבת או בליל יום טוב, ואם היו עננים ולא היה אפשר לקדשה עד ליל ט"ו שחל בשבת, מותר לקדשה בשבת. ומותר אפילו בליל י"ד או י"ג שחל בשבת, כאשר העננים מצויים, וחוששים להפסיד הברכה. וטוב שבשבת לא יעשו ריקוד ממש, ודי בהרמת העקב כמו בקדושה.

ע"ת מהלכה

מתורת החסידות
רבינו ה'בעל שם טוב' והלמודיו זצ"ל

הצלה מפתיעה!

לדבר זה? "תקרבון אלי" - תתקרב לצדיק שבדור, וממנו תזכה לספוג קדושה ויראת שמיים אמיתית בעבודת ה', ודבר זה יועיל לרכך את לב האבן בקרבו של האדם.

ומעשה בנערה יהודייה שהתחברה לגויים, וירדה מדחי אל דחי, עד שרצתה להמיר את דתה, ונודע הדבר ברוח הקודש לרבינו הבעל שם טוב. נסע הצדיק עד למקום מגוריה, וביקש להתארח בבית משפחתה, והסכימו בני משפחתה לכך. והנה כעבור כמה שעות נכנסה הנערה אל הבית, וראתה את פני קודשו של הבעל שם טוב, ונכנסו הרהורי חרטה בליבה, וביקשה מהצדיק שיואיל לקחת אותה עימו אל מקומו ואל עירו, על מנת שתתרחק מאותם גויים המרחיקים אותה מדרך הישר. הסכים הצדיק לכך, וכששב אל עירו לקח אותה עימו וחיתן אותה עם יהודי כשר וירא שמיים בתכלית.

ומכאן למדנו שבזכות ההתקרבות אל הצדיקים זוכה האדם ליראת שמיים אמיתית!

"והדבר אשר יקשה מקם תקרבון אלי" (דברים א. י. ח).

הקשה רבינו הבעל שם טוב זצ"ל: מדוע נאמר בפסוק "והדבר אשר יקשה מקם", והלא נכון יותר היה לומר: "והדבר הקשה לכם", ומדוע אם כן נקטה התורה דווקא לשון זו?

והשיב רבינו: רמז רמזה לנו התורה בזה, כי לפעמים מרגיש האדם שליבו נעשה קשה ואטום בעבודת ה', ולכן אמרה התורה: "והדבר אשר יקשה מקם" - דהיינו אם יקרה שבתוך ליבכם פנימה יהיה קושי בעבודת ה'. ומהי התרופה

שאלה: מה דין אדם שטעה בתפילת שבת, והתחיל לומר 'אתה חונן'?

תשובה: אם טעה בתפילת ערבית, שחרית או מנחה של שבת, והתחיל לומר 'אתה חונן', ונזכר, יסיים ברכת 'אתה חונן', ואחר כך יחזור לשל שבת. וכן אם נזכר בתוך אחת מהברכות האמצעיות של חול, יסיימה, ויחזור לשל שבת.

ע"ת מהלכה

ואם לא סיים את הברכה של חול, אלא הפסיק באמצעה והמשיך מיד בתפילה של שבת, ונזכר רק לאחר שחתם מקדש השבת, **בדיעבד אינו חוזר** לומר ברכת 'אתה חונן'.

ואם רק אמר 'אתה' של ברכת 'אתה חונן', אבל זכר שהיום שבת, ורק נכשל בלשונו, **אינו צריך לסיים 'אתה חונן',** ובין בשחרית ובין במנחה ובין בערבית ימשיך בתפילה של שבת שנמצא בה.

זמירות

שירי תימן (דיוואן)

57..... ישיקך
58..... לפלח הרמון
60..... מי נשקני
56..... סעי יונה
61..... ספרי תסח
58..... קריה יפהינה
60..... ש-די אקר נא די
56..... שמע הא-ל

27..... תשבי צורי לבבי

שירי שמחות

38-40

שירים לסעודה שלישית:

41-47

שירים חסידיים (לפי א"ב):

48-55

45..... כל מקדש
35..... לא-ל מרום
24..... לדוד שיר ומזמור
38..... לכבוד חמדת לבבי
24..... לשוללת שובי רני
25..... מה ידירות
15..... מל-אלי וגדלו
17..... מנוחה ושמחה
40..... מקהלות עם

"אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה" (דברים א, א)
לפי שהן דברי תוכחות... והזכיר ברמז מפני כבודו של ישראל (רש"י).

והקשו המפרשים, והלא החטאים הללו המוזכרים כאן ברמז נמנים להלן במפורש תוך פירוט כל הפרטים?
ברם, מצינו במדרש שמכיוון ששמעו בני ישראל דברי התוכחה, מיד חזרו בתשובה שלמה ואמיתית, והרי בידוע שהחזר בתשובה מאהבה זדונותיו נעשים לו כזכויות, אם כן ממילא הפכו כל החטאים למצוות, ולכן מנה אותם משה לפרטי פרטים, כיון שביקש להזכיר כמה שיותר את זכויותיהם של ישראל...

(אמרי אלימלך)

"וְהָיָה בְּאַרְבָּעִים שָׁנָה בַּעֲשָׂתִי עֶשְׂרֵי חֹדֶשׁ בְּאַחֲרֵי חֹדֶשׁ" (דברים א, ג)

מלמד שלא הוכיחם אלא סמוך למוות (רש"י).
מדוע באמת לא הוכיחם משה רבינו בכל שנות נדודיהם במדבר, והרי אמרה תורה **"הוכח תוכיח"** - ודרשו חכמינו זיכרונם לברכה: **אפילו מאה פעמים!?**

ברם הלכה זו נאמרה דווקא בשעת מעשה, מיד לאחר החטא. אז אומנם חייבים להוכיח את החוטא אפילו מאה פעמים. אבל שלא בשעת מעשה, אין חיוב להוכיח ולחזור ולהוכיח.

(הכתב והקבלה)

"וְיִי אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֹתְכֶם וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב... אֵיכָה אֲשָׁא לְבָדִי מִרַחֲמֶיךָ וּמִשְׁאַכְּךָ וּרְיִבְכֶּם" (דברים א, יב).

ישראל נמשלו לכוכבי השמיים, לחול אשר על שפת הים ולעפר הארץ. וכל משל ומשל הוא בחינה אחרת במעלתם של ישראל.

מבחינת שלימותם והשגתם, הרי הם מזהירים ומאירים **"כוכבים"**. מבחינת היותם לעם צריכים הם שיגורו באחוה, מקובצים כגררי **"החול אשר על שפת הים"**. אך נוסף לכך צריכים הם להיות מאוחדים ודבוקים זה בזה **"כעפר הארץ"**. מובן שכדי להנהיגם כראוי, צריכה לשרור ביניהם אחדות מלאה, כי בהיותם פרודים זה מזה, קשה עד מאוד להנהיגם.

לכן אמר משה רבינו: **"וְיִי אֱלֹהֵיכֶם הִרְבָּה אֹתְכֶם וְהִנֵּכֶם הַיּוֹם כְּכֹכְבֵי הַשָּׁמַיִם לְרַב"**. בחינתכם היא כ"כוכבים" הזוהרים ומאירים, אך עדיין אין אתם בבחינת "כעפר הארץ". האחדות השלמה והמקיפה מכאן והלאה. על כן קשה היא עד מאוד הנהגתכם: **"אֵיכָה אֲשָׁא לְבָדִי מִרַחֲמֶיךָ וּמִשְׁאַכְּךָ וּרְיִבְכֶּם"**.

(טעמא דקרא, טללי אורות)

ושיא השיאים היה כאשר הגיע לאמירת "היום אלף תשע מאות ארבעים ו... לחורבן בית קודשנו... ותפארתנו..."

הוא היה הוגה באיטיות ומדגיש, אלף תשע מאות... וכבר לא היה יכול להמשיך... וכך שוב - ארבעים ו... ש נ ה...

דמעותיו זלגו ללא הרף, והיה בוכה שעות ארוכות על גלות השכינה, על צערם של ישראל.

והיה אומר:

רבותי... אתם מבינים מה קורה פה?

כל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו חרב בימיו.

בדרשותיו ובשיחותיו נוהג היה תדיר להצביע על הסיבות שהביאו לחורבן וכיצד עלינו לתקן.

"תאהב את השני, תכבד אותו".

כך היה חוזר תמיד.

בעיקר היה מתריע על כבוד תלמידי חכמים בהוסיפו סיפורים ומעשיות, על כבודם של לומדי תורה ועמליה, והצורך לכבדם כראוי להם.

(בנימין הצדיק)

ציפייה לישועה

אחד הנושאים הבולטים בעבודתו של רבינו הגאון רבי שמעון בעדני זצ"ל היה 'ציפית לישועה'. פעם תמה, החפץ חיים אמר ללמוד קודשים משום 'מהרה ייבנה בית המקדש' ולא ידעו מה לעשות, מדוע לא הנהיג זאת גם גבי טהרות? הרי קודשים זה נפקא מינה רק לכוהנים, ואילו טהרות זה נפקא מינה לכל כלל ישראל!?

מהרב שאול גבאי שליט"א שמעתי בנוסח קצת שונה, ששאל הרב בעדני זאת לרבי חיים גריינימן משום שלא מלאו ליבו להנהיג דבר שמשום מה החפץ חיים נמנע מלהנהיג...

ענה לו רבי חיים: מכיוון שבטהרות אין גמרא, ממילא אין לנו היכולת לסלול בתחום זה דרך להלכה.

והמשיך רבי חיים ואמר: **"אולם, אחרי שמדן החזון איש סלל דרך בטהרות, שכפי הנודע עבד על כרך זה כ-25 שנה, מעתה אפשר ללמוד טהרות"**.

רבינו קיבל את הכרעת רבי חיים, ושינס מותניו להקים כולל מיוחד בראשות בנו הגאון רבי דוד שליט"א - מול מקום המקדש, שבו ילמדו הלכות טהרות בעיון. כמה שמח בכולל זה, כמה היה מדבר על כך, משתבח בכך, מעודד ומכוון.

(מהקודש פנימה)

בכיות על גלות בתשעה באב

כבר מהסעודה המפסקת דמעותיו של הרב בנימין בצרי זצ"ל לחלחו את הלחם עם האפר, ומדי כמה דקות שמעו מפיו אנחה, אח... אח... ובברכת המזון היה מתייפח כאבל ממש...

"ומלכות בית דוד משיחך תחזירנה", היה זה משפט שהיה יכול להתמשך כמה דקות.

"ומלכות..." פרץ עז של דמעות היה יוצא מעיניו.

"בית דוד", הוא לא היה יכול להירגע.

וכשאמר **"משיחך..."** כבר היו עיניו אדומות כשדמעות שוטפות אותן כשיטפון מומש.

חצי שעה ארכה ברכת המזון. חצי שעה של החדרה לכל התאים הערניים בגוף - עם ישראל בגלות.

שְׁלוֹם עַלְיְכֶם מְלָאכֵי הַשָּׂדֶה. מְלָאכֵי עֲלִיּוֹן. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
בְּיָמֵינוּ שְׁלוֹם מְלָאכֵי הַשָּׁלוֹם. מְלָאכֵי עֲלִיּוֹן. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
בְּשִׁבְתְּכֶם שְׁלוֹם מְלָאכֵי הַשָּׁלוֹם. מְלָאכֵי עֲלִיּוֹן. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
בְּצִאֲרָתְכֶם שְׁלוֹם מְלָאכֵי הַשָּׁלוֹם. מְלָאכֵי עֲלִיּוֹן. מְלָךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא:
כִּי מְלָאכֵינוּ יִצְוֶה לָךְ. לְשִׁמּוֹךְ בְּכָל דְּרָכֶיךָ: !! יִשְׁמַר צִאתְךָ וּבֹאֶךָ. מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם:

ממה פחד משה?

"וַיֵּצֵא עֹוג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן לִקְרָאתָנּוּ... וַיֹּאמֶר
יְיָ אֱלֹהֵי אֵל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִידְךָ נִתְּנִי אֹתוֹ"
(דברים ג, א-ב).

ולכאורה צריך להבין, ממה פחד משה רבינו?

1. משה שלח את בני ישראל לרגל אחר העיר יעזר וסביבותיה, שנאמר (במדבר כא, לב): "וַיִּשְׁלַח מֹשֶׁה לִרְגֵל אֶת יַעֲזָר", אך בני ישראל לא עשו כמצות משה רבינו והלכו בדרך אחרת, שנאמר (שם לג): "וַיִּפְּנוּ וַיַּעֲלֵוּ דֶרֶךְ הַבָּשָׁן, וַיֵּצֵא עֹוג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן לִקְרָאתָם... לְמַלְחָמָה", והיות שבני ישראל לא עשו כפי שציווה אותם, חשש משה רבינו שמא עוג יגבר עליהם וינצח אותם. על זה בישר לו ה' ואמר לו: "אַל תִּירָא אֹתוֹ!" (מדרש הביאור, חוקת).

2. הואיל ועוג מלך הבשן עשה חסד עם אברהם אבינו, כי הוא זה שסיפר לו שלט בן אחיו נפל בשבי, חשש משה שמא הזכות הזאת של מצות החסד תעמוד לו, ולא יצליחו להורגו. לכן הקב"ה בישר לו שלא יחשוש (משיבת נפש, פרק טו).

3. ה' הבטיח למשה להילחם בבני האמורי ולנצחם, ועוג מלך הבשן לא היה מבני האמורי, אלא בשורשו הוא היה מבני הרפאים, שנאמר (דברים ג, יא): "רַק עֹוג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן נִשָּׂאֵר מִקֵּיֶר הָרְפָאִים". וכיון שכך חשש משה מפניו של עוג, עד שה' הבטיח לו שגם עוג יימסר בידו (דברי אברהם, חוקת).

4. עם ישראל באותו הזמן לא היו מאוחדים כל כך. אדרבה, היה ביניהם קצת פירוד לבבות, והראיה לכך, שהרי במלחמתם בסיוח מלך האמורי נאמר (במדבר כא, ד): "וַיִּכְּחוּ יִשְׂרָאֵל לְפִי חֶרֶב" - נאמר בלשון יחיד, לרמזו שהיו באחדות, אולם במלחמת עוג נאמר (במדבר כא, לה): "וַיִּכְּחוּ אֹתוֹ" - בלשון רבים, ומשמע שבני ישראל היו אז בפירוד לבבות, ומחמת זה חשש משה שמא בשל המחלוקת שביניהם ינצח אותם עוג (אמרי משה, בלק).

5. כאשר עשה אברהם אבינו ברית לכל ילידי ביתו, גם עוג היה שם ואף הוא נימול באותו יום עימהם. לכן פחד משה רבינו ממנו, ומשום כך אמר לו ה': אל תירא אותו - אל תחשוש מהאות של ברית המילה שחוקה בבשרו (זוהר, חוקת דף קפד).

6. ראה משה רבינו ששורה על עוג קליפה קשה של טומאה, ולכן חשש משה מכוחות הטומאה שסביב עוג, עד שהבטיחו ה': "אַל תִּירָא אֹתוֹ כִּי בִידְךָ נִתְּנִי אֹתוֹ" (מגדל צופים, ח"ה עמוד ג).

באב לא נמצא גם איש ששמח שמחה כמוהו, אשרי עין ראתה כל אלה.

(אור הרש"ש)

מעלת הזמן

כל חיי רבי יצחק יחיאל יעקובוביץ זצ"ל היו מערכת אחת של רצון ה'. בכל יום ובכל זמן חיפש הרב זצ"ל מהו רצון ה' ממנו ביום זה. כך בכל זמן מן הזמנים הרגישו עליו את מעלת הזמן. בפסח ראו בו את האמונה החושית ודקדוק המצוות. בימי ספירת העומר ראו בו את הכמיהה העצומה -

'בקודשנו טהרנו'. ובשבעות, זמן מתן תורה, ראו בו הן את גיעת התורה והן את יסודות מתן התורה שאותם העביר כפי שסיפרנו לכלל ילדי ישראל. בימי שמחה הרגישו היטב את השמחה באופן שאי אפשר לתאר על הכתב, רק עין שראתה תבין במה מדובר. וכך גם בימי האבלות על חורבן הבית, כל מי שהיה בקרבת הרב זצ"ל הרגיש את הציפייה לגאולה ואת הצער על החסר שיש עדיין.

אצל הרב זצ"ל כבר בימי בין המצרים הרגישו את מציאות הזמן הזה. הרב זצ"ל נהג כל חייו מאז ימי בחורו לעשות תיקון חצות בצהריים. כאן בבית הכנסת, בהיותו בשעות אלו בכולל, היה הרב יושב על מדרגה נמוכה ואומר בבכי ודמעה תיקון חצות ומזכיר לעצמו את חורבן בית המקדש.

בניו מספרים איך בסעודה המפסקת הרב היה יושב בצער, וכשהגיע בברכת המזון ל'ונבנה ירושלים' היה פורץ בבכי מר. את מגילת איכה והקניות היה קורא בדמעות שליש. אפשר למצוא אנשים בני מעלה המוטרגשים בתקיעת שופר, בנטילת לולב, אבל למצוא אדם ששנים רבות (לא רק בזקנותו) בוכה ונאנח על חורבן בית המקדש, זו מציאות נדירה שמתפללי בית הכנסת הושפעו רבות ממנה.

המנהג פעם היה שמכבים את האור בתשעה באב בבית הכנסת, ומדליקים נרות. גם בהרצליה נהגו כך, הרב היה יושב שפוף על הרצפה ואומר בצער את מגילת איכה, קורא קניות ומשרה סביבו אווירה של אבלות על החורבן. ולוואי ונזכה שיתקיים בנו 'ותחזינה עינינו בשוכך לציון'.

(הרב זצ"ל)

הנהגות הרש"ש הקדוש

בהגיע ימי בין המצרים, מדי יום ישב רבינו הרש"ש הקדוש זצ"ל בחצות היום בכותל המערבי וקונן במר נפשו על חורבן בית המקדש. צער עמוק היה מצטער רבינו, וקול בכי התמרורים שבכה נשמע למרחוק.

"כל עוד נשמת באפי, לא אשקוט ולא אינחם על מראה

השועלים שהילכו בחורבות בית קודשנו ותפארתנו", היה רבינו אומר. אכן זה מזכיר את ימיו הראשונים, עת עסק בתיקון חצות. עצב, דאגה וצער אפפו את רבינו על גלות השכינה.

"איך פודה... איך גואלי?... החל זועק מקירות ליבו קודם אמירת התיקון 'איך מרחם?' 'איך חונן?'... השנה שנת ה'תקל"ו, ומשיח בן דוד עדיין לא בא, מי יסבול צער איום ונורא זה... אמא שכינה גלתה מביתה ועזבה אותו לאנחות. רציית לפדות ולגאול אותך עם שני תלמידיו מיד בני ניכר, זדים וזדונים אשר לכדו אותך בפח יוקשים, אך בשעת מעשה הפסיקה אותנו בת קול, אוי מה אעשה לך?... צר לי עלייך שכינה, צר לי מאוד".

כל אותם ימים של בין המצרים לא ידע מנוחה לא בגופו ולא בנפשו, וכל הזמן רק ישב ובכה.

והנה הגיע יום תשעה באב שבו נקרע ליבו בקרבו, על אמא שכינה ועל חורבן הבית, ובשעה שחלץ את התפילין ביום תשעה באב אחר תפילת השחר והוא יושב על הארץ ואפר על מצחו, החל מקונן במר נפשו.

כל אימת שבכה וזעק, דממת מוות שררה בבית המדרש. איש מחכמי הישיבה לא העז להשמיע קולו בחלל האוויר, וכולם קפאו על מקומם, לילות שבר עליו ויצאו מליבו, וניכר היה כי ליבו נמס בקרבו.

כל ימיו חשב רבינו רק על קירוב הגאולה ועל הישועה לעם ישראל, ולא יכול היה לחדול מלבכות עד שעת המנוחה.

ובשעת המנוחה קם והתיישב על ספסל והחל קורא את ספר איוב, הוא ותלמידיו. ואחר ברכת הלבנה התנחם מעט רבינו ואט אט חזר אל עצמו.

השמחה הגדולה הגיעה בליל ט"ו באב, עת צהל ושמח ביום זה. אכן ביום אבל כתשעה באב לא היה ולא נמצא אדם שקונן על חורבן הבית כמוהו, אך מצד שני בעת שמחת ט"ו

השבת

ותשחק ליום אחרון: פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונת: צופיה תליכות ביתה ולחם עצלות לא תאכל: קמו בניה ויאשרוה בעלה ויהללה: רבות בנות עשו חיל ואת עליה על כלת: שקר חסן והכל היפי אשה יראת ה' היא תתהלל: תנו לה מפר: ידיו והללוה בשערים מעשיה:

ותאמר וידעוה: טעמה כי טוב סחרה לא יכבה בלילה נדה: ידיו שלחה במישור וכפיה תמכו פלה: כפה פרשה לעני וידיו שלחה לאביון: לא תירא לביתה משלג כי כל ביתה לבש שנים: מרובים עשתה לה שש וארגמן לבושה: נודע בשערים בעלה בשבתו עם קני ארץ: סדון עשתה ותמכו וחטור נתן למנעני: עז והדר לבושה

אשרת חיל מי ימצא ורחק מפניו מוכרה: בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר: גמלתהו טוב ולא רע כל ימי חייה: דרשה צמר ופשתים ותעש בחפץ כפיה: תיתן כאניות סוחר ממורחק תביא לחממה: ותקם בעוד לילה ותתן טורף לביתה וחק לעריתה: וקמה שדה ותקחה מפר: כפיה נטעה כרם: חגרה בעין מתניה

"שאל את אביך ויהי"

שאלות ותשובות
הגאון רבי בן ציון אבא שאול זצ"ל

הראש"ל הגאון רבי שלמה משה עמאר שליט"א

"וְאַתָּה עַל-בְּמוֹתֵינוּ תִּדְרֹךְ"

אך רבי עקיבא האריך ב'אחד', ולא המשיך לומר "וְאַתָּה בְּמִיתָנוּ" כפי שכתב רש"י. לא רצה להרוג את אויביו. על זה שאלו תלמידיו בפליאה, "רבינו, עד כאן?" - וכי רק עד 'אחד' אתה קורא? מדוע אינך ממשיך? תאמר "וְאַתָּה בְּמִיתָנוּ" כפי שכתב רש"י. מדוע אינך ממשיך? תאמר "וְאַתָּה בְּמִיתָנוּ" כפי שכתב רש"י. מדוע אינך ממשיך? תאמר "וְאַתָּה בְּמִיתָנוּ" כפי שכתב רש"י.

מסירות נפש

כאן באה התשובה של רבי עקיבא: אני לא ממשיך, "כל ימי חייתי מצטער על פסוק זה 'בכל נפשך' אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי מתי יבוא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו?" מסיימת הגמרא: "היה מאריך באחד, עד שיצאה נשמתו באחד, יצאה בת קול ואמרה אשריך רבי עקיבא שיצאה נשמתך באחד".

כל ימיו של רבי עקיבא ציפה שתבוא מצווה זו לידי. ועכשיו שבאה לידי אינו מרפה ממנה, אינו רוצה להמשיך. רבי עקיבא, גדול העולם, כשמשה רבינו עלה למרום טען לפני קודשא בריך הוא למה אתה נותן לי תורה כשיש לך את רבי עקיבא. רבי עקיבא לא מוכן לוותר על מסירות נפש על קידוש ה'! הוי אומר שגדולי עולם שידעו להבין את סוד החיים, מהם החיים ומה יש אחרי החיים, מתי מתחילים החיים, ידעו שאין מעלה גדולה יותר מאשר מסירות נפש.

מִן הַבַּיִת יוֹסֵף, שחיבר את השולחן ערוך, נגלה אליו המגיד שלמד איתו בקביעות ובשר לו שהוא עתיד לזכות בשלושה דברים - שיזכה לשבת בארץ ישראל, שיזכה לחבר את השולחן ערוך שעל פיו ילכו כל בית ישראל, ויזכה להיהרג על קידוש ה', והוא שמח על זה. זכה לארץ ישראל, וזכה לחבר את השולחן ערוך, אך לא זכה להיהרג על קידוש ה'. ועל זה היה מצטער כל ימיו!

אין ביכולתנו להבין זאת, וכבר אמרו רבותינו שאין שום ברייה יכולה לעמוד בפני אדם שנהרג על קידוש ה' (פסחים ג).

(ישועה ה' כהרץ עין)

רבי עקיבא והראה לנו איך אהב את ה', ואיך אהב למסור את עצמו על קידוש ה' (ברכות סא). כשהיו סורקים את בשרו של רבי עקיבא קדוש ה' במסרקות של ברזל ודמו שותת, הוא היה במקום אחר באותה שעה. לא היה לרבי עקיבא פנאי להרגיש את הכאב, לא היה לו פנאי להצטער על אובדן החיים שלו, לא היה לו פנאי לשים את ליבו לדמו הנשפך כמים, אלא היה אומר "שְׁמַע יִשְׂרָאֵל יְיָ אֱלֹהֵינוּ יְיָ אֶחָד" והאריך ב'אחד'. שאלו אותו תלמידיו: "רבינו, עד כאן?"

שואל רבינו האר"י: איך תלמידיו רבי עקיבא, קדושי עליון - רבי שמעון בר יוחאי, רבי מאיר בעל הנס, רבי יהודה, רבי יוסי ורבי אלעזר - שואלים שאלה כזאת, וכי יעלה בדעתם של קדושי עליון חס ושלום שכיון שהגיע לצער הזה לא יאמר 'שמע ישראל'? איך יעלה בדעתם לשאול שאלה כזאת, אפילו פשוט שבפשוטים לא ישאל כך, על אחת כמה וכמה קדושי עליון, תלמידיו של רבי עקיבא!

אלא אומר רבינו האר"י: שלא זו הייתה שאלתם, אלא ידעו תלמידיו שבכחו של רבי עקיבא להפיל את כל אויביו, כי הוא ידע את השם הקדוש שבו הרג משה את המצרי.

כתוב: "וַיִּן אֶת הַמִּצְרִי וַיִּטְמְנֵהוּ בַחֹל" (שמות ב, יב), אמרו רבותינו: "הזכיר עליו את השם והרגו" (שמות רבה, א, כט), כמו שאמר הרשע למשה: "הֲלֹהֶיךָ אֶתָּה אֶמְרָא פֶּאֶשֶׁר הִרְגֶּתָ אֶת הַמִּצְרִי" (שמות ב, יד), "אתה אומר" - באמירה הרג אותו כשאמר את השם הקדוש. השם הזה רמוז בפסוק "וַיֹּאמֶר לְרָשָׁע לָמָּה תִּקָּה רָעָךְ" (שם, יג), במילה 'תכה' רמוז השם הקדוש הזה שבו הרג משה את המצרי, והוא נרמז בפסוקים רבים.

כשראו תלמידיו של רבי עקיבא שהתחיל לקרוא קריאת שמע הם שמחו, היו בטוחים שעוד מעט יאמר רבי עקיבא "וְאַתָּה בְּמִיתָנוּ" כפי שכתב רש"י. שהשם המיוחד הזה רמוז בסופי התיבות "את ה' אלהיך", כיוון את הכוונות הנצרכות ומיד כל אויביו יפלו לפניו כאבן.

שאלה: המתענה בתשעה באב, וצריך לבלוע גוללות לרפואה, כיצד ינהג?

תשובה: מותר לבלוע גוללות לרפואה בתשעה באב. ואם אינו יכול לבלוע אותן בלא מים, ייתן במים דבר מר, כגון תמצית תה מרוכזת או אבקת סודה וכדומה, וישתה את המים להעביר הגוללה.

שאלה: כיצד ינהגו כוהנים ולווים לעניין נטילת ידיים שלפני נשיאת כפיים?

תשובה: הכוהנים יטלו ידיהם עד הפרק כבכל יום, אולם הלוויים היוצקים עליהם מים לא יטלו ידיהם קודם.

שאלה: האם צריך להשאיר בבית מקום של אמה על אמה בלי סיד, זכר לחורבן בית המקדש?

תשובה: יש להקפיד להשאיר בבית מקום של אמה על אמה ללא סיד. וזו לשון השולחן ערוך: "משחרב בית המקדש, תקנו חכמים שהיו באותו הדור, שאין בונים לעולם בנין מסוייד כבנין המלכים, אלא טח ביתו בטיט וסד בסיד, ומשייר מקום אמה על אמה כנגד הפתח בלא סיד.

וראה בספר "מועד לכל חי" להגאון רבי חיים פלאג"י שכתב: "כמו צער בנפשי, על כמה בתי ישראל שאין להם ציון כראוי זכר לחורבן בית המקדש. ואני שמעתי מפומיה דאבא מארי הרב אביר יעקב שאמר אליי, שהיה בדוק אצלו, שכל בית שיש בו אמה על אמה כשיעור נגד הפתח כדינו, אז אותו הבית נכון עד העולם.

ובמקום שיש לחוש להפרת "שלום בית" אם ישאיר אמה על אמה ללא סיד, יסייד לפחות בצבע שונה.

ויש להשאיר כנגד הפתח, ואם אי אפשר ישאיר מצד הפתח.

ואין צריך להשאיר בכל חדר וחדר, אלא די מול הכניסה לבית.

סדר היום

מִרְכַּת הַבָּנִים

לאחר הקידוש, על הבנים לנשק ידי הוריהם. וסוב שיהא ימין ידו על ראשם וידיהם.

אָבִי וְאִמִּי אֱלֹהִים כְּאִפְרַיִם וְכַמְנִשָּׁה:

אָבִי וְאִמִּי אֱלֹהִים כְּשָׁרָה, רַבִּקָּה, רַחֵל וְלֵאָה:

וּבְרַכְךָ יְיָ וּישְׁמְרֶךָ:

יָאֵר יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ וּישְׁמְרֶךָ:

יֵשׁוּעַ יְיָ | פָּנָיו אֵלֶיךָ, וְיֵשׁוּעַ לְךָ שְׁלוֹם:

וְשִׁמּוֹ אֶת שְׁמִי עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאִנִּי אֲבָרְכֶם.

קדוּשַׁת יְלֵד שִׁבְת

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם.
מִזֶּרַח פָּרִי הַגִּבּוֹר:

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְרָצָה בָּנוּ, וְשִׁבְתָּ קִדְּשׁוֹ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן הַנְּחִילָנוּ, זָכְרוֹן לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית. תְּחִלָּה לְמִקְרָא קִדְּשׁ, זָכֹר לִיצִיאַת מִצְרַיִם. וְשִׁבְתָּ קִדְּשׁ בְּאַהֲבָה וּבְרַצוֹן הַנְּחִילָנוּ: בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ מִקְדָּשׁ הַשִּׁבְת:

(ויקרא לקיים מצות עשה דאורייתא של הקידוש, ועל חזון מצוה דרבנן)

יום הששי: וְיִכְלוּ הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם: וְיִכְלֹ אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וְיִשְׁבַּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי מְכַל מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וְיִבְרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי וְיִקְדָּשׁ אוֹתוֹ כִּי בּו שִׁבְתָּ מְכַל מְלָאכְתּוֹ אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

סְבִירָא מִדְּרָגָה (סְבִירָא) לַחֲיִים.

זכניד ויאמה לדי

הגאון רבי בניה שמואלי שליט"א

על ידי הקדושה זוכים למלבוש רוחני

אמרו רבותינו ז"ל במשנה (סוף מסכת סוטה): רבי פנחס בן יאיר אומר, זריזות מביאה לידי נקיות, ונקיות מביאה לידי טהרה, וטהרה מביאה לידי פרישות, ופרישות מביאה לידי קדושה, וקדושה מביאה לידי ענווה וכו'.

הקב"ה נקרא קדוש, וישראל נקראים קדושים, שנאמר (שמות יט, ט) "גוי קדוש", יבוא קדוש ויידבק בקדוש. ומי שרוצה להידבק בקדושה ובטהרה, תהיה לו נקיות בעולם הזה, כי יהיה זך ונקי במעשיו. והנקיות מביאה לידי טהרה, דהיינו שיטהר נשמתו מלמטה ומסייעים אותו מן השמיים, ויפריש עצמו מתאוות התענוגים ואכילה גסה, ובוודאי בכך יגיע לידי קדושה, והקדושה תהיה שרויה בתוך מעיו. ובעולם העליון מזמינים חלוקא דרבנן לכל ישראל, קטן וגדול כפי מעלתו

ומדרגתו, כמו שתופרים לבוש בעולם הזה כפי ערכו וקומתו, הגדול לפי גדולו והקטן לפי קוטנו. כך נותנים חלוקא דרבנן לכל איש ואיש כפי ערכו ומדרגתו.

זהו שנאמר: "דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדשים תהיו" (ויקרא יט, ב), "עדת" - מלשון עדי וקישוט. זהו העיקר שתהיה להם טהרה ופרישות מדרך ארץ ומתאוות התענוגים, ואז תהיה להם קדושה. ובכך יזכה לחלוקא דרבנן. ואם תבוא לידו מצווה אחת ויבטל ולא יעשנה, יהיה חסר המלבוש הרוחני שיש לו, ואין המלבוש שלם. כמו שאמר יהושע הכהן הגדול (זכריה ג, ד): "רְאֵה הַעֲבַרְתִּי מַעֲלֶיךָ עֹנֶף וְהִלְבַּשׁ אֶתְךָ מַחֲלָצוֹת" (זכריה ג, ד).

(האוצר)

הגאון רבי יורם חיבאל אברג'ל זצ"ל

גודל האהבת ה' לישראל

כתב בספר בני יששכר (מאמרי חודש תמוז - אב מאמר ג - צום החמישי), אמרו חכמים (ירושלמי ברכות פ"ב ה"ד): בט' באב נולד משיח בן דוד, הטעם הוא להיות נשמת משיח בן דוד היא נשמה גבוהה וכוללת, לכן ללידת זאת הנשמה צריך שיהיה בעולמות העליונים זיווג יותר עליון להוציא נשמה גבוהה כל כך, והנה נוכל להתבונן בעניין אהבה גשמית בעולם הזה כעניין אהבת חברים או איש עם אשתו, כשהם ביחד לא ניכרת האהבה כל כך, מה שאין כן כשרוצים להיפרד ולהרחיק נדוד לזמן רב, אז "יתפעלו הנפשות באהבה יתירה, אהבה עזה מגודל הגעגועים", ולפי זה בשעת הפירוד אז היא האהבה הגדולה ביותר, ולכן ביום תשעה באב (יום יציאה לדרך) שבו הייתה פרידת השכינה ממקומה בבית המקדש והשראת שכינה בישראל, לכן בזמן זה של הפרידה - האהבה של הקב"ה לישראל היא הגדולה ביותר, ונעשה מכך זה זיווג היותר עליון ונולד מזה הנשמה היותר עליונה שהיא נשמת משיח.

והנה אמרו בגמרא (מגילה ה) ביקש רבי יהודה הנשיא לעקור

(בצור ירום)

תשעה באב שחל להיות בשבת, אמר כיוון שנדחה יידחה לגמרי, וחכמים לא הודו לו ואמרו שיהיה צום ביום ראשון אחר השבת, ונראה לי מה שרבינו הקדוש דווקא ביקש לעקור תשעה באב שחל להיות בשבת, דהנה אמרו בגמרא (ירושלמי מועד קטן פ"ג ה"ז), אחד מבני המשפחה שנפטר תדאג כל המשפחה, נולד בן זכר באותה המשפחה נתפאה כל המשפחה, והנה בתשעה באב לאחר חצות הוא זמן לידת משיח בן דוד, ורבינו הקדוש שהוא משושלת בית דוד (שבת נ"א) הרגיש בשבת שכבר נולד בן דוד ונתפאה כל המשפחה, וביקש לעקור את התענית לגמרי. אמר הואיל שנדחה יידחה לגמרי, מה שאין כן שאר החכמים שאינם מאותה המשפחה לא הרגישו בזה.

שאלות ותשובות

הראש"ל הגאון רבי דוד יוסף שליט"א

שאלה: האם הפטורים מלצום צריכים להתענות תענית שעות? ומה דינם לגבי אמירת "נחם" בברכת המזון?

תשובה: הפטורים מתענית תשעה באב, כגון חולה, יולדת תוך שלושים יום וקטנים, אינם צריכים לאכול פחות פחות מכשיעור, וכן אינם צריכים להתענות תענית שעות.

ומכל מקום, ראוי להם לאכול בצנעה, ויאכלו מאכלים שהם צורך ממש. וכשחל ליל תשעה באב במוצאי שבת צריכים להבדיל קודם אכילתם.

כל הפטורים מתענית תשעה באב שאכלו ושתו, אינם אומרים "נחם" בברכת המזון, מפני שלא תיקנו חז"ל לאומרו אלא בתפילה.

שאלה: אילו דברים מותר ללמוד בתשעה באב?

תשובה: תשעה באב אסור בתלמוד תורה, ואסור לקרוא בתורה, נביאים וכתובים. וכן אסור ללמוד משניות ומדרש וגמרא והלכה ואגדות משום שנאמר "פקודי יי וְשָׁרִים מִשְׁמַחֵי לֵב" (תהילים יט, ט), ושמוחה אסורה בתשעה באב. אבל מותר לקרוא בספר איוב ובדברים הרעים שבספר ירמיה.

ואם יש ביניהם פסוקי נחמה צריך לדלג עליהם. וכן מותר ללמוד מדרש איכה, וידלג קטעי נחמה שבו, וכן מותר ללמוד הלכות אבילות, ופרק "אלו מגלחין" שבמסכת מועד קטן, המדבר בענייני אבילות ודיני נידי וחרם, וכן מותר ללמוד הסוגיה בגיטין (מודף נד סוף ע"ב, עד דף נח סוף ע"א) העוסקת בענייני החורבן.

וכן מותר ללמוד פירושי ספר איכה ופירושי ספר איוב, וכן ספרי מוסר המעוררים לתשובה.

וחיוב מצות תלמוד תורה שבכל ימות השנה שייך גם ביום תשעה באב.

אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי, וקראת לשבת ענג לקדוש יי מוכבד, וכפדתו מעשות דרכיך, ממצוא חפצך ודבר דבר: אז תתענג על יי והרפתיק על במותי ארץ, והאכלתך נחלת יעקב אביך כי פי יי דבר:

ושמרו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת לדרתם ברית עולם. בני ובני בני ישראל אות היא לעלם, כי ששת ימים עשה יי את השמים ואת הארץ וביום השביעי שבת ונפש על כן ברח יי את יום השבת ויקדשהו:

סברי מרגן (תוספות) לחיים.

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, בורא פרי הגפן:

קדוש יום שבת

מזמור לדוד, יי רעי לא אחסר: בנאות דשא ירביצני, על מי מנוחות ינהלני: נפשי ישובב ינחני במעגלי צדק למען שמו: גם כי אלק בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי, שבטך ומשענתך המה ינחמני: תערה לפני שלחן נגד צררי, דשנת בשמן ראשי כוסי רונה: אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי, ושבתי בבית יי לארך ימים:

שאלות ותשובות
הגאון רבי אהרן בוטבול שליט"א

הגאון חכם שלום בהן זצ"ל

כפי גודל הצער בעבדות ה', כך הוא השכר

תורה, לולא המילה אי אפשר לקבל את התורה. וזהו שנאמר "וְעַתָּה אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וְשִׁמְרֶתֶם אֶת בְּרִיתִי וְהִיִּיתֶם לִי סֵגֻלָּה מִכָּל הָעַמִּים". זהו תנאי הכרחי למתן תורה.

ולפי זה מבאר הרב עוללות אפרים שזהו הטעם לצער המילה, כיוון שבשעת המילה האדם כורת ברית עם הקב"ה ומקבל עליו את עול העבדות, ובשעת כריתת הברית צריך האדם להצטער, וככל שצער גדול יותר, כך גדול יותר מרדוק (ניקוי) הוזהמה ממנו, ויש לו אפשרות לעבוד את הקב"ה בקדושה יתרה. ומבואר בדברי רבותינו ז"ל שיש עניין בצער התינוק בשעת הברית, ולא להרדימו או ליתן שם סממנים שלא ירגיש את צער המילה, כיוון שהצער הזה הוא טוב בעבורו ומקדש אותו. ולכן מובא שבאותה שעה שהתינוק בוכה זהו זמן מסוגל מאוד להתפלל שיעלו התפילות יחד עם בכי התינוק, כיוון שהבכי הזה הוא טהור וכל עניינו הוא קבלת העבדות.

אומנם זהו רק שלב ראשון בקבלת העבדות, שלב הכרחי שבלעדיו האדם לא יוכל לעבוד את ה', אבל העיקר זהו שהאדם יעבוד להסיר את עורלת הלב, ובעוד שאת עורלת הבשר מסיירים פעם אחת וזהו, הסרת עורלת הלב זוהי עבודה תמידית בכל יום ובכל רגע. על האדם לעבוד ולהתגבר על היצר הרע, אך זוהי קבלת העבדות האמיתית.

וזהו שהקב"ה דורש מהאדם, שישעבד את ליבו, שלא יהיה נכנע לתאוות. הרי אנו לפעמים על שטויות מפסידים חיי העולם הבא, בעבור עוד חצי שעה של שינה אדם מפסיד זמן קריאת שמע, ולעיתים מפסיד אף תפילה בציבור, ובעבור מה? שהרוויח עוד מעט שינה. והרי אתמול בלילה אם לא היית מבזבז את זמנך היית מרוויח את אותה שעת שינה. וזוהי ההשתעבדות הגדולה ביותר של האדם, שמשמעבד עבוד התאוות השטותיות הללו, וכל זמן שאינו מסיר זאת ממנו, איך יוכל להיות עבד ה'!?

על זה אמרה התורה "אֲזַן שִׁמְעָה עַל הַר סִינַי" פ"י בְּנִי יִשְׂרָאֵל עֲבָדִים, והלך וקנה אדון לעצמו, תירצו. אין לך עבד נרצע יותר מזה שמשועבד כולו לתאוותיו!

(תורת יעקב)

אברהם אבינו נצטווה על המילה בהיותו בן 99 שנה, וכשמוקד עשה זאת בפרסום וכמו שכתוב "בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה נִמּוֹל אֶבְרָהָם" (בראשית יז, כו). ובמדרש (בראשית רבה מז) אמרו רבותינו ז"ל: אמר רבי ברכיה: אמר הקדוש ברוך הוא אילו מל אברהם בלילה היו כל בני דורו אומרים אילו היינו רואים אותו לא היינו מניחים אותו לימול אלא בעצם היום הזה.

ועוד אמרו שם במדרש מהו לשון הכתוב "נִמּוֹל אֶבְרָהָם", שמשמע שנימול מאליו, והביאו שם שנחלקו בזה, רבי לוי אמר שבאמת היה קשה לאברהם למול את עצמו מפני הזקנה, ובדק את עצמו ונמצא מהול, זאת אומרת שברגע שרצה למול את עצמו נהפך למחול מאליו, ורבי אבא אמר שאברהם אבינו הרגיש בקיום המילה, ומה שנאמר "נִמּוֹל" היינו שהרגיש ונצטער, ואדרבה בדווקא נצטער על המילה כדי שיכפול הקב"ה את שכרו.

ומבואר בדברי רבותינו שיש עניין שהאדם יצטער בשעת קיום מצות המילה, ולכך התבטא עליו שם בלשונות קשים, כיוון שזה דבר שאי אפשר לאומרו. ועלינו להתבונן ולראות מה הטעם לצער זה.

במדרש תנחומא מובא: שאל אגריפס המלך את רבי אליעזר, וכי מאחר שהקב"ה חיבב את המילה, למה לא ניתנה בעשרת הדיברות? אמר ליה קודם עשרת הדיברות הזהיר עליה, שנאמר (שמות יט, ה) "וְעַתָּה אִם שָׁמוּעַ תִּשְׁמָעוּ בְּקוֹלִי וְשִׁמְרֶתֶם אֶת בְּרִיתִי" וגו'. ולכאורה לא מובן מה שתירץ לו, שהרי הוא שאל מדוע זה לא נאמר בעשרת הדיברות, אם כן מה יעזור שזה מרומז שם לפני מתן תורה? אלא אומר שם הרב אלשיך שלפני שאדם מסיר את העורלה ודבוקה בו זוהמות הנחש, אינו יכול לקבל על עצמו את התורה, טומאת העורלה מפריעה לו. לכך צריך האדם קודם כול למול את בשרו ולהסיר את העורלה, ורק לאחר מכן יכול הוא לקבל את התורה. וזהו שאמר לו רבי אליעזר לאגריפס, המילה אינה מצווה בעשרת הדיברות כיוון שהיא מוכרחת לבוא לפני מתן

שאלה: מה דינם של קטנים לגבי איסור נעילת הסנדל בתשעה באב? וכיצד יש לנהוג לגבי הנחת תפילין בתשעה באב?

תשובה: חיוב התענית בתשעה באב חמור יותר משאר התעניות, שמעוברות ומניקות מתענות ומשלימות, ואולם חולה פטור, כגון חולה סוכרת שאינה מאוזנת או חולה כליות וכדומה.

והחמירו בתענית זו שאסור גם ברחיצה ובסיכה ובנעילת הסנדל. וזוהו למדו שצריך להחמיר שאסור לשטוף את הפה או לצחצח שיניים, גם מי שהוא אסטניס, ואף אם יקפיד שלא ייכנסו המים לגרונו - אסור מטעם רחיצה.

וטוב לחנך את הקטנים בנעילת הסנדל כיוון שיש לנו היום נעליים שאינן עשויות עור והן מגינות על הרגל. וכן רצוי להימנע מלרחוץ אותם, ובשאר דברים הקטנים מותרים, כגון באכילה ובשתייה. וכן מצינו בגמרא (יומא עח) "התינוקות מותרים בכולן חוץ מנעילת הסנדל".

מנהג הראשונים ומרן השולחן ערוך שלא להניח תפילין בתפילת שחרית, כיוון שאבל אינו מניח תפילין ביום הראשון, ותפילין נקראו פאר ואינן מתאימות לאבל.

ומכל מקום מנהג ירושלים על פי תורת הקבלה שהניחו תפילין גם בשחרית.

ובזה כל בית כנסת ינהג על פי מנהגו, ובלבד שלא ייעשו אגודות אגודות.

וכל גבאי יחליט בעצה אחת עם רב המקום איך ינהגו, ולא יבוא אדם עם תפילין במקום שנהגו שלא להניח, ולהיפך. וגדול השלום.

מנהג הספרדים להחמיר שלא לאכול בשר ויין גם ביום עשירי באב, כיוון שעיקר שריפת המקדש הייתה בו, אבל בשאר ענייני אבלות הכול מותר. ומותר לכבש וללבוש מכובס ולהתרחץ ולהסתפר מייד במוצאי תשעה באב.

והמנהג שלא לברך שהחיינו ממשך עד מוצאי עשירי באב. כך כתב הרב חיד"א בברכי יוסף.

תפלה להצלחה מרבי לוי יצחק מברדישוב זצ"ל, לאומרה במוצאי שבת שלוש פעמים:

א-יְהִי אֱבְרָהָם, א-יְהִי יִצְחָק ו-יְהִי יַעֲקֹב, שְׂמַח וְהַצֵּל אֶת עַמּוּךְ יִשְׂרָאֵל אֲחֵינוּ מִכָּל רָע. לִטְעֵן שֶׁם תְּחִלָּתוֹ, תַּחַת שֶׁמֶת קִדְשׁ הָאֱמוּנָה מְבָרַח, וְהֵי רַצוֹן מִלִּפְנֵי, שִׂיבָא עָלֵינוּ חֲשׂוֹנֵי חֵבָא לְאִמּוּנָה שְׁלֵמָה, לְאִמּוּנַת חֲכָמִים, לְאִמּוּנַת חֲסִידִים, לְדַבְּקוּת חֲסִידֵי בְּרוּךְ הוּא, לְהַאֲסִין בְּשִׁלְשָׁה עָשָׂר עֲקָרִים שְׁלֵף, וּבִנְיָאֵל קִדְשָׁה בְּמַחֲדָה בִּישׁוּ, וּבְחִתּוֹת הַמַּחֲסִים, וּבְנִבְוֹנֵי מִשְׁחָ רַצְוֵי שְׁלֵמוֹת:

רַבּוֹנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲתָה הַנּוֹתֵן לִישׁוֹן כֹּחַ, הֵן כֹּחַ הַלִּבְיָהּ רְחוּמֶיךָ הַיּוֹדִים, לְהַלֵּל שְׁמֶךָ וְלַעֲבֹד אוֹתָךְ לְבָרָךְ, וְהַשְׁבֵּעַ הָבָא, יִבְּרָא עָלֵינוּ לְבִירְיָאוֹת וְלִטְוָה, וְלַהַצֵּלָה וּלְבִרְכָּה וּלְחֵסֶד, וּלְכַנּוּת חַיִּים וְסִגְוִי, לְנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל, וְהַאֲמִיר אִמְךָ:

ראשון לציון הנה הנם ולירושלים מבשר אתן:

אל תשמחי אויבתי כי י נפלתי קמתי. כי אשב בחושך יי אור לי: ליהודים היתה אורה ושמחה. וששן ויקר:

וכתיב: ויהי דוד לכל דרכיו משפיל. ויי עמו: כן יהיה עמנו תמיד:

וגם מצא חן בעיני יי: כן נמצא חן ושכל טוב בעיני א-להים ואדם:

קומי אורי כי בא אורך. וכבוד יי עליך זרח: כי הנה החשך יכסה ארץ וערפל לאמים. ועליו יזרח יי וכבודו עליך יראה:

תהי מנהגו של ישראל

שאלות ותשובות

הגאון רבי אופיר מלכא שליט"א

הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

ענייני הנחמה בזמן המנחה בתשעה באב

שהציתו אש בהיכל לעת ערב, שהוא זמן המנחה, אז אמרו 'מזמור', ושמוחו שמחה גדולה, וקיבלו נחמה. כי אם חלילה לא היה הקב"ה משליך חמתו על העצים ועל האבנים, לא הייתה תקומה וכו'. ונמצא כי לעת מנחת ערב, שהציתו אש בהיכל, אז אמרו ישראל 'מזמור', וקיבלו נחמה על צרתם.

נחמתנו בשעת המנחה היא על כך שהקב"ה כילה את חמתו על עצים ואבנים, ולא החליף אותנו באומה אחרת. כלומר אפילו שכעת בית המקדש חרב, אנחנו מתנחמים בידיעה שהקב"ה עדיין מחכה לנו.

(שערי יצחק)

ידוע כי רובו של היכל נשרף ביום העשירי, אך התחלת הפורענות הייתה ביום תשעה באב לעת הערב.

לפיכך נעמוד ונשאל קושיה עצומה, הרי בפועל אנחנו עושים בדיוק הפוך, שבזמן המנחה יושבים על כיסאות, וגם אומרים פסוקי נחמה. הא כיצד? הרי היה צריך להיות בדיוק הפוך.

שאלה זו מתרץ מורנו רבי חיים ויטאל בזו הלשון: העניין יובן במה שדרשו בגמרא על הפסוק, "מִזְמוֹר לְאַסָּף אֱלֹהִים בָּאוּ גוֹיִם בְּנִחְלָתָהּ טָמְאוּ אֶת הַיֵּיכָל קִדְּשָׁהּ". והקשו, 'מזמור' 'קִינָה' היה צריך לכתוב? ותירצו, כי בתחילה התחילו האויבים להרוג את בני ישראל, ואז חשבו ישראל שלא תהיה חס וחלילה תקומה למפלתם ויכלו בחרב האויבים. ובראותם

הגאון רבי ניסים יגן וצ"ר

מעין עולם הבא

אך מי שלא טרח בערב שבת - מה יאכל בשבת!?

אך עוד בהיותנו בעולם הזה, אף שאנו רחוקים עד מאוד מהבנה של גן עדן ועולם הבא, אנו מבחינים כי שבת היא יום מיוחד.

בספר שפורסם בארצות הברית, אשר שמו YOU BELIVE OR NOT - 'תאמין או לא, הדברים אמת', אסף הסופר כמה וכמה פלאות שהתרחשו בעולם. בין הפלאות שהוא מונה, ישנם שניים הנוגעים לעם ישראל:

האחד הוא תיאור של אדם מיוחד, בעל אישיות לא שגרתית ובעל כחות על-טבעיים, שהיה בעולם. אדם זה מוכר לנו יותר בכינויו 'הגאון מוילנא'... דמות מופת, אשר שימש גם בין אומות העולם סמל ודוגמה.

והשני הוא תיאור מדויק של מקומו של מעיין בלבנון, אשר אותו סופר בעצמו ביקר שם, והמיוחד שבו שהוא נובע בכל ימות השבוע אולם ביום השבת של היהודים המעיין חדל מנביעתו, ורק במוצאי שבת הוא מתחיל לנבוע שוב!

(כוחה של שבת)

חז"ל לימדו אותנו (אבות ד, יז): "פה שעה אחת של קורת רוח בעולם הבא, מכל חיי העולם הזה", כלומר: 70 שנה של עושר, שעשועים ותענוגים אינן משתוות לשעה אחת בגן עדן!

כשעם ישראל ביקשו מהקב"ה לטעום את הטעם המיוחד הזה של גן עדן - עוד בהיותם בעולם הזה - נתן להם הקב"ה את יום השבת (מכאבאר במסכת ברכות דף טז:).

חז"ל אומרים לנו כי כל המלאכות שנעשו לצורך בניית המשכן נאסרו לעשייה בשבת, ולכאורה קשה: מדוע לא אמרה התורה במפורש מה מותר לעשות בשבת ומה אסור, ומדוע עלינו ללמוד את הכול אך ורק מתוך המלאכות שנעשו במשכן?

אלא שקדושת השבת שווה לקדושת המשכן, אך בעוד קדושת המשכן נעשית באמצעות עשייה, קדושת השבת מסמלת את העולם הבא, שהוא זמן שכבר אי אפשר לעשות, כלומר הביטוי ההולם ביותר למצב קדושה של מעין עולם הבא, נעשה באמצעות שביטה מאותן מלאכות אשר בעולם העשייה הביאו לקדושת המשכן!

רצה הקב"ה להזכיר לנו כי עוד יבוא יום, אחרי מלאת 120 שנותיו של האדם, שבו לא נוכל יותר לבנות ולא נוכל יותר לעשות.

מי שטרח בערב שבת - יאכל בשבת, מי שהכין את עצמו כראוי בעולם הזה, שהוא עולם העשייה, יזכה לאכול את הפירות בעולם הבא, שהוא עולם הגמול והשכר.

שאלה: האם מותר לבלוע כדורי קלי צום בשבת, עבור התענית החלה במוצאי שבת?

תשובה: כשאוכלים סעודה שלישית אין לומר "תאכלו כדי שיהיה לכם כח לצום", והיינו על

פי המבואר בספר חסידים (סימן רס"ו) הובא במשנה ברורה ר"צ, סק"ד) שאפילו שמוותר לישון בשבת כדי שיהיה כח למוצאי שבת, מכל מקום לא יאמר זאת בפיו, כיוון שנראה כמזלזל בכבוד השבת שישן בה כדי שיהיה לו כח למוצאי שבת, והוא הדין כאן שאין לומר בפיו שאוכל כדי שיהיה לו כח לצום, דנראה כמזלזל בכבוד השבת.

אומנם מותר לקחת קלי צום וכדומה ביום השבת, ואין זה משום רפואה בשבת, כיוון שזה בסך הכול נועד למנוע חולשה ומחלה בצום, ומצד איסור הכנה משבת לחול גם אין בעיה, כיוון שזה דבר שאי אפשר לעשותו לאחר השבת, שהרי בולעים אותו עם מים.

שאלה: האם מותר לצחצח שיניים בשבת שלפני תשעה באב?

תשובה: ישנם אנשים שקשה להם שלא לצחצח שיניים יומיים ברצף, גם ביום השבת וגם בתשעה באב, ולכן יכולים להקל לצחצח שיניים בשבת ויקפידו על שלושה דברים:

א. להשתמש במברשת מיוחדת לשבת (דהיינו שתהיה שונה במראה מהמברשת שמשתמשים בה בחול), כדי שלא יהיה חשש של עובדין דחול.

ב. להשתמש רק בחומר נוזלי (מי פה) ולא במשחה, כיוון שדעת רבים מן הפוסקים שיש בזה משום איסור ממרח ומוליד, ובשעת הדחק יש מקילים להשתמש במשחה.

ג. לא לשטוף את המברשת לאחר הצחצוח (אגרות משה, משום מכין משבת לחול), אלא להניחה בכיור ולאפשר לה להיטשף על ידי המים הזורמים שם משטיפת פניו וידי.

וכל זה דווקא אם לא יורד לו דם מהחניכיים באופן קבוע בעת הצחצוח במברשת.

ההבדלה

סברי מרנן. (ועונים: לְחַיִּים).

ברוך אתה יי, א-לֵהינו מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא פְרֵי הַגֶּפֶן:

ברוך אתה יי, א-לֵהינו מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא עֲצֵי (עֲשֵׂי) בְּשָׂמִים:

ברוך אתה יי, א-לֵהינו מֶלֶךְ הָעוֹלָם, בּוֹרֵא מְאֹרֵי הָאֵשׁ:

ברוך אתה יי, א-לֵהינו מֶלֶךְ הָעוֹלָם, הַמְבַדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל וּבֵין אֵשׁ לְחֹשֶׁךְ וּבֵין יִשְׂרָאֵל לְעַמִּים וּבֵין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשִׁשֶּׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה.

ברוך אתה יי, הַמְבַדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחֹל:

מוֹסֵי יִשְׁוּעוֹת אֲשָׁא. וּבָשִׁם יי אֶקְרָא:

אָנָּה יי הוֹשִׁיעָה נָא (פַּעֲמִיִּים).

אָנָּה יי הַצְלִיחָה נָא (פַּעֲמִיִּים).

הַצְלִיחֵנוּ. הַצְלִיחֵ דַרְכֵינוּ. הַצְלִיחֵ לְמוֹדֵינוּ. וּשְׁלַח בְּרַכָּה לְרוּחָה וּהַצְלִיחָה בְּכָל־מַעֲשֶׂה יְדֵינוּ. כְּדַכְתִּיב: וְשָׂא בְרַכָּה מֵאֵת יי. וְצִדְקָה מֵאֶל־הֵי יִשְׁעוֹ: לְיְהוּדִים הִיטָה אוֹרָה וּשְׁמִחָה. וְשִׁשָּׁן וְיִקְרָ: וְכַתִּיב: וְיִהְיֶה דוֹד לְכָל־דַּרְכֵינוּ מְשִׁכִּיל. וְיִי עֲמוֹ: כִּן יִהְיֶה עִמָּנוּ תָּמִיד:

שיעור תורה לשבת

הרה"צ אביגדור נבנצל ש"ט
מתוך הספר: "שיחות לספר"

צפית לישועה?

חיוב לצפות לישועה - מניין?

הגמרא אומרת: "בשעה שמכניסין אדם לדין (לאחר מותו), אומרים לו (בין שאר הדברים): ... צפית לישועה?" ... (שבת לא, א) כלומר: האם צפית לביאת המשיח ולגאולתו של ישראל במהרה בימינו? אם שואלים שאלה כזו בדינו של האדם, משמע שישנו אכן חיוב כזה, לצפות לישועה.

הרב מבריסק זצ"ל אף דקדק מן הרמב"ם, שהציפייה לישועה איננה רק חיוב בעלמא, אלא מעיקרי האמונה היא, ובעוד ש"ב עיקרים מתוך י"ג העיקרים אינם כוללים אלא אמונה בלבד (אמונה במציאות ה', אמונה באחדות ה' וכו'), הרי שהעיקר השנים עשר (האמונה בביאת המשיח) שונה מהם, וכולל לא רק אמונה, אלא גם ציפייה להתקיימות הדברים במהרה, שיהיה מצפה ומחכה, מתי כבר יבוא המשיח ("אחכה לו בכל יום שיבוא"). ומי שאינו מחכה לביאתו, הריוח כופר גמור, אף על פי שמאמין בביאתו (עיי' בלשון הרמב"ם הלכות מלכים פ"א ה"א, ובהקדמתו לפרק חלק ביסוד הי"ב).

וקשה: בשלמא חיוב להאמין בישועה - שמענו, שהרי ישנן נבואות רבות בתורה ובנביאים המדברות על הגאולה העתידה ("וְיָבֹא מֶלֶךְ מִיְּשׁוּעָה" [דברים כד, יז], ועיי' אנקולוס שם ורמב"ן שם, יד), וְיָבֹא אֱלֹהֵינוּ אֶת שְׁמוֹתָם וְיִקְרָא וְיִשָּׁב וְיִקְבְּץ [דברים ג, ג], ועוד), וכשם שחייב אדם להאמין בכל שאר הדברים שכתובים בתורה, כך חייב להאמין גם בזה. אבל חיוב לצפות ולקוות לישועה - מניין? היכן נזכר דבר זה בתורה? ידועים דברי הסמ"ק (מצוה א'), שכתב שחיוב זה הוא

חלק ממצוות "אֱנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ". וזו לשון הסמ"ק: "אֱנֹכִי יְיָ אֱלֹהֶיךָ וכו'... בזה תלוי מה שאמרו חכמים ששואלין לאדם לאחר מיתתו בשעת דינו, ציפית לישועה. והיכן כתיב מצווה זו? אלא שכשם שיש לנו להאמין שהוציאנו ממצרים, כמו שכתוב אנוכי ה' אלוהיך אשר הוצאתיך וגו', ועל כרחין מאחר שהוא דיבור [כלומר: מוכרח שיש כאן איזה ציווי, ולא רק הודעה על מה שהתרחש בעבר], וכך הוא ציווי ה': כשם שאני רוצה שתאמינו בי שאני הוצאתי אתכם, כך אני רוצה שתאמינו בי שאני ה' אלוהיכם ואני עתיד לקבץ אתכם ולהושיעכם".

רמז נוסף בתורה לחיוב הציפייה

ואולם בנוסף לדברי הסמ"ק נראה לומר שחיוב זה נרמז גם במקום אחר בתורה. התורה אומרת: "אֶת קִרְבְּנִי לַחֲמִי לְאִשִּׁי... תִּשְׁמְרוּ לַהֲקָרִיב לִי בְמוֹעֲדוֹ" (במדבר כה, ב). מהו "תִּשְׁמְרוּ לַהֲקָרִיב"? למה לא נאמר בקצרה, "את קורבני לחמי לאישי... תקריבו לי במועדו"?

בפשטות, הכוונה היא שיש להקפיד ולשמור שהתמידים יוקרבו בקביעות ובזמן, שניים ליום, אחד בבוקר ואחד בין הערביים (צ-הרי"ם). אבל לשמירה ישנה גם משמעות נוספת - "וְאֵבְיֹו שְׁמֶר אֶת הַדְּבָר" (בראשית לו, יא), "היה ממתין ומצפה מתי יבוא" (רש"י שם. ועיי' שם שהביא דוגמאות נוספות לכך ששמירה מתפרשת לפעמים במובן של ציפייה). אם כך, גם את "תִּשְׁמְרוּ לַהֲקָרִיב לִי בְמוֹעֲדוֹ" ניתן לפרש במובן של ציפייה. פירושו של הפסוק יהיה אפוא כך: גם בזמן שאינכם יכולים להקריב את התמיד, כגון כשאין בית, לפחות צפו לכך שתוכלו להקריבו - "כבר אלפיים שנה לא הקרבנו את קורבן התמיד, מתי נוכל כבר להקריבו?"... אולי גם כאן נרמז החיוב לצפות לישועה. אם אין אפשרות להקריב קורבנות בפועל, לפחות שתישאר השאיפה להקריב.

לפחות "תִּשְׁמְרוּ לַהֲקָרִיב לִי בְמוֹעֲדוֹ"...

מהות הציפייה לישועה

וצריך להבין: "צפית לישועה" - למה בדיוק צריכים אנו לצפות? הפסוק שהזכרנו מדבר אומנם על קורבן התמיד, שנצפה מתי נזכה כבר להקריב שוב את התמיד, אבל הישועה הרי איננה כוללת רק את חידוש הקרבת התמיד. אנו מצפים לחידוש עבודת כל הקורבנות כולם, וכן לבניין בית המקדש. אומנם מקריבין אף על פי שאין בית (עדות פ"ח מ"ו), אבל בכל זאת יותר טוב להקריב בבית. ואת עבודת יום הכיפורים הרי אי אפשר כלל לעשות בלי בית. אנו הרי מתפללים על כך בכל תפילת מוסף: "יהי רצון מלפניך... שתעלנו בשמחה לארצנו... ושם נעשה לפניך את קורבנות חובותינו, תמידים כסדרם ומוספים כהלכתם", וכן בתפילות ימי החול: "והשב את העבודה לדביר ביתך, ואשי ישראל..." שתשוב עבודת הקורבנות שבמקדש.

אנו מצפים גם שיפסיקו לרצוח אותנו, שכל ארץ ישראל תהיה לעם ישראל על פי תורת ישראל (ועם ישראל) היינו דווקא מי שהם אכן בני ישראל, להוציא גרים מדומים שאינם שייכים כלל לעם ישראל, ושנזכה לקיים את כל המצוות התלויות בה בכל חומרתן, כפי שכתב הרמב"ם (הלכות מלכים פ"א ה"א), שלעתיד לבוא "עושין שמיטין ויובלות ככל מצוותם האמורה בתורה". כרגע יובל אין לנו כלל, ושמטיה יש לנו רק מדברנן (לדעת רוב הפוסקים), ולכן מקילין בכל מיני שאלות. אבל כשיבוא משיח, לא יהיה עוד מקום להקל, שכן יחזרו שמיטין ויובלות לנהוג מן התורה.

זמירות לשבת

רחמן חוס על עם לא אלמן.
ושלח להם ציר נאמן, ויבשר עם סגולה:
נגילה הללויה וכו'.
חוק זכור ורע יצחק, וקבצם ממרחק,
ונסדר שיר ותהלה:
נגילה הללויה וכו'.

נגילה הללויה וכו'.
כא זמן הנאלה.
א-ש-די קבין גדחי וידידי.
וגרש משנאי, נפשי בהם נעלה:
נגילה הללויה וכו'.
שלח לי בן ישי גואלי.
ובנה לי בית היכלי, באיברי עשה כלה:
נגילה הללויה וכו'.

כי אשמרה שבת א-ל ושמרני,
אות היא לעיני עמי עד בינו וביני.

אסור מצא חפץ עשות דברים, גם מלך בן דברי צרכים.
דברי סתורה או דברי מלכים, אהנה בתורת א-ל ותתקמני:
בו אמצא תמיד נוח לנפשי, הנה לדור ראשון נתן קדושי.
מופת בתת להם משנה כששי, ככה בקל ששי ויפלא מוזני:
רשם ברת הא-ל חק אל סגנוני, בו לעד להם תמיד לפני.
על בן להתענות על עץ פי נבונני, אסור לבד מיום פפור עוני:
הוא יום מקבר הוא יום תענוגים, להם וזין טוב בשר ודגים.
השמים בו הם שמחה משיגים, כי יום שמחות הוא ותשמחני:
מחל מלאכה בו סופו להקריב, על בן אכנס בו לבי בבורית.
אתפלה לא-ל ערבות ושהירות, מוסף וגם מנחה הוא וענני:

לעילוי נשמת
ויטורין בן מיסה רבא ז"ל
אינס בת מזל רבא ז"ל
ריימונד אמסלם בת עזיהו ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
רוזה בת שניורה ז"ל
נלב"ע כ"ג שבט ה'תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
משה סגן בן מסעודה ז"ל
ניסים בן עליה
מור יוסף ז"ל
תנצב"ה

משכן שילה

פרשת השבוע

ובכלל, מי שחושב שכשיבוא משיח יהיה קל יותר, אינו אלא טועה. יהיו אומנם דברים שאפשר יהיה להקל בהם גם לאחר שיבוא המשיח, אבל בכללות - החיים יהיו קשים יותר כשיבוא המשיח. **למשל:** כל דיני טומאה וטהרה, שכמעט ואינם מעסיקים אותנו היום (חוץ מלעניין כוהנים, שאסורים ליטוא למה, ולעניין סכך, שאסור לעשותו מדבר המקבל טומאה, ולעוד כמה עניינים) - יחזרו לנהוג. חכם אחד אמר לי פעם שאולי בגלל זה שלח הקדוש ברוך הוא לדורנו את כלי הפלסטיק, כדי שכשישובו דיני טומאה וטהרה לנהוג, ולא יהיו בני אדם בקיאים בהם בהתחלה, יוכלו להשתמש בכלי פלסטיק שאינם מקבלים טומאה.

חומרות ולא קולות בימות המשיח

על כל פנים, עם ביאת המשיח מצפים אנו לחומרות, לא לקולות. כל התרומות והמעשרות יהיו מדאורייתא, הפרשת חלה תהיה מדאורייתא, כל הלכות קודשים יחזרו לנהוג, קורבן פסח, עולת ראייה ושלמי חגיגה. היום, לאחר שסיים יהודי להתפלל שחרית ומוסף ביום טוב ראשון של רגלים, יכול ללכת לאכול, לשתות ולישון. אבל כשייבנה המקדש, יצטרך במקום זה לעמוד בתור גדול וארוך בעזרה, כדי להקריב עולת ראייה ושלמי חגיגה. כמו כן תחזור הסנהדרין ויחזרו ארבע מיתות בית דין ודיני מלקות.

מי שמצפה אם כן לקולות בימות המשיח, עלול לנחול אכזבה קשה. להיפך, אנו מצפים לחומרות, לא לקולות. יהיה קשה יותר בימות המשיח, לא קל יותר.

למה לצפות לימות המשיח?

אם ימות המשיח יביאו לנו חיים קשים יותר, מדוע אנו מצפים להם כל כך? למה זה טוב?

יבואר על פי הרמב"ם (פ"ט מהלכות תשובה ה"ב): "ומפני זה נתאוו כל ישראל, נביאייהם וחכמיהם לימות המשיח, כדי שינוחו ממלכויות שאינן מניחות להם לעסוק בתורה ובמצוות כהוגן וימצאו להם מרגוע, וירבו בחוכמה כדי שיוכלו לחיי העולם הבא, לפי שבאותם הימים תרבה הדעה והחוכמה והאמת, שנאמר: **'כִּי מִלֵּאָה הָאָרֶץ דַּעַה אֶת יי'** (ישעיהו י"ט, ונאמר: **'וְלֹא יִלְמְדוּ עוֹד אִישׁ אֶת רֵעֵהוּ וְאִישׁ אֶת אָחִיו לֵאמֹר דַּעַה אֶת יי, כִּי כֻלָּם יִדְעוּ אוֹתִי לְמַקְסָם וְעַד גְּדוּלָם'** (ירמיהו לא, לג), ונאמר: **'וְהִסְתִּירְתִּי אֶת לֵב הָאָבֶן מִבְּשָׂרָם'** (יחזקאל לו, כו), מפני שאותו המלך שיעמוד מזרע דוד, בעל חוכמה יהיה יתר משלמה (ואף על פי שה' הבטיח לשלמה שיהיה חכם יותר מכל אדם שהיה לפניו ושיהיה אחריו [מלכים א' ג, כ], כנראה זהו רק בעולם הזה, אבל בימות המשיח, שאז תרבה הדעה והחוכמה כנ"ל, לא דיבר הכתוב), ונביא גדול הוא, קרוב למשה רבינו" (אבל נביא כמשה רבינו לא היה ולא יהיה - עיין הקדמת הרמב"ם לפרק חלק, היסוד השביעי).

ימות המשיח - עולם הזה עם שינויים המאפשרים עבודת ה'

וממשיך הרמב"ם וכותב: "ולפיכך יִלְמְדוּ כל העם ויורה אותם דרך ה' (יכול להיות שמשה רבינו כבר יקום אז לתחייה והוא זה שיוורה לנו אז את דרך ה', ואולם לא ברור מתי בדיוק יקום משה לתחייה, לפני ימות המשיח או לאחריהם, ולכן לא מזכיר כאן הרמב"ם את משה, ואומר שמלך המשיח הוא זה שיוורה אז את דרך ה'. ומוותו לומר שגם אם משה רבינו עוד לא יקום אז לתחייה, יהיה על כל פנים מלך המשיח שילמד אותנו), ויבואו כל הגוים לשומעו, שנאמר: **'וְהָיָה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים נִכּוֹן יְהוָה הַר בֵּית יי בְּרֹאשׁ הָהָרִים'** (ישעיהו ב, ב), וסוף כל השכר כולו והטובה האחרונה שאין לה הפסק וגירעון הוא חיי העולם הבא.

אבל ימות המשיח הם העולם הזה, ועולם כמנהגו נוהג, אלא שהמלכות תחזור לישראל (שלא נהיה משועבדים לגויים), וכבר אמרו חכמים הראשונים: "אין בין עולם הזה לימות המשיח אלא שעבוד מלכויות בלבד" (שבת סג).

מסביר כאן אפוא הרמב"ם, לשם מה מצפים אנו לישועה? כדי שנוכל להרבות בלימוד התורה מתוך מנוחה ומרגוע (ההכרחיים לכך), וכמובן גם לקיימה. נמצא שמי שיושב בישיבה ולומד תורה, יש לו כבר עכשיו בעולם הזה מעין ימות המשיח.

חשיבות המידות הטובות והמצוות בנוסף לחוכמה

הרמב"ם דיבר אומנם רק על קניין המעשים והחוכמה, אבל פשוט שיש צורך גם במידות טובות, כדי שהנפש תהיה כלי קיבול לאור האלוהי. אם אין מידות טובות, אין כלי קיבול, אבל יחד עם זה יש צורך בקיום המצוות, כדי שנהיה ראויים לשכר, ובחוכמה - כדי שנוכל להבין את החוכמה האלוהית. כמובן, החוכמה שלנו היא כאין וכאפס לעומת חוכמת עולם הבא, אבל בלי בסיס כלשהו אין חוכמת עולם הבא. צריך לקנות בעולם הזה את הבסיס, כדי שנוכל לקבל את החוכמה העליונה של העולם הבא.

על כל פנים, כפי שראינו ברמב"ם, הציפייה לימות המשיח לא נועדה שנוכל אז לאכול ולשתות טוב יותר. אומנם נוכל באמת לאכול ולשתות אז טוב יותר, אבל אין דברים אלו תכלית לעצמם, אלא משמשים רק כלים לכך, שנוכל טוב יותר לעסוק בתורה ובמצוות, כדי להכין את עצמנו לחיי העולם הבא.

זמירות לשבת

אֶלֶיךָ אֶקְרָא יי-ה א-ל-ל נִרְאָה א-ל-ל נִרְאָה.
וּפְקֹד נֶפֶשׁ שֶׁהַעֲמִים זָרוֹת יי-ה, א-ל-ל נִרְאָה.
שְׁעוֹתָה תִּקְבַּל א-ל-ל שׁוֹכֵן מְרוֹמִים, וְתַחֲדָשׁ שְׁחֵרוֹתָה לְעַד וְלָעוֹלָמִים.
הַעֲוֹלָם תִּזְנֶה עִמָּךְ נִנְאֶה, צוּעֶךָ מְבוֹר לֹא מִנְאֵה עֲזָרָה, א-ל-ל נִרְאָה:
אֶלֶיךָ אֶקְרָא וכו'.

לְחֵם אֶת הָאוֹרֵב כִּי יִדּוּ נִבְרָה, אִכְלֵ אֶת פְּרִיָּה וְעוֹד יִדּוּ לֹא קִבְּרָה.
שִׁלַּח בּו חֲמָה זַעַם וְנִקְמָה, יֹאמְרוּ הָעַמִּים שִׁמְךָ נִקְרָא, א-ל-ל נִרְאָה:
אֶלֶיךָ אֶקְרָא וכו'.

מְרוֹם זָכַר נָא בְּרִית אִישׁ חֵלֶם, תִּרְבֶּה אֶת זָרְעוֹ וְתֵן לוֹ שְׁלוֹם עוֹלָם.
נָא רַבֵּה נִזְעוּ וְחַן אֶת זָרְעוֹ, עַד מָתִי יִהְיֶה שֶׁה פְּזוּרָה, א-ל-ל נִרְאָה:
אֶלֶיךָ אֶקְרָא וכו'.

חִדְרָה יִהְיֶה יוֹם בּו מִקְדָּשְׁךָ יִתְבוֹנֵן, וְרֵנּוּ בָלֵם כִּי שָׁכַן עֲלֵיו הֶעָנָן.
וְשִׁיר וּמוֹמָר לְפָנָיו נִגְמוֹר, כִּי יִדָּךְ עַל הָאוֹרֵב נִבְרָה, א-ל-ל נִרְאָה:
אֶלֶיךָ אֶקְרָא וכו'.

שְׁמָה נִתְאַסַּף בְּעִיר חֲבִירָה, וּמִתְדַּשׁ יִשְׁמַע קוֹל שִׁירָה.
וְאִז נִדְּלִיק אֶת הַמְנוּחָה, בְּבֵית שׁוֹכֵן מְעוֹנָה:
חֲבִירִי וכו'.

רָאָה בַּעֲנֵי יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְהִשְׁתַּבַּח נָא לְגִבּוֹרֶךָ.
וְאִז נִרְאָה כָּל זְכוּרֶךָ, שְׁלֹשׁ פַּעֲמִים בְּשַׁנָּה:
חֲבִירִי וכו'.

חֲבִירִי, וכו'.

לעילוי נשמת רגינה כובני
בת יצחק וג'ולט ז"ל
נלב"ע י"ט תמוז ה'תשפ"א
תנצב"ה

לעילוי נשמת אברהם הכהן בן דבורה ז"ל
נלב"ע כ"ד כסלו ה'תשפ"ה
תנצב"ה

להקדשות ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת רגינה כובני
בת יצחק וג'ולט ז"ל
נלב"ע י"ט תמוז ה'תשפ"א
תנצב"ה

הלכות תשעה באב

הרה"ג עידן בן-אפרים שליט"א

רבי
דוד בן-חן
ד"ר של שדורח

רבי
יחזקאל עזרא הלוי
מחבר ספר

רבי
ניסים טרבלסי
ד"ר של חסידי

רבי
יוסף חיים הלוי
מחבר ספר

רבי
ישראל יוסף חזקוני
מחבר ספר

רבי
שמעון זלמן אשכנזי
מחבר ספר

רבי
דוד הכהן סקלר
מחבר ספר

תוכן העיניינים

מגילת איכה וקניות	17
ברכת "שעשה לי כל צרכי"	17
טלית ותפילין + תפילה	17
תיקון חצות	17
ערבית + הכרזת הברדה	17
סדר ההברדה	17
ברכת הלכנה	17
מוצאי הצום ועשירי באב	17
שבירת הצום	17
כיכוס + תספורת + רחיצה	17
עשירי באב	17
אכילת בשר + שתיית יין	17

נעילת הסנדל	15
סיבה + סירוק השיער	16
ישיבה על הארץ	16
לימוד תורה	16
עשיית מלאכה	16
שאלת שלום	16
עישון + בשמים	16
טיול + אחיזת תינוק	16
שינה	16
מנהגי ליל ויום ט' באב	16
הנהגת בית הכנסת	16
נחם" ו"ענו" בתפילה	16

תשעה באב	14
הברדה	14
- אנשים בריאים	
- חולים	
- קטנים	
תפילת ערבית	15
עינויי תשעה באב	15
- אכילה ושתייה	
- מעשרות ומניקות	
- יולדת	
- חולה + קטנים	
- דרך האכילה	
רחיצה	15
- רחיצה שאינה לתענוג	
- חולה + סתן	

א אנשים בריאים

אנשים בריאים שצמים, אין מבדילים על הכוס, ואין מברכים על הבשמים (שולחן ערוך תקנו) לפי שיש בהם תענוג להשיב את הנפש, אלא אומרים בתפילת ערבית "אתה חוננתנו" (ואם שכח אינו חוזר) (משנה ברורה שם, ב).

לאחר תפילת ערבית בבית הכנסת, קודם קריאת מגילת איכה, מברך החזן ברכת "בורא מאורי האש" ומכוון להוציא את הקהל ידי חובתם (בית יוסף ס"ס תקנו; משנ"ב שם, א; חזון עובדיה שמו, שג) (ולא יברך כל אחד לעצמו [ש"ע רחצ, יד]. ויעמוד החזן בצורה שיראו כולם, באופן שאילו לא היו אורות היה ניתן להכיר לאור הנרות בין מטבע של מדינה זו למטבע מדינה אחרת [שם, ד]).

אדם שלא שמע הברכה, יברך בעצמו ברכת "בורא מאורי האש" אף לאחר התפילה, כיוון שהחובות לברך עדיין רובץ עליו (משנ"ב, א). והוא הדין לנשים שצריכות לברך (חז"ע שמו). ואישה שאינה מתפללת ערבית, או אדם ששכח לומר בתפילה "אתה חוננתנו", יאמרו לפני הדלקת הנר: "ברוך המבדיל בין קודש לחול" (משנ"ב, ב; בן איש חי ש"ש ויצא, ג; חז"ע שבת ב, שפג). סדר ההברדה במוצאי הצום, יתבאר להלן בהלכות 'מוצאי הצום'.

שבשאר שנים, ולכן אוכל כרצונו ומתנהל כרגיל, אבל לא ישב בסעודת חברים שאינו רגיל עימהם.

ה. גם לאחר שבירך ברכת המזון, מותר לאכול ולשתות, אבל צריכים להפסיק לאכול ולשתות כמה דקות קודם שקיעת החמה (ראה זמנה בעמוד 2). משעה זו אסורים גם ברחיצה וסיכה, ויש לעסוק בתורה בדברים הרעים, כגון בהלכות הנצרכות לתענית.

ו. אין לחלוץ את נעלי העור, להחליף בגדי שבת בבגדי חול ולשבת על הארץ, אלא רק כעבור 20 דקותאחר השקיעה (וכן ינהגו אף הנוהגים להחמיר במוצאי שבת כדעת רבינו תם), שאז יאמרו "ברוך המבדיל בין קודש לחול", יחלצו את הנעליים ויחליפו את הבגדים (שהכינים ולבשם מבעוד מועד לאחר הכיכוס. ואם שכח להכין, ילבש בגדים שלבש לפני שבת או שישאר עם בגדי שבת). כעת נמשיך בהלכות.

הברדה

מיד עם צאת השבת חל הצום, לכן אי אפשר לעשות הברדה על הכוס, ויש לנהוג כדלהלן:

תשעה באב

שבת שלום.

השבת היא ערב תשעה באב. לפני שנתקדם להלכות תשעה באב, אני חוזר בראשי פרקים על ההלכות השייכות לשבת זו (החפץ במקורות וביותר פרטים, יעין בגיליון של שבוע שעבר).

א. בשבת זו לובשים בגדי שבת ואוכלים סעודות שבת כרגיל, ומזמרים בהן.

ב. מותר ללמוד תורה כרגיל, אבל אין לטייל כל היום.

ג. יש להתכונן לצום בשתייה מרובה ובאכילה נכונה, ומותר גם לבלוע כדורים להקלת הצום, אבל לא יאמר שעושה כן מפני הצום.

ד. בסעודה שלישית, שהיא למעשה סעודה מפסקת, לא

יודוך רעיוני וז' רועי, חי ביום שבת קדש יום השביעי:
יום אשר כלית בו כל מלאכתך, אומר כי שרית על כל זולתך.
ומעשים עשית, אין לבולתך, כי בן אמתך חיש להרגיעי:
חי ביום וכו'.
שביעי בחרת ראש לכל המנינים, ואותו קדשת בשבועות ושנים.
חיש אשר נשאת לגוע אמונים, ופרם מאסונים ארתי ורבעי:
חי ביום וכו'.
רצה במנותתי יום זה יום מנותה, וביום עבודתי, המצא לי הרוחה.
ותכן לשביתתי, משאת וארוחה, וששון ושמחה יהיה שעשועי:
חי ביום וכו'.
אל-עולם שבלי, שבת תוכנו, ונרך בחלו, שים אור בערנו.
ואל משכן שיליה, תשוב תעלנו, מתרה עננו, אורי וישעי:
חי ביום וכו'.

זמירות לשבת

שמה בני בחלקך לא תקח גם את שלך,
השמחה תחיד, העולם לפניך:
הולך ברגליך, מנענע ירך, עינים צופים לך, הלב פועם בך:
השמחה תחיד, העולם לפניך:
מי עשיר ומי שמת, בעולם הזה אורת. לא בחיל ולא בכת, הממון יהיה לך:
השמחה תחיד, העולם לפניך:
הבט ושא עיניך, מי נתן כל-אלה לך, גם גנים לשלחך.
אם תודה רק לבוראך, בן תמיד יהיה לך:
השמחה תחיד, העולם לפניך:

לעילוי נשמת
ד"ר רות סייטלס
בת סופי ז"ל
נלב"ע כ"ז טבת ה'תשפ"א
תנצב"ה

לעילוי נשמת
אסתי בן עמי ז"ל
בת רינת הי"ו
נלב"ע י"א כסלו ה'תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
ג'ולי חסן ז"ל
בת ליזה הי"ו
נלב"ע י"א כסלו ה'תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
ליאם תקווה ז"ל
בת לינדה הי"ו
נלב"ע י"א כסלו ה'תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
ליין פנחס ז"ל בן מול הי"ו
נלב"ע י"ד כסלו
ה'תשפ"ב
תנצב"ה

משכן
שיליה

ב חולים

אדם חולה שצריך לאכול ולשתות במהלך הצום, עושה הבדלה על הכוס מיד במוצאי שבת (ולא קודם אכילתו למחרת) [חזו"ע נט ד"ה ונראה; שם ד"ה גמ, ומברך ברכות "בורא פרי הגפן", "בורא מאורי האש" וברכת "המבדיל בין קודש לחול" (ואין מברך על הבשמים. וכמו כן לא יאמר את פסוקי השמחה שנהוג לומר בהבדלה, אלא יתחיל מיד בברכות), וישתה מלא לוגמיו מן היין (ואינו צריך להבדיל על שאר משקים, כיוון שאינו מכוון בשתיית היין לתענוג אלא לקיום מצות הבדלה [חזו"ע שמח], וכן אין צריך להחמיר לתת לילד קטן שישתה את היין [שם שמט ד"ה והנה]. ואין שום חילוק בזה בין איש לאישה (שם שם ד"ה הילד) (ומותרות גם לשתות מהיין [חזו"ע שבת ב, תח]. ונשים אשכנזיות תעשינה שאלת חכם בעיניי ההבדלה).

המבדיל יכול לכוון להוציא אחרים ידי חובת הבדלה, ולא יצטרכו לעשות הבדלה במוצאי הצום, ואף מומלץ לנהוג כן כדי שלא ידחו ההבדלה לליל שני (כך החיים תקנו, ט; חזו"ע שמח). (ואין החולים אוכלים סעודה רביעית במוצאי שבת [ש"ת מעיין אומר ח"ג ד, כב].

מחן האגון רבני עובדיה יוסף זצ"ל - באמירת הקינות

אכילה ושתייה

הכול חייבים להתענות בתשעה באב ואסור לפרוץ גדר (ש"ע תקס"ט, א ותק, א), ואסור לאכול או לשתות אפילו כלשהו (ש"ע תקס"ט, א ומשנ"ב ג).

מעוברות ומניקות

גם נשים מעוברות ומניקות חייבות להתענות את כל הצום כדין יום הכיפורים (ש"ע תקנד, ה ורמ"א תק, א), אבל אם יש להן איזה חולי פטורות מלהתענות (חזו"ע רעט), והוא הדין אם היו בעיות בהיריון. ובכל אופן יש לקבל חוות דעת של רופא ולהתייעץ עם רב מורה הוראה מבעוד מועד.

יולדת

יולדת תוך שלושים ללידתה פטורה מהתענית (ש"ע תקנד, ו) (וגם ליולדת אשכנזייה יש להקל בזה [חזו"ע רפז], אפילו אם מרגישה טוב (ואינה מניקה) (משנ"ב ט). והוא הדין לאישה שעברה הפלה (והיא תוך ל' יום) [חזו"ע רפח]. ולאחר שלושים יום חייבת להתענות, אף אם היא מניקה, אלא אם כן היא חלשה וצריכה לאכול, שאז דינה כחולה (אור לציון כט, ד).

חולה / קטנים

חולה חלוש שחש בגופו, אף על פי שאין בו סכנה, פטור מלהתענות, לפי שבמקום חולי לא גזרו חכמים (משנ"ב שם, יא; חזו"ע רפ) (וכמוכן חייב בשאר עינויים). וכן ילדים שלא הגיעו לגיל מצוות פטורים מן התענית, אפילו שנה קודם גיל מצוות (ביאור הלכה ר"ס תקנ), ואין להם להתענות אפילו תענית שעות (אך יש למנוע מהם ממתקים ושאר פתונקים) [חזו"ע סו].

דרך האכילה

החולה וכן היולדת שמותר להם לאכול בצום, אינם צריכים לאכול לשיעורין (חזו"ע רפח), ומותרים לאכול מיד בבוקר כהרגלם (שם רפז), והוא הדין אם הוצרכו לכך בלילה, אבל ייזהרו שלא לאכול לשם תענוג (ש"ע תקנד, ה).

אבל אם אינו חולה אלא שהרופאים יעצוהו שלא יצום פן יבוא לידי חולי, לא יאכל כרגיל אלא לשיעורין. וכן חולה שצריך לבלוע כדורים לרפואתו, ואינו יכול לבלועם ללא מים, ישתה פחות פחות מכשיעור (עין באה"ל שם על ס"ו; רעט; אורל"צ כט, י) (ואינו צריך להבדיל [ט] באב שחל ביום א' ט, ג). והאכל פת לא יאמר "נחם" בברכת המזון [חזו"ע רפח]. ועיין רמ"א ס"ס תקנו ומשנ"ב ה).

רחיצה

רחיצה אסורה בצום, בין במים חמים או צוננים, ואפילו להושיט אצבעו למים אסור (ש"ע תקנד, ז). ובנטילת ידיים שחריף צריך להיזהר ליטול רק עד סוף קשרי אצבעותיו ולא את כל ידו (ש"ע שם, י), ומברכים "על נטילת ידיים" (ש"ע תריג, ב; חזו"ע שסא), ולא ישתוף את פיו (ש"ע תקס"ט, ג) (ובמקום צער גדול, ירכין את ראשו למטה שלא יבואו מים לגרונו [משנ"ב שם, יא]). גם בנטילה לאחר שיוצא מבית הכיסא (רמ"א תקנד, ט וש"ע תריג, ג), או אם נגע בגופו במקומות המכוסים (משנ"ב תריג, ו), במנועליו (מל"ח יח, סס"ג; בא"ח דברים, כא; וילך, יז), או לפני תפילה (כ"ח תקנד, נא; חזו"ע ימים נוראים, שיא) נוטל עד סוף קשרי אצבעותיו ולא את כל ידו (כלה תוך ל' יום לנישואיה, מותרת לרחוץ פניה וכן לסוך [משנ"ב תקנד, כט]).

רחיצה שאינה לתענוג

אם ידיו התלכלכו, מותר לרחוץ להעביר הלכלוך ולא ייטול כל ידיו אלא לפי הצורך להעביר הלכלוך (ש"ע תקנד, ט), כיוון שאינה רחיצה של תענוג (משנ"ב ט), ומותרת גם להשתמש בסבון (נסעי גבריאל ע, א). ואם היה לכלוך על גבי עינו ודרכו לרוחצן במים, רוחץ ומעבירו ואינו חושש (ש"ע שם, יא). וכן אישה המבשלת, מותרת לה לרחוץ מאכלים, אף שממילא רוחצת את ידיה (משנ"ב ט).

חולה / כהן

חולה שאוכל פת בצום, נוטל ידיו כדרכו עד סוף הפרק, כיוון שהיא רחיצה של מצווה (חזו"ע רצב) (ונוטל גם מים אחרונים [נט"ג סו, י]). וכן הדין בבחן העולה לנשיאת כפיים (רמ"א תריג, ג ובמשנ"ב; חזו"ע רצ) (ולוי הנוטל ידי כהן, נוטל עד קשרי אצבעותיו [כ"ח שם, יד]).

נעילת הסנדל

אסור לנעול נעליים או סנדלים של עור (ש"ע שם, טו), אפילו שנועלם על גרביים (חזו"ע רצח). אבל נעליים מגומי, בד ושאר מינים מותרות (ש"ע שם), אפילו אם הן נוחות יותר מנעלי עור ורגלים לנעול אותן במשך השנה (כדוגמת נעלי קרוקס), כיוון שגזרת חכמים הייתה רק על נעלי עור (חזו"ע רצח). ילדים קטנים שלא הגיעו לגיל מצוות מותרים בנעילת הסנדל, ומכל מקום טוב להנכנס שיעלו נעליים שאינן מעור (שם שא) (בפרט בימינו שיש נעליים

רבי דוד מלמד רבני ש"ת

רבי חיים קמיר רבני ש"ת

רבי יצחק שרביא רבני ש"ת

רבי אוריין בן ברוך רבני ש"ת

רבי יצחק שרביא רבני ש"ת

רבי יצחק שרביא רבני ש"ת

רבי משה חי שרביא רבני ש"ת

רבי משה חי שרביא רבני ש"ת

רבי משה חי שרביא רבני ש"ת

רבי משה חי שרביא רבני ש"ת

זמירות לשבת

עזרי א-י חי להכניע, את יצר המפתה המריע.
מבדלך אין מושיע להושיעני:
דלתי תשובה חי פתח לי, כי שבתני מחטאי ומעלי.
אנא צורי, שמע קולי,
מהר ענני אודה עלי פשעי, אתה תשא עוני:
סוד ומינה הפשוטה, לקבל את נפש המתחרטה.
ולא תוסיף, תחטא, אליך קוני.
הרחק נא מעליה, הכרת בת הצפוני:

מוז א-י ונדלו, תרעד גופי בלוי.
בצר לי אקרא לו, ו-ה עוזר לקהלו, ובשוב לב אשיר לו.
ו-ה צור עוזר לקהלו:
יצר לו עולם ובצלמו אדם, עושים רצונו באימה בלם.
בחר בנע עבדו אברהם, לקדשו לעד ועולם.
עליהם פורש צלו, והוא עוזר לקהלו.
שבתיו מי מנה ומי ידמה לו.
ו-ה א-י עוזר לקהלו: מוז א-י ונדלו וכו'.
צרי השמר ואזכי בלה, ועם ידיר עלה ועלה.
א-י נערץ שוערו ענה, ובבית מעונו לשחק יודה.
פרה ורומם נא, קרוה נאמנה. ו-ה עוזר לקהלו,
ובשוב לב אשיר לו.
ו-ה א-י עוזר לקהלו: מוז א-י ונדלו וכו'.

לעילוי נשמת
משה פורטנה ז"ל
בן מלך פורטנה ז"ל
נלב"ע ו' בשבט ה'תשפ"ד
תנצב"ה

לעילוי נשמת
משה (מואזי) ז"ל
בן מלך פורטנה ז"ל
נלב"ע כ"ג תמוז ה'תשפ"ד
תנצב"ה

לעילוי נשמת
שלמה עוגן
בן יוסף וסיעדה
ז"ל
נלב"ע י"ב תשרי

לעילוי נשמת
מורן אסתר סמסון ז"ל
בת סופיה הי"ו
נלב"ע ד' סיון ה'תשפ"ד
תנצב"ה

לעילוי נשמת
אלברט חניאל סמסון
בן יוכבד ז"ל
נלב"ע ג' תמוז ה'תשפ"ד
תנצב"ה

(ואם שכח לאומרו בבונה ירושלים, יאמרונו ב"רצה" במקום שאומרים "יעלה ויבוא" בראש חודש, ואם לא נזכר, יאמרונו קודם "יהיו לרצון" האחרון [משנ"ב ב: חזו"ע שעה]).

בכל התפילות אומרים "עננו" בשומע תפילה (ש"ע שם). ואם לא אמר "נחם" ו"עננו", אינו חוזר להתפלל (ושליח הציבור אומר "עננו" כבדכ בפני עצמה בין ברכת "גואל" ל"רופא") (שם ותקנה, ב). ומי שאינו מתענה, אומר "נחם" כיון שהוא מעין המאורע (עי רמ"א תקנה, א), אבל לא "עננו" כיון שאינו צם (באה"ל תקנה, א ד"ה בין) (ולמנהג האשכנזים היחיד אומר "נחם" ו"עננו" רק בתפילת מנחה, ושליח הציבור אומר "נחם" במנחה, ו"עננו" בשחרית ומנחה [רמ"א שם ותקנה, ג ומשנ"ב תקנה, ג]).

מגילת איכה וקינוח

קוראים את מגילת איכה ואומרים קינוח בליל הצום ויומו (עיי' ש"ע תקנה, ב ז ומ"א ד), אפילו כשהוא ביחיד (משנ"ב ה). וטוב שהחזנים יבכו ויקוננו באמת כראוי, ויתעוררו כפי חיובנו על חילול שמו ותורתו וגלות השכינה זה מאות שנים בעוונותינו הרבים (לדוד אמת סי' כד). ובשעת הקינוח אסור לדבר ולצאת לחוץ, כדי שלא יפסיק ליבו מן האבלות (ש"ע שם, ה). ומתפללים בנחת ודרך בכי כאבל (רמ"א שם, א).

ברכת "שעשה לי כל צורכי"

מברכים ברכות השחר, ודעת רוב הפוסקים שיש לברך גם ברכת "שעשה לי כל צורכי" (משנ"ב תקנה, לא: חזו"ע שסא וימים נוראים, שכ).

טלית ותפילין / תפילה

המנהג כיום ברוב בתי הכנסת שמתעטפים בטלית ומניחים תפילין בשחרית כמו בכל יום (חזו"ע שסו), ולא ישנה האדם ממנהג הציבור משום "לא תתגדדו" (שם שם). (ומנהג האשכנזים להניח טלית ותפילין בברכה רק במנחה [ש"ע תקנה, א]. והמניחים תפילין של "רבינו תם", יש להם להניחן [משנ"ב תקנה, ד: חזו"ע שעה]).

אין אומרים וידי (ש"ע תקנה, ד), ואין עושים "מי שברך" לעולים לתורה (כה"ח שם, מ). בסיום התפילה חולצים תפילין ואומרים קינוח (כה"ח תקנה, ה).

תיקון חצות

בערב הצום אומרים תיקון חצות היום, ובלייל הצום תיקון רחל בלבד (שע"ת ס"ט תקנה: בא"ח דברים, כה: עי' חזו"ע רב וכן כתב בקיצו"ע חזו"ע ה, ה). אבל ביום אין אומרים תיקון חצות, כיון שכבר אמרו קינוח ומגילת איכה. ועוד, שאחר חצות אנו בטוחים בחסדי ה' להתנחם (בא"ח שם: חזו"ע קצט).

שבירת הצום

במוצאי הצום אין להעמיס על הקיבה באוכל, בוודאי לא בשר, אלא לשתות לרוב ולפתוח במשהו קל, וכעבור שעה לאכול ארוחה קלה.

פעמים רבות באים כאבי הראש במוצאי תענית עקב שתיית תה או קפה מרוכז, ואפילו קולה. הקופאין ממריץ את הדם הסמיך, לחץ הדם עולה וכאבי הראש בלתי נמנעים (לוח דבר בעתו).

ביבוס / תספורת / רחיצה

לאחר התענית מותר מיד להסתפר ולכבס (ש"ע תקנה, ד), להתרחץ (חזו"ע טטו) ולשמוע שירים (והמחמיר לעצמו, תבוא עליו ברכה) (וילק"ו, תעד). ונכון להחמיר שלא לברך ברכת שהחיינו עד מוצאי עשירי באב (שם קצט) (והאשכנזים נוהגים בכל זה איסור עד חצות היום של עשירי באב [משנ"ב לו ותקנה, ג]).

עשירי באב

בגמרא (תענית כט). אמרו: בשבעה בחודש אב נכנסו גויים להיכל, ואכלו וקלקלו בו בימים השביעי והשמיני. וביום התשיעי סמוך לחשיכה (לפנות ערב) הציתו בו אש, והיה דולק והולך כל היום העשירי כולו, שנאמר: "אוי לנו כי פנה היום, כי נטו צללי ערב" (ירמיה ו, ד). והיינו, שהיה לנו אוי וצער בזמן שפנה היום, ביום התשיעי סמוך לחשיכה, שאז הציתו את בית המקדש.

משום כך אמר רבי יוחנן: אילו הייתי באותו הדור שנחרב בו בית המקדש, הייתי קובע את יום האבל על החורבן ביום העשירי ולא ביום התשיעי, מפני שרובו של היכל נשרף בעשירי.

ומדוע באמת חכמים תיקנו את יום האבל והתענית ביום התשיעי? משיבה הגמרא שהטעם הוא ש"אתחלתא דפורענותא עד"פא" (התחלת הפורענות עד"פה). בתלמוד ירושלמי (תענית ד, ט) מסופר על רבי אבין שהיה צם בימים תשיעי ועשירי, ורבי לוי היה צם תשיעי וליל עשירי.

אכילת בשר / שתית יין

היות שהיכל בית המקדש היה נשרף עד שקיעת החמה ביום העשירי, מפני כך מנהג כשר שלא לאכול בשר ושלא לשתות יין בליל עשירי ויום עשירי באב (ש"ע סי' תקנה) (והאשכנזים מחמירים בזה רק עד חצות [רמ"א שם]. ובסעודת מצווה כגון ברית מילה, מותר [משנ"ב שם, ב: חזו"ע תיד]).

יהי רצון שנזכה בקרוב לגאולה שלמה ולבניין בית המקדש, אמן.

מוצאי הצום ועשירי באב

ערבית / הברזת הבדלה

במוצאי הצום מתפללים ערבית כרגיל כבכל יום, ואין אומרים בתפילה "אתה חוננתנו" (אף אם שכח לאומרו במוצאי שבת) (משנ"ב תקנה, ג), וראוי להכריז לציבור בבית הכנסת שלא ישכחו לעשות הבדלה (עי' שלו).

סדר ההבדלה

מבדילים על הכוס ומברכים ברכת "בורא פרי הגפן" וברכת "המבדיל בין קודש לחול" (ללא נר ובשמים [ש"ע תקנה], לפי שכבר בירכנו על הנר [ואף אם לא בירך אמש, לא יברך כעת [משנ"ב שם, ג], ובאשר לבשמים כבר חלפה והלכה לה הנשמה היתרה במוצאי שבת [משנ"ב ד]). אין אומרים את פסוקי השמחה שנהוג לאומרם בהבדלה, אלא יתחילו מיד בברכות (חזו"ע שלה) (ולא יביאו לשולחן ההבדלה פת או מזונות, ואם הביאום, יכסום [ש"ע רצט, ט]).

ברכת הלבנה

המנהג פשוט לברך ברכת הלבנה במוצאי הצום (חזו"ע תי. ועי' רמ"א תכו, ב ותקנה, ח ומשנ"ב תכו, יא) (והאשכנזים מצריכים שיטעם משהו ויברך בעלייל [משנ"ב שם], אך לא ימנע בשל כך מלברכה בציבור [שעה"צ שם, טו]), וצריך להזהר לברכה בשמחה (בא"ח דברים, כח).

הרב
חזקיה הכהן רבין
הרב הראשי וראש הכולל

הרב
יהודה בן שמחה
הרב הראשי וראש הכולל

הרב
יצחק סבאג
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

הרב
סאטמאר
סמבטיון

זמירות לשבת

מנהג ושמחה אור ליהודים, יום שבתון יום מחמרים. שומרינו וזמרינו הקה מועדים, כי לששה כל בראים ועומדים:

שמי' שמים ארץ וימים, כל צבא קרום גבורים ורמים. תנין ואדם וחתית ראמים, כי בן-ה' צור עולמים:

הוא אשר דבר קדם קצלתו, שמור לקדשו מבוא ועד צאתו. שבת קדש יום חמדתו, כי בו שבת א-י מכל מלאכתו:

במצות שבת א-י יתליצו, קום קרא אליו וחי' לאמנך. נשמח כל תי וגם נעריצך, אבל בשמחה כי קבר רצך:

במשנה יתם וקדוש רבך, ברוב מסעמים ורוח נדיכה. וזכו לרב טוב המתענגים בה, בביאת גואל לחיי העולם הבא:

חסין בשם הוא, ונאחזו, כי אין כמיהו, ואין כמפגלו. תמים ראווה, כי בשעלו. מרד מיומים - צדי ואו ריש. ושאון גליהם, שין בית ריש: יוצר מידו וכו':

קום עשה פלא, העלה השבי, מבית הבא, אל עיר הצבי. שם ירעה מלה, זאב עם לביא, עז ירך תראא - מס הא ריש. ובאורך נראה, אף ואו ריש: יוצר מידו וכו':

יוצר מידו עשר וריש, אשר לקבדו שין יוד ריש: צור מעוז דלים, באמת שמו, רוכב גלגלים, מי וקדמו. מלאכים קלים, רצים לנאומו, וכל זולתו - שין קוף ריש. כי אין צור בליתו, אף חית ריש: יוצר מידו וכו':

רבי
ישראל שרעבי
מרכז פתח תקווה

רבי
יחזקאל בן-אדיאל
רמז סניאט - פודיק

רבי
יחזקאל בן-אדיאל
רמז סניאט - פודיק

רבי
זכריה כרמי
רמז סניאט - פודיק

רבי
דוד עשור
רמז סניאט - פודיק

רבי
בנימין כהן
רמז סניאט - פודיק

רבי
סעדיה גמליאל
רמז סניאט - פודיק

12. איזו שבת נקראת 'שבת כלה'?

- א. שבת הגדול.
- ב. שבת שלפני חג השבועות.
- ג. שבת שובה.
- ד. שבת של חול המועד.

13. "אל הנער הזה התפללתי" - למי הכוונה?

- א. יהושע בן נון.
- ב. קלב בן יפונה.
- ג. יואב בן צוריה.
- ד. שמואל הנביא.

14. כל המתאבל על ירושלים...

- א. זוכה ורואה בשמחתה.
- ב. לא יבוש לעולם.
- ג. ימצא חן ושכל טוב.
- ד. תהילתו בקהל חסידים.

15. מי החריב את בית המקדש הראשון?

- א. בלשאצר.
- ב. אחשוורוש.
- ג. נבוכדנצר.
- ד. עמלק.

16. מי החריב את בית המקדש השני?

- א. נבוזראדן.
- ב. טיטוס.
- ג. בגרים.
- ד. פיפוס.

6. מה היה תלוי למעלה ממיתתו של דוד המלך?

- א. כינור.
- ב. שעון מעורר.
- ג. דיוקנו של אביו.
- ד. מפיון ריח.

7. "השלף עליי יְהִבֵּךְ"...

- א. והוא יברכך.
- ב. והוא יכלכלך.
- ג. והוא יסייעך.
- ד. והוא ישבית משנאיך.

8. מי תיקן סעודה רביעית (מלווה מלכה)?

- א. שלמה המלך.
- ב. חזקיה המלך.
- ג. דוד המלך.
- ד. משה רבינו.

9. כשאמר יהושע "שִׁמְשׁ בְּגִבְעוֹן דוֹם..." כמה זמן עמדה השמש?

- א. י"א 24 שעות.
- ב. י"א 36 שעות.
- ג. י"א 48 שעות.
- ד. כל התשובות נכונות.

10. מי כתב את מגילת רות?

- א. רות.
- ב. נעמי.
- ג. בועז.
- ד. שמואל הנביא.

1. מי ניצול מחטא המרגלים?

- א. יהושע בן נון.
- ב. צוראל בן עמישדי.
- ג. קלב בן יפונה.
- ד. תשובות א' וג' נכונות.

2. האמורי רדף את בני ישראל כאשר...?

- א. תעשינה הדבורים.
- ב. יעשו האריות.
- ג. יעשו הנמרים.
- ד. תעשינה הלבאות.

3. היאך עוג רצה להרוג את בני ישראל?

- א. על ידי דריכה עליהם.
- ב. על ידי עקירת הר וזריקתו עליהם.
- ג. על ידי קללה.
- ד. על ידי יריקה.

4. כמה נביאים היו לעם ישראל?

- א. מיליון ו-200 אלף.
- ב. 600 אלף.
- ג. מיליון.
- ד. 550 אלף.

5. איזו עיר הצליח רבי יוחנן בן זכאי להציל בזמן חורבן הבית?

- א. אשדוד.
- ב. ירושלים.
- ג. ביתר.
- ד. יבנה וחכמה.

תשובות:

י' (א.ל.ל.) 91' ז' 51' א' 41'

י' (א.ל.ל.) 41' ז' 51' א' 41' (א.ל.ל.) 91' ז' 51' א' 41' (א.ל.ל.) 41' ז' 51' א' 41' (א.ל.ל.) 91' ז' 51' א' 41'

י-ה רבון עולם ועלמא. אנת הוא מלכא מלך מלכא.

עובד גבורתך ותמתיא. שפר קרמך לתתוא:

שבתין אסדר צפרא ורמשא. לך א-להא קרישא.

די ברא כל נפשא. עירין קרישין ובני אנשא.

חיות ברא נעפי שמא:

י-ה רבון וכו'.

רבובין עובדך ותקישין. מכיך רמא ונקיף כפיפין.

לו יתיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבורתך בחושקנא:

י-ה רבון וכו'.

א-להא די לית יקר ורבותא. פרוק ית ענד מפום אריותא.

ואפיק ית עמך מגו גלותא. עמך די בחרת מכל אמנא:

י-ה רבון וכו'.

למקדשך תוב ולקדש קודשין. אתר די בית יחדון רוחין ונפשין.

ויזמרון לך שירין ורחשין. בירושלם קרתא דשופרא:

י-ה רבון וכו'.

חשף זרועך, לקבץ פזורים,

גלה קין ישעך, ודגלך תרם:

קומי ויחדתי, ושוכי בתשובה,

אחותי רעיתי, הנה גואלך בא:

חמודה וקרה, רבת המעלות,

גם מפני נבחרתה, צאי נא במחולות:

זכרתי לך חסד, נעורך נעורים,

היכלך איסר, כאבני ספירים:

קול דודי הנה בא מדג על התרים,

קומי לך אחותי, כי בא קין דרורים:

אעופה אשכונת, וארחיקה נדר,

במברר אלינה, ואולי אמצא דוד:

נשק אהבתו, בלבי בוערה,

מיום פדחתו, נפשי עלי מרה:

ידיד מני ברת, הלך עכני,

איזו דרך ארה, ואלכה גם אני:

יצאתי לבקש, דודי בין חברים,

נלפתי במוקש, חבני השומרים:

צפיתי לדודי, מתי ובוא אלי,

ילבישני עדי, וירחם עלי:

משכן שייף

לעילוי נשמת
דוד בן מרדכי ז"ל
נלב"ע ד' שבט ה'תשפ"ד
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
נינה ויניקור
בת אסתר ובנימין ז"ל
יונה סיניקה בן הנטה ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

ד"ר מורה

סוגיות בידי ממונה

דרכי משפט

הרה"ג יובל אברהמי שליט"א

ב. זכות בקרקע. כיוון שכל רוכש דירה יש לו חלק בקרקע, שהרי כל שטח הבניין הוא ממון השותפים, הרי זה כמקנה לו קרקע לפירותיה, והקרקע קיימת ומלכה חל קניין על הדירה (ועדיין יש לדון בזה במחלוקת האלשיך והקצות החושן בס' רט במוכר יין לדמיו, האם נחשב דבר שלא בא לעולם, וגם כאן אין הדירה צומחת מהקרקע).

ג. סיטומתא. ביאור מושג זה - "כל מעשה שנהגו בו התגרים למסורת קניין". אלא שגם בזה נחלקו הפוסקים אם סיטומתא ומנהג יועילו לקנות דבר שלא בא לעולם (עיין פת"ש בס' רא סק"ב).

ד. מלך החוק. בספר **משפט הקנין** ח"ג (עמ' שפח) הביא **מעליות דרבינו יונה** (בבא בתרא נה.) מעשה שנעשה כחוק המלכות נפעל בו קניין כסוטומתא. ואף כאן עושים חוזה מסודר כחוק.

ה. קניין חצר. בקובץ **הישר והטוב** ח"ו הביאו בשם הגר"מ שפרן שכיוון שקונה חלק בקרקע, הבית נקנה לו אחר כך מדיון קניין חצר.

הרה"ג שלמה בארי שליט"א

ב' תלין' בשכירות קרקע, כתב **הקצות החושן** (ס"ק א) שלגבי בית, יש שיטות שדינו כמטלטלים (רמ"א סימן צה), ולכן צידד להחמיר ולחוש באיסור תורה של 'ב' תלין' לשיטות אלו.

יצויין שגם במקום שאין איסור 'ב' תלין', לכאורה קיים איסור 'בל תשהה': כמו שכתוב (משלי ג, כח) "אל תאמר לרעך לך ושוב ומקחך אתן ויש אתך". איסור זה נאמר בגמרא על מעכב שכר שכיר כשאין איסור ב' תלין, ולכאורה הוא הדין בכל עיכוב תשלום כולל תשלום שכירות.

מסקנת הדיון: שוכר דירה חייב לשלם בזמן. עבר הזמן ולא שילם, יש צדדים שעובר באיסור 'בל תלין' וביומו תיתן שכרו, וודאי שעובר על 'איסור לך ושוב' כשיש לו.

רכישת דירה על הנייר

שלום לרב! שמענו שיש בעיות הלכתיות ברכישת דירה על הנייר, האם נכונים הדברים?

תשובה: ובכן ברכישת דירה על הנייר ישנם שני נידונים בפוסקים. א. כיצד ניתן לקנות דבר שאינו קיים בעולם. ב. איסור של ריבית דרך מקח וממכר. כעת נעסוק בנושא הראשון.

הלכה פסוקה **בשולחן ערוך** (חושן משפט סי' רט, ס"ד) שאין אדם מקנה דבר שלא בא לעולם, כגון מה שתלד פרת, פירות שיוציא אילן זה, כיוון שאינו קיים כעת. ומכאן נעבור לרכישת דירה על הנייר שאינה קיימת כרגע בעולם, כיצד ניתן לקנותה? וכתבו הפוסקים כמה ביאורים לכך.

א. התחייבות, כיוון שבחוזים היום נכתב שהקבלן מתחייב, מועיל להתחייב על דבר שלא בא לעולם. כך כתב **בעמק המשפט** ח"א (עמ' מ. עיין שם. עדיין יש לדון בזה, כיוון שהיום לרוב אלו חברות בע"מ).

האם יש איסור ב' תלין' בשכירות בית

שאלה: האם חייבים להזדרז לשלם את תשלום שכירות הבית ביום הפירעון, מחשש שלא יעברו על איסור 'בל תלין' ו'ביומו תתן שכרו'?

תשובה: כתב מרן **בשולחן ערוך** (חושן משפט שלט סע' א) שאין איסור ב' תלין בתשלום קרקע, וזו לשונו: "מצווה לתת שכר שכיר בזמנו, ואם איחרו עובר בלאו, אחד שכר אדם או בהמה או כלים, אבל על שכר קרקע יש מי שאומר שאינו עובר". ובספר **שער משפט** הביא את **הרס"ג** (קפא) **והיראים** (קכו) שכתבו בשם **התורת כהנים** (קדושים פרשה ב, ה"ט) שיש איסור 'בל תלין'. וכן **בהגהת הגר"א** הניח דברי המחבר בצריך עיון.

נמצא שעיקר דינו של המחבר שנוי במחלוקת. זאת ועוד, אפשר לומר שלכן מרן השולחן ערוך כתב הלכה זו רק בשם יש מי שאומר, וצריך בדיקה.

אכן גם בדברי המחבר, שנראה שסובר שאין איסור

"על שלשה דברים העולם עומד: על הדין ועל האמת ועל השלום"
(אבות א', י"ח)

זמירות לשבת

דחונה אלף שער הדופה, עדי קדר.
בחונה בבזר יון, מענה בעל מדי:
דירי השכחה:
היש בלתיך גואל ובלתי, אסיר תקונה? תנה עקד
לי כי, לך אתנה דודי וירידי השכחה:
דירי השכחה: וכו':

דירי השכחה, חנותך בבין שדי.
ולמה מכרתני, צמיתות למעבידי:
דירי השכחה:
הלא אז בארין לא ורועה, רבפתיך,
ושעיר וזה פארן, וסיני וסין עדי:
דירי השכחה:
ותיו לך דודי וזה, רצונך כי,
ואיך תהלק עתה. כבודי לבלעדי:
דירי השכחה:

בזכרי ימים ימימה,
לעולם לא אשכח.
בהיותי תוך עיר-מגדל חומה.
לעולם לא אשכח.
מקדש עומד על תלו,
ועם ישראל וחיילו.
ועכשו מקום מקדש חלל טמא.
לעולם לא אשכח.
משך ארבע מאות שנים,
ישבו ישראל שאננים.
תפשיים תחת יד מענים ושונאים,
לעולם לא אשכח.

לעילוי נשמת
מישל דוד בן אנדרי
מלכה ז"ל
נלב"ע ד' סיון ה'תשע"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
יוסף חרילק
בן אשר וחיים ז"ל
נלב"ע א' חשוון ה'תשפ"א
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
יעקב שיטריט
בן זוהרה ז"ל
נלב"ע כ"ד שבט ה'תשע"פ
תנצב"ה

משכן שילה

רבי
שמועון בנדין
מבית שמש

רבי
יוסף מרצ'אני
מחסי סודק

רבי
אברהם קוקושיץ
רבה של ירושלים

רבי
חיים בנשיש
רבה של תל אביב

רבי
יהודה בנשיש
רבה של ירושלים

רבי
דוד בנשיש
מחסי סודק

רבי
אשר אלון
רבה של נפת שומרון

הרה"ג יצחק יעקב פוקס שליט"א

כיבוד תלמידי חכמים:

א. מצות עשה לכבד תלמידי חכמים ועוון חמור עד מאוד לבזותם או לשונאם, ועל זאת חרבה ירושלים. על כן, הרואה תלמיד חכם מבזה - ינהג בו כבוד ביותר.

ב. המכבד תלמידי חכמים זוכה ליראת שמיים וזוכה לבנים ולחתנים תלמידי חכמים, אף אם מצד עצמו אינו ראוי לכך.

ג. המארח תלמיד חכם בתוך ביתו ומהנהו מנכסיו - כאילו מקריב תמידים, ואם עושה סעודה לכבודו - הרי היא כסעודת מצווה.

ד. המדבר עם תלמיד חכם, ידבר עימו בנחת ובלשון רכה ובדרך כבוד. ומן הראוי לפנות אליו בגוף שלישי, כגון: "הרב" או "כבודו" וכדומה.

כיבוד בקימה:

א. מצות עשה לקום בפני תלמיד חכם, אפילו הוא צעיר, ותלמיד חכם זקן צריך לכבדו ולהדרו ביותר.

ב. יש שכתב שבכל פעם שתלמיד חכם עובר לפניו - חובה לקום ולעמוד ממש, כל זמן שנמצא בתוך ד' אמותיו, אפילו מאה פעמים ביום, ובתנאי שאינו עוסק בתורה. ולבני אשכנז די בקימה פעמיים ביום.

הערה: אין ראוי לתלמיד חכם להטריח את הציבור, ואם עוקף ואינו עובר בפני העם - זכות היא לו.

ג. שני תלמידי חכמים, אם הם למדים זה מזה צריכים לקום זה בפני זה, ועל כל פנים יעשה האחד לחבירו הידור קצת.

יש שכתב שבכל אופן ראוי ונכון שיקומו זה מפני זה מפני כבוד התורה.

ד. גם אישה חכמה שלמדה תורה, יש הסוברים שצריך לקום בפניה וייתכן שהדבר חובה מן התורה. וכן אשת חבר, לדעת כמה פוסקים חל חיוב מן התורה לקום בפניה, שאשת חבר - כחבר, ויש הסוברים שהחובה מדרבנן, ויש שסוברים שהיא מידת חסידות.

הרה"ג יונתן שושן שליט"א

פלאפון שנפל על אקווריום בזמן שצלצל ושברו, וגרם למותו של דג 'פיראנה' כסוף בשווי 500 דולר

שאלה: למשרד רואה חשבון גדול בתל אביב הגיע אחד הלקוחות לסדר כמה עניינים ברישום. הוא הניח את מכשיר הפלאפון שלו על הדלפק, אלא שמאחר שלקוח זה הוא אישיות פופולרית, מכשירו הרבה לרטוט מרוב פונים. דא עקא שאחר זמן לא רב מרוב רטט נפל המכשיר מהדלפק אל אקווריום שהיה מתחתיו, ומעוצמת המכה שבר הפלאפון את מכסה הפלסטיק שמעל האקווריום, והמכסה התקפל לתוך האקווריום, שבר את הזכוכית שלו והביא למות דג טורף מסוג 'פיראנה' העולה כ-500 דולר. עתה תובע בעל המשרד את הלקוח בתשלום מלא על האקווריום ועל הדג. האם חייב לשלם לו?

תשובה: הנה מצינו בגמרא (בבא קמא ו.) שאם אדם הניח אבנו, סכיניו ומשאו בראש הגג והלכו והזיקו על ידי רוח מצויה, חייב בעל המשא על הזיקם. טעם הדבר מבואר שם, לפי שהיה לבעל המשא להעלות על דעתו שהממון שלו יכול לגרום לתקלה על ידי דבר שעלול לקרות כרוח מצויה שתפילו. ולכאורה כך פני הדברים כאן, היות שהלקוח המדובר יודע שהפלאפון שלו מקבל פניות רבות ומתוך כך רוטט, עלול הוא גם ליפול ולהזיק, וכיון שלא שמרו מפני זה, יש לחייבו.

אלא שיש לחלק שכאן טוען הלקוח שמעולם לא היה לו להעלות על הדעת שמכשירו יכול להזיק אקווריום גדול כזה ולשוברו גם אילו ייפול. וכמו כן אי אפשר לחייב את המתקשר, שכן בהתקשרותו לא פעל שם פעולה שנוכל לקרוא לה בשם "מזיק" (עיין בקצות החושן סימן שסג סק"ז ובנתיבות המשפט שם, שכל שאין על הפעולה שם מזיק ולא היה לו לחשוב על זה, אי אפשר לחייב מדין מזיק. וכל שכן בנידון זה שבעל הטלפון הוא המחליט באיזה מצב לכוון את התראת קבלת הטלפון וגרע ממזיק באונס גמור ופסטר לכולי עלמא).

ואולי נאמר שיש לחייב את הלקוח מדין בור המתגלגל שמבואר בתוספות (בבא קמא ו.) שאם אדם הניח דבר תקלה ברשות הרבים ובאו בעלי חיים שרגילים ללכת במקום והזיזוהו משם והתגלגל החפץ ממקומו הראשון ובמקום שהוזז אליו הזיק, נידון בעל הממון כהזיק של "אש". וכך פני הדברים בנידון שלנו, כיוון שמצוי שאנשים מתקשרים והלה הניח את ממונו שם, חייב.

אכן גם טענה זו יש לדחות, מאחר שבעצם אין על הפלאפון שם "מזיק" כלל בשום קנה מידה, מאחר שאין לאדם להעלות על הדעת כלל שיש לו לשמור עליו מלהזיק, שלא כאבן ומשא שיכולים להזיק במקומם. והכלל בהלכות נזיקין שכדי לחייב אדם על ממונו שהזיק מוכרחים אנו להכלילו בשם אחד מאבות הנזיקין.

פסק הדין: נראה לפטור גם את בעל הטלפון וגם את המתקשר מלשלם. וכל שכן שיש לפוטרו על הדג שמת, הואיל ופעולת ההזיק שלו נעשתה מחמת "כח כחו", דהיינו נזק שהגיע מחמת הנזק הראשון.

זמירות לשבת

חיש חיש אלופי, ישעך א-ל-י-ה, דר מרום ותפלא,
חסדך א-ל-י-ה. א-ל-י-ה, א-ל-י-ה, א-ל-י-ה
חסדך א-ל-י-ה.

הרם לעד נסי, מלא רחמים, מלא רחמים.
בך שמתי מחסי, שוכן מרומים, שוכן מרומים.
הפלא שוכן מעלה, חסדך א-ל-י-ה, חיש לעם
סגולה, ישעך א-ל-י-ה. א-ל-י-ה, א-ל-י-ה וכו'.

שוכן שמי שחק, נורא עליונות, נורא עליונות.
ממני אל תרחק, עושה גדולות, עושה גדולות.
קרב לעם נבדל, חסדך א-ל-י-ה, ולעד לא יחדל,
ישעך א-ל-י-ה. א-ל-י-ה, א-ל-י-ה וכו'.

מלך על כל עולין, צור עושה אורה, צור עושה אורה.
עמוד לעם אביון, אריך אקרא, אריך אקרא.
עיניו כרר שואל, חסדך א-ל-י-ה, מקוה יום וילי,
ישעך א-ל-י-ה. א-ל-י-ה, א-ל-י-ה וכו'.

יהלומה יהלומה, יהלומה יהלומה.
ארגנו הנחמרת, ארגנו תקדומה:
יהלומה וכו'.

א-להי דר מרומים, בנה ביתך פרמים.
מתי בו לך אקריב, קרבן ראשית תרומה:
יהלומה וכו'.

יחיד ואין לך שני, דלני ושמרני.
בדשא תרביצני, יודע תעלומה:
יהלומה וכו'.

י-ה רצה לתפלת, בשבת מנוחת.
ותקשב לשועתי, בזכות תורת תמימה:
יהלומה וכו'.

שלוש לבן דודי, הצה והארמון.
שלוש לבן מאת, רקח כמו רמון:
לקראת אחותך רוי, צא נא להתושיעה.
וצלח בכן ישי, רבת בני עמון:
מה לך ופחפיה, ותעוררי אהבה.
ותצלצלי קולך, במעיל קול פעמון:
העת אשר תחפין, אהבה אחישנה.
עתה ועליך, ארר כסף תרמון:

משכן שילה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
שולמית סלאמה
בת אברהם ז"ל
יפת חסן בן יהודה ז"ל
תנצב"ה

לעילוי נשמת
דבורה בת אסתר ז"ל
בן ציון בן דבורה ז"ל
תנצב"ה

לעילוי נשמת
יצחק בן רבקה ז"ל
נלב"ע ד' תשרי ה'תשפ"ד
תנצב"ה

נו ישיבה

פרקי דכוונה והדרכה לבני הישיבות

דרך הישיבה

הרה"ג ברוך חורש שליט"א

הוא: בן ישיבה שזכה לטעום טעמה של תפילה הינו כבר בן תורה!"

והנה אומנם כתב המשגיח זצ"ל שזוהי עבודה קשה, אולם בתוך כדי דיבור הבטיחנו שהמשקיע עבודה ושימת לב ברבות הימים ימצא בליבו את הידיעה הוודאית לפני מי הוא עומד, שכידוע אלה עיקר ותכלית התפילה וזהו נועם התפילה. וכבר עורר על כך הגרמ"י **לפקוביץ** זצ"ל (בס' דרכי חיים עמ' שכ"ה) דאם לא מתלמדים לכך בזמן השחרות והנערות כשעדיין צעירים, אזי יכולים לעבור את כל החיים מבלי לדעת מה זה תפילה, דכח ההרגל הוא לדבר בתפילה מבלי לשמוע כלל מה שאומרים, ולכן אם יחסר ההרגל החיובי אזי יהיה רחוק לגמרי מתפילה. **ומעתה שומעים אנו ש"עבודה זו תפילה" - עבודתו היא זו! וצריך לידע וללמוד כיצד להצליח בעבודה נשגבה זו.**

שמירת הזמנים!

הנה הדבר הראשון אומר הגרמ"י לפקוביץ (בספרו דרך החיים עמ' שלד): "להיות מהראשונים לתפילת שחרית, וכמו שהורה לנו המשגיח רבי **יחזקאל** זי"ע שהצלחת כל היום - תחילתה בתפילה, וכבר העיד על עצמו **רבינו יהונתן אייבשיץ** ביערות דבש (עמוד כח) שביום שהתפלל תפילה כראוי ראה הצלחה בלימוד התורה, וביום שלא הייתה תפילתו שגורה כל כך, הכיר בזה בלימודו, וכדי שתפילת השחר תהא כראוי צריך להתכונן לזה מהלילה שיהא סדר של זמן שינה וזמן קימה".

וכבר נשאל שם מאחד המשגיחים שמעיר לבחורים על זה והם אינם שומעים. וענה הגרמ"י לפקוביץ: צריך לדעת שאין ללמוד תורה עד חשבון יראת שמיים, ולכן אין ראוי לשבת וללמוד עד השעות המאוחרות של הלילה כשהדבר מפריע לעבודת התפילה. **דהצורה של בן תורה היא עבודת התפילה, ומי שאינו מבין זאת - הדבר מראה על ריקבון. וממילא צריך ללכת לחומרא.**

(עולם הישיבה)

"תפילה ישיבתית" היא שם דבר עם משמעות רוחנית עמוקה. בדרך כלל מי שעבר את תקופת הישיבה, משתוקק בנבכי נפשו לחזור לאותה תפילה ישיבתית רגועה ומסודרת, **בבחינת "ואני קרבת אֱלֹהִים לִי טוב".**

אך העלם הצעיר המסתופף בכותלי הישיבה לא תמיד יודע להוקיר את המתנה הנפלאה הזאת, ולפעמים הוא מאחר ואף לפעמים הולך הוא לרעות בשדות אחרים. וכל זה בא לו מפני שאינו מכיר את המעלה הנשגבה של התפילה הישיבתית, ובעצם לא מכיר בערכה של תפילה כלל!

והנה במסגרת מצומצמת זו אין אפשרות להרחיב את היריעה במעלותיה הנשגבות של התפילה. וכבר נכתבו על כך ספרים שלמים מגדולי הדורות. ומה לנו גדול יותר מהגדרת חז"ל במסכת ברכות (דף ה) שהגדירו את

התפילה "דברים שעומדים ברומו של עולם". אך לפחות ננסה לנגוע בקצהו ובפרט בעניינים השייכים לבחורים צעירים.

הנה בראשית צריך לדעת שאפילו שהתפילה עבודה גדולה היא, הרי גם מהנער הצעיר נדרשת עבודה זו.

וכלשונו של הגר"ש וולבה זצ"ל (בס' עלי שור ח"א עמ' כח): **"מעשה התפילה הוא: לעמוד לפני ה' - מבהיל מאוד! וילד בר מצווה נתחייב במצווה זו: ילד בר מצווה כבר חייב להתלמד כיצד עומדים לפני ה'. כיצד יש להחזיק עצמו באותה שעה. איך לגשת ואיך להיפרד - 'הכון לקראת אֱלֹהֶיךָ יִשְׂרָאֵל' (שבת י), והנה דורות הראשונים הגיעו בשעת התפילה למדרגה הקרובה לנבואה בהתפשטות הגשמיות. ואנו אם כי לדרגות כאלו לא נגיע, אבל גם אנו מתעלים בלי גבול בשעת התפילה. והמשקיע עבודה ושימת לב בתפילתו - ברבות הימים ימצא בליבו את הידיעה הוודאית לפני מי הוא עומד".** עד כאן לשונו. ויתרה מזו כותב המשגיח זצ"ל במכתב (אגרות וכתבים ח"א עמ' קה): "הכלל

זמירות לשבת

בתי צאי מבית כְּלָא, זמן קרוב עם קדשך וְעֵלְהָ:
א-ל מְמָרוֹם חֹמַל עֲלֶיךָ, שָׁם קִין וְחוֹלֵל לְצִדְתֶיךָ.
רַחֵם חֹמַל א-ל עוֹשֶׁיךָ, וְהַשִּׁיב לָךְ אֶת שְׁבוּתֶיךָ.
חֲבִיקי אִם נֶאֱמְנָה אֶת כָּל בְּנֶיךָ, מְדַלְּגִים מִכָּל פֶּתַח, שְׁבִים אֲלֶיךָ: בְּתִי צְאִי וכו'.

בואי כְּלָא אל דְּבִירֶיךָ, וְשׁוּבִי לִימֵי נְעוּרֶיךָ.
וְיִשְׁמַע בְּחֻצוֹת עִירֶיךָ, קוֹל צְהִלּוֹת חֲפֹת בְּחוּרֶיךָ.
הַיְיִשִּׁי רַעִיָה עֲדִינָה אֶת לְוִיָּה, פִּתְחָם מֵלֵא שְׁחוֹק רִנָּה, שְׁרִים שִׁירֶיךָ: בְּתִי צְאִי וכו'.

יְחִיד א-ל דְּגוֹל מְרֻבָּה, וְכִדָּה לְגִבְרָא רַבָּא.
אֲשֶׁר אֶת נַפְשִׁי אֶחָבָה, בְּאֶחָבָה וְכִרְבִּי חֶבֶה:
ש-דִּי הוּא יְכַרֵּךְ אוֹתוֹ, וְיִשְׁמֹר בּוֹאֵן וְצִאֲתוֹ.
כָּל הַעַם יִצְאִים לְקִרְאָתוֹ, וְיִאֲמְרוּ לוֹ בְּרוּךְ הָבָא:
עֲלִיּוֹן יְרוֹמָם מִלֵּוֹ, וְהוּא יִתֵּינִי לְעֶזְרָה לוֹ.
אוֹצִרוֹ חֲשׁוֹב וְפִתַּח לוֹ, וְזִכָּה לְאַחֲרִית מוֹכָה:
ו-ה יָקָם כָּל חֵילוֹ, שְׁנוֹת חַיִּים יוֹסִיף לוֹ.
וְיִשִּׁים שְׁלוֹם בְּגִבּוֹלוֹ, וְזִכָּה לְאַחֲרִית מוֹכָה:

וְהוּא א-לִי וְגוֹאֲלִי, לִבִּי אֲלֵיוֹ יִחְשַׁק,
אֶתָּה צוּרִי וּמוֹשִׁיעִי, אֶתָּה א-ל נֶאֱמָן.
אֶתָּה צוּרִי, ו-ה א-ל קוֹנֵי, בְּרַךְ עִם הַנִּבְחָר,
אֶתָּה תוֹמֵךְ גּוֹרְלִי, בְּכֹל עַת וּבְכֹל זְמַן,
אֵיךְ תַּעֲזֹבֵנִי לְנַפְשִׁי, מוֹל אוֹיֵב הַאֲבֹרִי,
מוֹכָה עֲשֵׂה לְמַעֲנִי, א-לִי אֲבִי וְגוֹאֲלִי.
וְהוּא א-לִי וְגוֹאֲלִי, לִבִּי, אֲלֵיוֹ יִחְשַׁק:
וְהוּא א-לִי וכו'.

בְּרַךְ נָא א-ל, אֶת יִשְׂרָאֵל, שְׁמוֹר וְהִגֵּן עָלֶיךָ,
בְּרַךְ אֶת כָּל חֵילֶיךָ, פֶּסַח אֲרַמְנוּתֶיךָ,
אֵיךְ לֹא תִרְחַם עָלֶיךָ, מוֹל עוֹמְדִים לְבִלְוִתֶיךָ,
מוֹכָה עֲשֵׂה וכו'.

וְהוּא א-לִי וכו'.

משכן שילח

להצלחת פנחס אברהם ואבישג אזולאי ומשפחתם הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

להצלחת איתמר בן אלעזר הי"ו אבינועם בן אלעזר הי"ו ברוחניות ובגשמיות

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

להצלחת שלמה ורחל ניאמצ'ק הי"ו ולרמות שרה ניאמצ'ק בת פורטונה הי"ו

מרן הגאון רבי אליהו מזווילנה זצ"ל

מה קרה לאחר שסיימו ללמוד 40 פעם את הסוגיה?
סיפור הרב יצחק שוורץ: הגאון מזווילנה לא הייתה דרכו ללמוד בשיטת הפלפול אלא בדרך הפשט. פעם, באופן יוצא דופן, הוא אמר לאחד מגדולי המפלפלים בדורו, בוא נלמד הפעם כפי שיטתך, והגאון התחיל לפלפל פלפול כל כך עמוק, עד שאותו מפלפל לא תפס את הקשר שבין הדברים.

סיפור אחי הדגול: אדם אחד שלא היה מגדולי ישראל, חשקה נפשו ללמוד עם הגאון בחברותא. הוא פנה לגאון וביקש ממנו שילמד איתו. להפתעתו הגאון הסכים, אבל הוא אמר לו: בתנאי שתלמד איתי כמו שאני לומד. הסכים אותו אדם בחפץ לב והם התחילו ללמוד, והנה אחרי שהם סיימו ללמוד סוגיה אמר הגאון: עכשיו צריך לחזור, והם חזרו על הסוגיה, וכן חזר הדבר על עצמו, עד שהם סיימו ללמוד 40 פעם, שמח אותו אדם, כי חשב שעכשיו הם יעברו לסוגיה הבאה, והנה הגאון אומר: עכשיו צריך לחזור עוד 40 פעם. אמר אותו אדם: עד כאן, יותר אני לא יכול.

כיוצא בזה כשבחור היה בא להתקבל לשיבת וולוז'ין, הגאון לא היה בוחן אותו אם הוא יודע להגיד חידושים, אלא היה שואל אותו: איזו גמרא למדת הכי הרבה פעמים? והיה אומר לו: תחזור על הדף הזה. אם הוא היה חוזר עליו בחשק, הוא היה מתקבל לשיבה, אבל אם הוא היה חוזר על הדף הזה בעצלתיים, הוא לא היה מתקבל לשיבה.

(סיפורים קטנים)

מ"ה קנייני תורה

סוד ההצלחה בלימוד התורה: הרציפות!

דנים כאן רק על רבע שעה של ביטול שהאדם מתייחס לבורא עולם, כך בורא העולם מתייחס אליו.

אחד מיסודות היהדות הוא: באותו אופן שהאדם מתייחס לבורא עולם, כך בורא העולם מתייחס אליו.

נאמר בפסוק: "יְיָ צִלָּךְ עַל־יַד יְמִינְךָ" (תהלים קכא, ה), ואמר במדרש (חובא בשל"ה, תולדות אדם, שער הגדול, ועין ויקרא רבה פ"א, ה): "מהו ה' צילך? כצילך, מה צילך אם אתה משחק לו הוא משחק לך, ואם אתה בוכה לו הוא בוכה כנגדך, ואם אתה מראה לו פנים זעומות או נעימות אף הוא נותן לך כך, אף הקב"ה צילך, כשם שאתה הווה עימו כך הוא הווה עימך".

ביאור הדברים: הקב"ה הוא "אב הרחמים", זו האמת לאמיתה. אך אם אדם לא מרגיש את קרבת ה', לא חי אותה ולא משקיע בה, לא יוצא לו מכך כלום.

לדוגמה: ישנו בחור מתמיד ויש בחור שאינו מתמיד. החילוק ביניהם ניכר לעין: האחד אינו לומד ברציפות הרבה זמן, והאחר לומד שעות ארוכות יותר. אך לאמיתו של דבר לא זהו החילוק המהותי בין המתמיד לשאינו מתמיד. אין זה רק עניין של שעות. ההבדל הוא בעצם החלית-חפצא.

מתמיד הוא מי שדבוק בתורה, בקודשא בריך הוא, ומי שדבוק בבורא עולם - בורא עולם דבוק בו. "יְיָ צִלָּךְ" - אם אתה כל הזמן עם בורא עולם, גם בורא עולם כל הזמן איתך. אך אם הוא אדם שרגע אחד כן ורגע אחד לא, ואינו

החזון איש (באגרות ח"א אגרת ג) עוסק בסוגיה של לימוד ברציפות ללא הפסקות, וידוע הנוסח שלו: "ללמוד שעה אחת ולהפסיק שעה אחת הוא קיום התורה האפס וההעדר. הרי זה זורע ושולח עליהם מים לסוחפן. עיקר הלימוד הוא התמידי והבלתי-נפסק... וזה שעושה תורתו קרעים קרעים אסף רוח". **החילוק בין לימוד מהסוג הרצוף ללימוד מהסוג הקטוע הוא לא הבדל של עשר דקות או חמש דקות. לימוד קטוע הוא 'קיום' - בניין - של 'התורה, האפס וההיעדר'.**

התמדה - הברך באיכות ולא רק בכמות
במאירי מצינו בעניין זה חידוש נפלא. על הפסוק "אֲשֶׁרִי אָדָם שִׁמְעֵ לִי לְשִׁקֵּד עַל דִּלְתַּי יוֹם יוֹם" (משלי ה, לד), כתב המאירי, וזו לשונו: "רוצה לומר התמדת הלימוד והעיון. והצורך בהתמדת הלימוד... כי שאר המלאכות אין החלק מהן תלוי בחלק האחר, שאם הוא עושה מלאכה ראויה לעשרה ימים, הנה בראשון נשלמה עשירית המלאכה, ואם יבטל קצת זמן מכל מקום כל אשר ישוב עליה ימצא העשירית עשוי, לא יצטרך לחזור, אבל התורה - אם יפסיק בה ויבטל זמן, הכול נשכח" וכו'.

(התורה וקנייניה)

זמירות לשבת

כל שומר שבת מוחלל, הן הכשר חבת קדש גורל, ואם יצא חובת היום אשר לו, אל א-ל ארון מוחלל, מנחה היא שלושה: השומר וכו'.
חמדת תומים קראו א-ל צור, ואשרי לתומים אם יתנה נצור. כתר תלומים על ראשם יצור, צור תעלמים, רוחו כם נחה: השומר וכו'.
זכור את יום השבת לקדשו, קרנו כי נבחה נור על ראשו. על בן יתן האדם לנפשו, ענג וגם שמחה כהם למשחה: השומר וכו'.
קדש היא לכם שבת המלכה, אל תוך בתיכם להניח ברכה. בכל מושבותיכם לא תעשו מלאכה, בניכם ובנותיכם עבד וגם שפחה: השומר וכו'.

ברוך א-ל עֲלֵינוּ, אשר נתן מנוחה, לנפשנו פדיון משאת ואנחה. והוא ידרש לציין, עיר הנדחה, עד אנה תוגיון נפש נאנחה: השומר שבת הבן עם הבת, לא-ל ירצו מנחה על מחבת: רוכב בערבות מלך עולמים, את עמו לשבת, און בנעימים. במאכלי ערבות במיני מטעמים, במלבושי כבוד ובה מושפחה: השומר וכו'.
ואשרי כל חוכה לתשלומי כפל, מאת כל סוכה שוכן בערפל. נחלה לו יוכה בחר ובשפל, נחלה ומנוחה, בשמש לו ירחת: השומר וכו'.

<p>הצלחת נירה צדוק ומשפחתה הי"ו</p>	<p>להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>הצלחת עידו ויערה חדד הי"ו והילדים יהונתן, עלמה, נעה ואדל הי"ו</p>	<p>להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>הצלחת זיו לוי בן אסתר ומשפחתו הי"ו ולפנות אסתר לוי בת ביה כלימה שתחיל</p>
--	---	---	---	---

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

 רבי
 שמואל שמואל
 רב של גורא וברסלב

משכן
עליו

הזזת הפצים כבדים בחצר בשבת

שאלה: האם מותר בשבת להזיז חפצים כבדים בחצר שאינה מרוצפת, מותר לשבט עליו בשבת, אף על פי שעל ידי הישיבה נעשה חריץ בקרקע על ידי רגלי הכיסא, מכיוון שאינו מתכוון לכך.

שידוך ב-20 שקל

באחד הימים עליתי לאוטובוס, ולצערי אני רואה שהרב"ק שלי לא עובד. הנהג אמר לי: או שתשלם ברביקו אחר, או שתדל... איש צדיק מסוף האוטובוס קם מיד ואומר לי: כבוד הרב! אני משלם עליך ברביקו שלי. הודיתי לו מאוד והתכוונתי לשלם לו 20 שקל חזרה, אך הוא לא הסכים בשום אופן ואמר: חסד עושים באהבה!

חכמות נשים ביהודה

הרבנית מרת אסתר מירל ע"ה אשת חבר להגאון החסיד רבי מנדל ראובן גפנר זצ"ל

"בטח בה' לב בעלה!"

כשהרבנית ע"ה הגיעה לפרקה, חיפש אביה בעבורה בחור שיתאים למעלתה, כשהוא מוכן להקדיש מכספו לשם כך, שכן היה בעל רכוש. את הבחור המיוחל מצא ברבי מנדל, ולא ידע כי החתן נושא תפילה לזיווג הגון כבר מהיותו בן שש - כך הורו אביו רבי שמואל זצ"ל. רבי מנדל אכן זכה, ונישא למרת מירל בהיותה בת 17. אזי החלה מסכת חדשה בחייה המופלאים, מסכת שכל-כולה קודש ומסירות נפש לבורא יתברך ולבעלה היקר.

משחרית ועד ערבית היו שעותיה של מרת מירל מוקדשות למטרה שקיבלה על עצמה: לסייע לבעלה בעבודת קודשו, במסירותה הבלתי ניתנת לתיאור, בהבאת טורף לביתה ובגידול צאן הקדושים. עם זאת לא ויתרה על תפילת הבוקר - אותה ערכה ביושבה על ארגז הלחם הקבוע בחצר הקטנטנת - זו המפרידה בין המטבח לחדר, ולוחשת את תפילתה - לבל תעיר את הילדים הנמים את שנתם. בסיום התפילה החלה בפרקי תהילים ובתפילות משלה, תוך כדי עבודת ה"צדקה" המיוחדת.

מדי ערב נהג רבי מנדל לשבת ולהכין בעבור רעייתו מטבעות לצדקה. בבוקר הייתה נוטלת אותם ומשלשלת מטבע אחר מטבע - עבור כל אחד מבני המשפחה - לקופת הצדקה, כשפתותיה רוחשות תפילה לזכותו של כל ילד מבניה ונכדיה; להצלחתו, לבריאותו, והעיקר - להתעלותו בעבודת ה' והיו דמעותיה החמות זולגות ונוטפות בצוותא עם המטבעות לתוככי הקופה...

בשטף המשימות שנכוננו למרת מירל מדי יום ביומו לא היה לה פנאי רב לאחוז בשידוך - אולם פיה מלמל תפילה בכל רגע של פנאי, עת שידיה היו נקיות: למען בעלה הצדיק, שיהא בריא ויוכל לעסוק בתורה ובמצוות; עבור הבנים, שיגדלו בתורה, ושתהייה הבנות צנועות ויראות שמיים. ה' יזכנו לכך, אמן סלה.

(עולמו של חסיד)

רבי אברהם פלאג' רבה של אשדוד - סורק

רבי אברהם געוונסקי ראש ישיבת שטייטל

רבי אברהם ציוק (אמרי) מחסיד תולין

רבי בנימין זאב חשיין ראש ישיבת שטייטל

רבי גבריאל טולדני ראש ישיבת אור חיים

רבי יצחק ראובן בנאים בארץ ישראל

רבי ראובן הדנה טקויה רבה של אשדוד

הפציר אסורים, וגם לחשב חשבונות. הרחורים מתרים, ולשדך חכמות. ותנוק ללמדו ספר, למנצח בנגינות. ולתנוק באמרי ספר, בכל פנות ומחנות: להתענג וכו'.

מה וירדות מנוחתך, את שבת המלכה. כבן גרין לקראתך, בואי בלה נסוכה. לבוש בגדי חמדות, להדליק נר בברכה. ותכל כל העבודות, לא תעשו מלאכה: להתענג בתענוגים ברבדים ושליו ודגים: מערב מומנים, כל מיני מטעמים. מבעוד יום מוכנים תרגילים מפשמים. ולערוך כמה מינים, שתות וינות ממשמים. ותפנקי מעדנים, בכל שלש פעמים: להתענג וכו'.

רפא צירי א-ל נאמן, כי אתה רופא אמן. את ראשי, שור תלשי, ותן בת לנפשי: פתח שער תרומים, רם שוכן במרומים. על עבדך, שים חסדך, אין מרחם בלעדיך: א-ל חי רצה לתפלתך, וחושה לעזרתך. במהרה, דרור קרא, לעם בן תגביריה:

Five promotional boxes for religious services, each with a title, description, and contact information. The titles include 'לעילוי נשמת אבישלום ישראל', 'להקדשות ניתן לפנות למערכת', 'לעילוי נשמת גלית תהילה דנין ז"ל', 'להקדשות ניתן לפנות למערכת', and 'לעילוי נשמת ליליאן סיבוני'.

עלום בית

פרקי הדרכה בשלום בית

דרכי שלום

הרה"ג נחום דיאמנט שליט"א

לך! תעזבי אותו. מה שירצה יקיים, מה שלא ירצה לא יקיים, ואל תעירי לו אף לא הערה אחת! ושתדעי, פרצופים הם גם הערות! אם הוא עושה משהו ורואה את האף שלך באדמה, זו הערה רבת. אז אנא, ללא פרצופים! אם הוא רוצה לנסוע בשבת, חייכי אליו תגידי לו 'ביי ביי!' (כשיצא תמלאי את הכרית דמעות), וכאשר יחזור חייכי אליו, 'מה נשמע? אולי כוס קפה? האם נהנית?' תני לו להרגיש עם זה נוח, אבל במקביל מהיום הוא יראה כי כל יום שאת מתקדמת ביהדות את נהיית טובה יותר! נחמדה יותר, נעימה ואכפתית! משקיעה יותר, נותנת יותר, שומעת יותר, אוהבת יותר ונאצלת יותר. **כאשר הוא יראה זאת, הוא פשוט ימשך אחריך כמו חבל אחרי הדלי."**

האם טוב שהאישה תחנך את בעלה?

זמן רב חלף. בראש חודש מנחם אב תשס"ב דופקים אצלי בדלת, ונכנס זוג. "שלום הרב, זוכר אותנו?" לא! ובכן זה הוא עם זקן, מגבעת וחליפה, לומד חצי יום בכולל. והוא אמר ביטוי קצר: "ההתנהגות שלה הייתה כל כך נאצלת, לא יכולתי לעמוד בפיתוי". והוסיף וסיפר: "מאז שאני כבר בפנים, היו לנו כבר כמה שיחות, על כל הדרך הזאת שהלכנו אני ואשתי, ותמיד כאשר דיברנו, היה לאשתי איזה מחסום פסיכולוגי, הרגשתי שמשוה מעיק לה ושאינה מספרת הכול, לא ידעתי מה! לפני כמה ימים נפרץ המחסום, והיא אמרה 'דע לך שכל התהליך הזה לא ממני, זו הדרכה של הרב', **אמרתי לה: 'אם כך, אנו ניסע יחד לרב כדי להראות לו מה יוצא מהדרכה תורנית שבאה דרכו!'** באנו להגיד תודה רבה."

אתם כבר מבינים מה הפירוש "אוי לה לאישה שלא תחנך את בעלה"? תנסי לחנך אותו, לא ילך! בשום אופן. אך אם אישיותך תהיה קורנת, תיווכחי שהוא לא יכול לעמוד בפיתוי של ההתנהגות הנאצלת שלך!

(זכו)

מוריי ורבותיי! תשמעו סיפור. לפני זמן רב הגיעו אליי בני זוג צעירים, לא דתיים, העומדים לפני חתונה והם מתלבטים.

האישה אומרת: "החלטתי שאינני מוכנה להקים בית לא דתי, אני רואה את הבתים שמסביבי - זה לא בית, זו לא אהבה, לא הדדיות, לא נתינה, לא זוגיות, הכול בלוף! אני ראיית את הוריי, ראיתי את הוריו, את אחי ואחותי, שכנים ידידים... לא מוכנה! אני מוכנה להשקיע בנושא הדתי כדי להקים בית ערכי. אך הוא לא מוכן, טוב לו באורח חיים לא דתי! אלא שהוא הלך לקראתי", ולדעתי, הוא הלך לקראתה יפה מאוד, "הוא קיבל על עצמו שבת, כשרות, טהרת המשפחה, תפילין ושלוש תפילות ביום".

מה אם כן מביא אותם אליי? הם באו לשמוע אם אפשר להקים בית כזה, כאשר היא מעוניינת להתקדם והוא רוצה להישאר במקום בלי לזוז! האם המציאות הזאת לא תהיה בסיס לחיכוכים תמידיים?

ישבתי איתם והסברתי להם איך אפשר להקים כך בית בלי שהוא יתרועע ויפגע. להיפך, זה יכול להיות בית אתגרי.

לאחר כמה חודשים הם הגיעו שוב כשהם נשואים, והיא מתלוננת ובוכה: "יש נסיגה! הוא אינו עומד בהבטחותיו, לא מה שרציתי וציפיתי, לא מעוניינת בבית כזה!" שמעתי אותה, שמעתי אותו, שאלתי כמה שאלות ובסייעתא דשמיא הגעתי לנקודה. ביקשתי להיפגש עם כל אחד בנפרד. הזמנתי אותו שיבוא למחרת, והזמנתי אותה למחרתיים (הוא הגיע ולא היה לי הרבה מה לדבר איתו, הזמנתי אותו כיוון שלא רציתי שידע שרצוני לדבר דווקא איתה. שוחחתי עימו שיחה סטנדרטית - זוגיות, נתינה וכו').

למחרת היא הגיעה, ואמרתי לה: "את מנסה לחנך אותו - וזה לא ילך. אין חינוך מבוגרים! את אומרת לו למה לא הנחת תפילין? הוא שונא את התפילין. **גבר לא מקבל שאישה מחנכת אותו! זה לא ילך, אבוד**

פרקי הדרכה, עצות והתעוהות, לבניית חי נישואין מאושרים

זמירות לשבת

לא תחסר כל בו ואכלית ושבעת, וברכת את יי א-להיך. אשר אהבת, כי ברכתך מכל העמים: יום זה וכו'.
השמים מספרים כבודו, וגם הארץ מלאה תפארה. ראו כי כל אלה עשית גדו, כי הוא הבורא פועל תמים: יום זה וכו'.

יום זה מקבד מכל ימים, כי בו שבת צור עולמים:
ששת ימים תעשה מלאכתך, ויום השביעי לא-ל-היך. שבת לא תעשה בו מלאכה, כי כל עשה ששת ימים: יום זה וכו'.
ראשון הוא למקראי קדש, יום שבתון יום שבת קדש. על כן כל איש ביינו יקדש, על שתי ימים יקדשנו תמימים: יום זה וכו'.
אכל משמנים שבת ממתקים, כי א-ל-יתן לך בו דברים. כגד ללבש ימים חקים, בשר ודגים וכל מטעמים: יום זה וכו'.

יום שבתון אין לשבת, וקרו בריית הניחת. יונה מצאה בו מנוח, וישם יגיונו ויגיעי כח:
היום נקבד לבני אמונים, וזכרים לשמרו אבות ובעלים. תקוק בשני לחות אבנים, מרב אונים ואמיין כח: יונה וכו'.
ובאו בלם בברית יחד, נעשה ונשמע אמרו באחד. ופתחו ונענו יי אחד, ברוך תנונת לנעם כח: יונה וכו'.
דבר בקדשו א-ל בחר חמר, יום השביעי זכור ושמור. וכל פקודיו יחד לגמר, חוק מתנים ואמין כח: יונה וכו'.
תעם אשר נע כצאן תעה, וזכר לפקדו בברית ושבועתה. לבל יעבר בם מקרה רעה, כאשר נשבע על מי נת: יונה וכו'.

לעילוי נשמת
שירה רינה
בת מייסה ז"ל
נלב"ע ל' חשוון ה'תשפ"ג
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
אסתר דרמי
בת שלום ז"ל
נלב"ע ל"ב אב ה'תשע"ג
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
סעדיה גריידי
בן שלום ז"ל
נלב"ע א' ניסן ה'תשפ"ג
תנצב"ה

משכן
שילה

התענית הבית

החזן אליעזר שלמה שיק זצ"ל

האיש והאישה למעלה היו נשמה אחת

בני היקר! ראה לכבד ולייקר מאוד מאוד את אשתך, כי האישה היא המתנה שנותן הקדוש ברוך הוא לאדם, ואם זוהי - אזי היא עוזרת לו בגשמיות וברוחניות, ועיקר הזכייה לזכות לזה שתעזור לך הוא על ידי שתכבדה ותייקרה תמיד, כי סוף סוף היא עצם מעצמותיך ובשר מבשרך.

חובת האדם לחזק את אשתו ולשמחה

ועליך לדעת כי טבע האישה להימשך אחר הרגש, והרבה עובר עליה בכל יום ויום, ובשעה שיש מתח חזק בבית וטרחה בגידול הילדים, אז על פי רוב היא נחלשת מאוד בנפשה, ועל ידי שבעלה מחזקה ומגביהה, הוא מעלה אותה ומגביה את רוחה.

ועל כן מוטל על בעלה לחזקה ולשמחה מאוד, כמו שאמרו חכמים זיכרונם לברכה, (ראש השנה ו') "אישה - בעלה משמחה", כי הבעל יכול לשמח את אשתו, וכשהאישה שמחה, אז כל הבית שמח, כי אינו דומה מי שבא אל בית חם ומראים לו פנים שוחקות ומכבדים אותו, למי שונכס לבית קר ובפנים עצובות, ולא מקבלים אותו בסבר פנים יפות.

ועל כן ראה לשמחה בכל מיני אופנים שבעולם, ותרגיל עצמך לדון אותה תמיד לכף זכות, ואם עושה זאת אז גרים ביחד באהבה, אחווה ורעות, כמו שאמרו חכמים זיכרונם לברכה (פסוק ו') "איש ואישה זכו - שכינה ביניהם", והרי השכינה שורה רק במקום של שמחה ואהבה.

ולכן תכבד ותחזק את האישה, ותמיד תסתכל על הצד הטוב שבה, כי היא האישה שהקנו לך מן השמיים, והיא חלקך! ואז תצליח בביתך מאוד! ובזה תזכה שהשכינה תהיה בביתכם, וכשהשכינה בבית אז הברכה מצויה בבית, ואשרי הזוכה לכך!

(אוצר שלום בית)

ומובא בזוהר הקדוש (לך לך פה) שלמעלה האיש והאישה הם נשמה אחת, וכשיורדים למטה, אז מתפצלים, וכשהם חוזרים למעלה, אז הם חוזרים ומתאחדים יחד.

על כן מאחר שזיכה אותך הקדוש ברוך הוא באשתך, והתחתנתם, עליך לדעת כי זוהי בת הזוג שלך, זוהי נשמתך, ואשר הייתם מאוחדים באחדות אחת בעולמות העליונים, ולכן ראה לעשות עכשיו כל מיני פעולות שבעולם, לכבדה ולייקרה. ועל ידי זה תשלים את עצמך, כי בזה שתכבד ותייקר את אשתך, אזי היא גם כן תכבד ותייקר אותך, ותשרה ביניכם אהבה, אחווה ורעות. ועל ידי זה תצליחו בדרככם כל ימי חייכם, וביתכם יהיה בית חם תמיד.

טבע האדם שאוהב את עצמו, ותמיד ימצא בעצמו רק את הטוב

וחכמינו הקדושים אמרו (במדות סב): האוהב את אשתו כגופו והמכבדה יותר מגופו, עליו הכתוב אומר: "וַיִּדְעָתָּ כִּי־שְׁלֹמֹה אֶהְיֶה" (איוב ה, כד), היינו שטבע האדם שהוא אוהב את עצמו, ותמיד הוא ימצא בעצמו רק את הטוב, ואפילו כשהוא עושה משגה או היזק וכישלון, תמיד הוא ישתדל למצוא בעצמו צד של זכות.

ועל כן יראה האדם לאהוב כך את אשתו כגופו, שגם אותה ידון תמיד

גדולי ישראל בביתם

עוסדות והתנועות הקרות מחזיקים של גדולי ישראל כבודם

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

עד כמה צריך לחשוב על הזולת!

בעקבות הפעלת מכונה חדשה בבציר הענבים, התעוררה שאלה בדבר כשרותו של היין. הרב יונבסקי כדרכו הציג את השאלה לפני הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל, והוא אמר כי בשביל לענות על השאלה עליו לראות את פעולת המכונה מקרוב.

מסיבות טכניות שונות לא יכול היה הגרי"ש להגיע אל הכרם כדי להתבונן בפעולת המכונה, ולכן הציג הרב יונבסקי שהמכונה תצולם בעת פעולתה ואת התמונות יקרינו על מסך בבית הגרי"ש באופן שיוכל לפסוק בלי לצאת מהבית. הגרי"ש הסכים, וצלם נשכר לצורך העניין. כשהצילומים היו מוכנים הגיע הצלם לבית הגרי"ש כדי להתקין בחדר הצדדי את המקרן עם המסך...

כאשר כל הצידוד כבר היה מוכן להפעלה, נכנס הרב אפרתי שליט"א לחדר הלימוד הפנימי של הגרי"ש ואמר לו שהרב יונבסקי עם השאלה מוכנים וממתנים שיראה ויפסוק... הגרי"ש יצא, ובראותו את המקרן אמר "רק רגע...", נכנס לחדר שבו שהתה הרבנית וקרא לה לבוא לראות גם כן את ההקרנה.

נראה שכיון שזו הייתה הפעם הראשונה בחייו שראה 'הקרנה' וידע שגם הרבנית מעולם לא ראתה את הפלא הטכנולוגי הזה, חשב שוודאי תהינה להתבונן בחידוש כזה...

פלאי פלאים! איך גדולי ישראל על אף היותם טרודים ועמלים בתורה הקדושה בכל זאת לא שוכחים ונותנים ליבם ועיניהם אל בני ביתם, וכל מה שיוכלו לשמחם עושים זאת באהבה ובשמחה.

(גדולי ישראל בביתם)

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

הגאון רבי יוסף שלום אלישיב זצ"ל

זמירות לשבת

אנדרלף א-לחי כל נשמה, ואנדרלף כרב פחד ואימה: בעצמדי תוך קהלך צור לרומם, לך אכרע ואפון ראש וקומה: רקיעי רום הלא נטה במבטא, והארץ וסדה על בלימה: היבול איש חקור את סוד ויצור, ומי הוא זה בכל קדמה וקומה: מרומם הוא עלי כל פה ולשון, אשר הפליא ועשה כל בחכמה: ויתגדל בגוי קדוש ועליון, ויתקדש שמה רבא בעלמא:

צור משלנו אכלנו, כרכו אמוני, שבענו והותרנו כדברך יין: תון את עולמו, רוענו אבינו, אכלנו מלחמו, ומינו שתינו. על כן נודה לשמו, ונהללו בפנינו, אמרנו וענינו, אין קדוש כין: צור משלנו וכו': בשיר וקול תודה, נברך לא-לחינו, על ארץ הקדמה טובה שהנחיל לאבותינו. מוזן וצידה השביע לנפשנו, חסדו גבר עלינו, ואמת יין: צור משלנו וכו': רחם בחסדך על עמך צורנו, על ציון משכן כבודך, זבול בית תפארתנו. וכן דוד עבדך וכל וינאלנו, רוח אפינו משרת יין: צור משלנו וכו': וכן המקדש, עיר ציון תמלא, ושם נשיר שיר חדש, וברננה נעלה, תרחמן הנקדש ותפארת, על בוס יין מלא, כבדת יין: צור משלנו וכו':

תשבי צורי לרבי זכרו כבוד וכן, צורי סלח לחובי אל יאריך זמן: יליר אשר בתוך ים גלות והודך, הוציא שפר מקום חתום בידך, שריר מאד וקים לפדות וחיידך, יאמר ראה כתבי חזק ונאמן: צורי סלח וכו': ערים מאד כשרים חגי וירמיה, תתמו בתוך ספרים יואל וישעיה, קומה רפא שבורים הנקראים בן-ה, תלים רפא כנביא רפא לעמך: צורי סלח וכו': חבן אשר מגרש מחסא והודך, שוכה לאב כי בא משיחך, עיר תיקר ומגרש ותיירש בתי מנוחך, וליושבים בשבי אהיה רחמן: צורי סלח וכו':

משכן שילה

לעילוי נשמת **אופיר גיאמאצ'ק ז"ל** בן שרה תחי' נלב"ע ה'שנ"ח תשפ"ג תנצב"ה

להקדשות

ניתן לבנות למערכת **073-222-4-999**

לעילוי נשמת

שושנה בן-סימון בת רחל ז"ל נלב"ע כ"ח חשוון ה'תשפ"ג תנצב"ה

להקדשות

ניתן לבנות למערכת **073-222-4-999**

לעילוי נשמת

ישראל גיבלי בן יצחק ז"ל שאול ירון בן פסח ז"ל תנצב"ה

להקדשות

ניתן לבנות למערכת **073-222-4-999**

זמירות

זמירות שבת באושוויץ

ולסבל הנורא שהוא מנת חלקנו?!
- אולם רבי יעקב קרב אליו והסביר
במתק שפתיים כי תפילות וזמירות
השבת, שאותן הוא אומר ומשורר
במתיקות ובנעימות, הן הנותנות לו
לח ומעניקות לו את היכולת לשרוד.
ולא נחה דעתו עד שהזמין את
היהודי להצטרף ל'סעודת השבת'
המאולתרת, לקידוש ה'חגיגי' על
מחצית פרוסת הלחם היבשה...

זיק ניצת בנשמה היהודית של היהודי
שלצידו. אף שלא ידע מהי שבת
ומהו קידוש, הוא שָׁשׁ על ההזדמנות
להצטרף ל'סעודה'. רבי יעקב קידש
ובירך 'המוציא', והציע לידידו החדש
לטעום גם הוא מפרוסת הלחם. אולם
הלה סירב בתוקף, שכן פרוסת לחם,
או אפילו מחציתה, נחשבו באושוויץ
למוצר יקר המציאות. וכי יגזול מפיתו
הדלה של חברו הצעיר?! אולם רבי
יעקב התעקש, והסביר כי הוא חפץ
בחברותא שעִימו ישורר את זמירות
השבת בסעודה, ולכן הוא מבקש ממנו
כי יתכבד ויטול משהו מפרוסת הלחם
שלפניו. לבסוף הלה נענה, ולאחר
מכן התיישב רבי יעקב והחל משורר
במתיקות ובנעימות את זמירות השבת,
ממש כמו בבית אבא וסבא, ניגון
אחר ניגון אחר ניגון, כשליבו משתקף
בהתרגשות...

שעה ארוכה נמשכה הסעודה הזאת,
כשרבי יעקב יושב ושר, ולצידו יהודי
אשר לא מכיר מילה, אולם נשמתו

ואחר כך שורר את זמירות השבת,
ואת המחצית השנייה הטמין ושמר
לבוקרו של יום, ואז - לאחר שהתפלל
מתוך הזיכרון - קידש עליה ושורר את
זמירות יום השבת.

באחת השבתות נדרשו היהודים לצאת
לעבודה מפרכת מחוץ למחנה. הם
צעדו בשורה שעה ארוכה, כשהחילים
הנאצים יש"ו שומרים עליהם. רבי
יעקב, ששעה זו הייתה קדושה אצלו
לתפילת השבת, הקדיש גם הפעם את
זמן הצעידה לתפילה נרגשת, ונפשו
השתפכה באמירת "נשמת כל חי
תברך את שמך..." כן. גם בעיצומה של
צעדה מייסרת בגבולות המחנה.

מאחוריו צעד יהודי אשר לא זכה
לגדול ולהתחנך על אור השבת, לא
הכיר את מעלתה ולא ידע על המתנה
הנפלאה הזאת. הלה לא הבין מדוע
רבי יעקב ממלמל, והסיק כי הוא יצא
מדעתו, תופעה מצויה בגהינום הנוראי
אשר בשם אושוויץ יכונה. רבי יעקב
הבין כי זו מסקנת היהודי שמאחוריו,
וברגע של הפוגה העמידו על טעותו:
"לא יצאתי מדעתי, ההיפך הוא הנכון.
המילים שאני אומר הן השומרות עליי
בדעתי. זו התפילה הנפלאה הנאמרת
ברגש מדי שחר בשבת, ואינני מוותר
עליה!"

הלה נבוך לרגע, התקשה להבין.
"תפילה? כאן? בהתרגשות? שבת?
מה לכל זה ולאשוויץ, לעבודה הקשה

ז'מים ימי השואה הנוראה,
כשעשן סמיך היתמר מעל
אירופה הבווערת. בין אלפי היהודים
ששהו במחנה אושוויץ וסבלו את נחת
זרועם של האכזרים הגרמנים יימח
שמן, היה גם יהודי בשם **רבי יעקב
קריגר ז"ל**, תושב לודז' לשעבר. הוא
היה בן למשפחה חשובה ונכבדה, וגדל
על ברכי חינוך יהודי טהור שקידש את
יום השבת ועיגן אותו בכל לב. גם
בהיותו בגיא ההריגה הבווער, לא עלה
על דעתו של רבי יעקב לוותר על עונג
השבת...

עונג שבת? באושוויץ? הייתכן כדבר
הזה בכלל!?

- מסתבר שכן.

מדי ערב חילקו הגרמנים פרוסת לחם,
והאסירים הסתערו עליה להשקיט את
קרקורי רעבונם. אולם מדי ליל שבת
נהג רבי יעקב ליטול את פרוסת הלחם
היקרה מפז, ולחלק אותה לשניים.
על מחציתה ערך 'קידוש' ליל שבת,

זמירות לשבת

ישמח משה, במתנת חלקו.
ומה קראת לו, עבר נאמן קראת לו:
ישמח משה, במתנת חלקו,
ומה נתת לו, תפארת בראשו נתת לו:
ישמח משה, במתנת חלקו.
ומה הוריד בידו, שני לוחות אבנים
הוריד בידו:

עיני צופיה לך חונן, בקול נעים שיר ארנן.
עיר קדשך מחר בונן, ו-ה צורי שוכן עליה.
לעושה שמם - עיני צופיה, לרוקע הארץ - עיני צופיה:
עיני צופיה לך אהוב, הבטחתני כי שוב תשוב.
על יד נביאך בן כתוב, קים נבואות ושיעיה:
לעושה שמם וכו':
עיני צופיה לך אבי, אורך צורי בכל ימי.
ש-די אתה צור משגבי, בנה קריה ופהפיה:
לעושה שמם וכו':

גואל יבוא רב עליה, גואל יבוא עם אליה,
יבוא גואל יבוא:
דמעה בשמחה היום נוזלת, ונפשי לך מיהלת.
בראות גלי מרים, לכן ותבילת.
יבוא יגון עם הגואל:
גואל יבוא וכו':
ו-ה א-ל רם שלח גואלנו, כימי קדם בניסן נגאלו.
כי שערי דמעה לא ננעלו, במהרה שלח גואל יבוא:
גואל יבוא וכו':
והשב לנו עיר תפארתך, תנחם ותאיר עלינו שמעך.
ואז נגיל ונשיר, בבית קדשך. יבוא יגון עם הגואל:
גואל יבוא וכו':

לרפואת
שושנה בת יוסף,
ויחיאל בן יוסף הי"ו
ולזיווג הגון ולהצלחת
מיכל בת יחיאל הי"ו

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לרפואת ולהצלחת
שגית בת אלגרה הי"ו
בתוך שאר חולי ישראל

להצלחה, לפרנסה טובה
ולרפואת
משפחת יוסף הי"ו
ומשפחת שושן הי"ו

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לשבת

היהודית חשה את ההתרגשות העילאית. כשסיימו הסביר לו רבי יעקב: "הלוא תדע, כי הרגע הזה הוא רגע היסטורי. שני יהודים אבודים בעולמם, גלמודים וחסרי משפחה, צילי אדם מהלכים, מקדישים שעה ארוכה לשבת בסעודת השבת, לשיר זמירות בהתרגשות ובערגה. הרי ברור שבזאת עולם ומלואו צופים בנו עתה ונרגשים עימנו, עם השירה הבוקעת בין ארובות הכבשים..." שבע חלף, ועוד שבע. דרכיהם נפרדו, והם לא ידעו מה עלה איש בגורל רעהו.

באחת השבתות נדרשו היהודים לצאת לעבודה מפרכת מחוץ למחנה. הם צעדו בשורה שעה ארוכה, כשהחיילים הנאצים שומרים עליהם. רבי יעקב, ששעה זו הייתה קדושה אצלו לתפילת השבת, הקדיש גם הפעם את זמן הצעידה לתפילה נרגשת, ונפשו השתפכה באמירת 'נשמת כל חי'...

כעבור שבועיים, בשבת בבוקר, בהגיע רבי יעקב למקום עבודתו, גילה כי ידיו מלפני שבועיים מתרוצץ ומחפש אחריו. כשמצאו, ביקש

ממנו לבוא אחריו לפינה נסתרת, שם שלף היהודי צלחת מרק, מרק אמיתי! "הבה נאכל מהר, לפני שניתפס!" - ביקש הלה מרבי יעקב, ושניהם התיישבו ל'סעודה', מהודרת שבעתיים מקודמתה. רבי יעקב גילה כי גם חבירו החביא מחצית מפרוסת הלחם, והם קידשו על הלחם, ולאחר מכן 'התענגו' בצלחת מרק, יקרה מפז בתנאי אושוויץ.

אחר כך שוררו שוב את זמירות השבת בהתרגשות אין קץ, ואז הסביר לו חבירו: "ראה נא, לאחר השבת לפני כשבועיים, הרגשתי משהו מיוחד. טעם נעלה, שאין שני לו ואין דוגמתו. כל השבוע חיכיתי ליום השבת, ונהגתי כמוך - הטמנתי מחצית מפרוסת הלחם מהערב לטובת קידוש בשבת בבוקר. אולם בשבת בבוקר לא מצאתיך, וכך, בלית ברירה, וכיוון שאינני יודע מה זה קידוש, פשוט נטלתי את מחצית הפרוסה, אמרתי את הדבר היחיד שאני יודע - 'שמע ישראל' - עשרות פעמים, והתיישבתי ל'סעודה'..."

"בשבת הנוכחית", המשיך וסיפר, "תכננתי לעשות את אותו הדבר, וקרה לי נס. אחד הצוירים קרא לי לעבודה חריגה, ובסיומה היה כה מרוצה, עד שהעניק לי צלחת מרק. החלטתי לאתר אותך, כדי לחוג יחד איתך

את סעודת השבת, ולחוש שוב את הטעם הנעלה והקסום שחשתי לפני שבועיים, בעת שבה ישבנו ושוררנו זמירות שבת בהתרגשות. הרי אתה פתחת את ליבי לחוש ולהרגיש את טעמה של השבת, ודווקא כאן!..."

סיפור נפלא זה, שאותו סיפר רבי יעקב קריגר ז"ל בעצמו לאחר שניצל מהשואה האיומה, ומפיו צוטט בגיליון 'ויועצונו כבתחילה', פותח לנו חרך הצצה לעוצמת כחן של סעודות וזמירות השבת, ולאווירה הנעלה השוררת ביום השבת.

הנה כי כן, בעיצומה של התופת הנוראה ביותר עלי אדמות, בין ארובות הכבשים ובתוככי מחנות העבודה, הצליחו שני יהודים - אחד שידע מהי שבת ואחד שטרם עמד על סודה - לזכות לרגעי התעלות והתרגשות יוצאי דופן...

(פניני פרשת השבוע)

הקהילה היהודית
בתל אביב

רבי
אהרן רוקח
האדמו"ר מברסלב

רבי
אברהם יהושע
הב"ר של ירושלים

רבי
יהושע ששון
הב"ר של פתח תקוה

רבי
יהושע ששון
הב"ר של פתח תקוה

רבי
יהושע ששון
הב"ר של פתח תקוה

רבי
יהושע ששון
הב"ר של פתח תקוה

רבי
יהושע ששון
הב"ר של פתח תקוה

תורת אמת נתן לנו, ברוך אשר בחר בנו: יקרה היא מפנינים, נטעיה נעמינים. ירדה משמי מעונים, היא זאת מצאנו ורשנו. ומה נעמו אפרית, סודותיה סתריה. אין מבין תעלומיה, לבר אשר יצרנו. סוערת היא אוהביה, גם עוֹדֶרֶת נביאיה. אשר רודף אחריה, גם סב וגם רשע בנו. פנים שבעים לתורת א-ל, למבחר רועים נתנה אל. סגלת י-ה עם ישראל, אבותינו גם אנחנו. בקולות וגם ברכים, ירדה משמי שחקים. ספת דוד הא-ל יקים, מהרה ואנחנו קמנו. חזקי אמצו אמתנו, שרשו עלצו קהלתנו, קרבה שנת נאלתנו, כי מוצרים נאלנו: תורת אמת וכו'.

זמירות לשבת

אשורר שירה לכבוד התורה, מפז וקרה זכה וקרה: נתנה לנו על יד רוענו, משה רבנו, בחר כל נבא: אשורר שירה וכו': נאמן שמו בחר בעמו, להיות לו לשמו, אמה נבחרה: אשורר שירה וכו': אשרי הנבחר על יצרו גובר, משרים דובר, עוסק בתורה: אשורר שירה וכו': רבה נעימה תורה תמימה, פתי מהבימה עין מאירה: אשורר שירה וכו':

כן אדם למה תראג על תדמים, ולא תראג על תמים. כי תדמים אינם עוזרים, ותמים אינם חוזרים. רך אחר התורה ותמצות, אשר הם לער קמים: כן אדם אל תראג לשעבר כי הוא אין, ולעתיד כי הוא עדין. קוה אל יי, כי הוא הממציא לך יש מאין, ותשועת יי בחרך עין:

<p>משיב שייף</p>	<p>להצלחת פנחס ואוראל כהן הי"ו והילדים: איליא, אליה, ואורי הי"ו</p>	<p>להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>לרפואת והצלחת סופיה סמסון הי"ו בת יהודית ז"ל</p>	<p>להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>להצלחת יהודה ושגית נעים ומשפחתם הי"ו</p>
------------------------------------	--	---	--	---	--

פנינים

הספדו של רבינו על הבן איש חי

רבינו גילה בהספדו על **הבן איש חי** שנשמת הרב זצ"ל היא במידת היסוד. ויש בנותן טעם להעתיק מדבריו העצומים של רבינו בהספדו:

ואנא ההדיוט אמרי (ואני ההדיוט אמרת), דכמו דאמרינן 'כל דהוה באשכבתיה דרבי (כל מי שהיה בהלווייתו של רבי) מזומן לחיי עולם הבא', כך כל מי שהיה באשכבתיה דמורנו ורבינו ועטרת ראשנו נוחו עדן, מזומן לחיי עולם הבא! ומנא אמינא לה (ומניין אמרתי זאת)? משום שכפי שאני מכיר ויודע, ששורש נשמתו של מו"ר ועט"ר היא מבחינת ה'יסוד'. ופוק דוק ובדיק (וצא, דייק ובדוק) בזה שנקרא **'יוסף'**, משום שהוא משורש יוסף הצדיק ע"ה, שהוא בחינת 'יסוד'.

ראו כמה גדולה שורש נשמתו, ומה הפסד גדול הפסדנו, ולכן תראה שהיה רבינו ע"ה מלא וגדוש בכל חוכמה ומדע להיות היסוד הוא כלול מכל הספירות, וכולם משפיעים בו כנודע. וזה גם הטעם שקרא לחיבוריו היקרים בשם "בניהו בן יהוידע", לפי "בן איש חי", "רב פעלים" וכיוצא, לפי שכל תארים אלו רומזים ליסוד כידוע ליודעי חן וכו'.

וגם אותם בני אדם שלא נמצאו בשעת ההלוויה והקבורה, לפי שהייתה הקבורה בחצי הלילה ומקצת בני אדם שחשבו שהקבורה תהיה ביום המחרת ולכן לא נמצאו, ואחר כך הצטערו הרבה מאוד שלא זכו להיות מצויים באותה שעה, בלי ספק גם הם מזומנים לחיי עולם הבא!

(ישיבות בגדאד)

חיבוריו

רבים כתבי ידו של גדול חכמי בגדאד בזמנו - רבינו שמעון אגסי זצ"ל, אשר נפטר בבגדאד בשנת תרע"ד, והשאיר אחריו חלל עצום בקהילה בכלל ובקרב בני ביתו בפרט. מה עוד שרוב ילדיו קטנים היו. במהלך צוק העיתים הלכו כתביו של גדול זה והתבדרו לכל עבר, ורק מקצתם נאספו ונשמרו בידי בנו הגאון רבי עזרא ציון זצ"ל והועלו על ידו לארץ מהם נדפסו חיבוריו החשובים 'אמרי שמעון', 'שם משמעון' ו'זהב שבא'.

הנהגות קודש

ידוע בין חכמי בבל שחכם שמעון אגסי היה בעל רוח הקודש, ואחרי פטירת **הבן איש חי** הוא הנהיג את העדה. אחד מתלמידיו היה **חכם אפרים כהן** (לפני שעה לארץ ישראל), וחכם שמעון אגסי היה אומר על חכם אפרים שהוא מרגיש עליו קדושה מיוחדת, והיה משתדל **חכם שמעון להיות בקרבתו של חכם אפרים**, אף שהוא הרב והוא התלמיד. וגם כשחכם אפרים עדיין לא היה נשוי, מכל מקום כיון שהיה קדוש, היה רוצה להיות במחיצתו ולספוג מקדושתו.

למשפחות לבית אבותם

לא פסקה תורה בבבל

בבל, הארץ אשר עם ישראל ישב בה מיום גלותו על האדמה, שימשה מרכז רוחני ותורני לעם ישראל, ומילאה תפקיד עיקרי בעיצוב דמותו הרוחנית, עד שאמרו רבותינו ז"ל (ירושלמי נדרים פרק ו' הלכה ח'): "כי מבבל תצא תורה" ומספרים שפעם שאל רבינו החפץ חיים זיע"א את תלמידו הגאון רבי אלחנן וסרמן זיע"א: "היכן לדעתך לא פסקה התורה מאז הגלות?" רבי אלחנן החריש, ואז פתח ואמר החפץ חיים: "נראה לי כי בבבל לא פסקה תורה מעולם, כי יודע אני שעוד היום נמצאים שמה שני גדולים, אשר יודעים את כל התורה כולה..."

זמירות לשבת

יחיד רם ונרות חושף, לבש עז תרר, בקרש נאדר, שכי ישראל יאסף, לעיר התדר: מרומם שכן שחקים, שכינתא מעפרא יקים, מצרינו נקם ונקם, אדום וקדר, מהם טוב נעדר, יהיה פורר לחלקים, ויתרון יכדר: יחיד וכו' א-5 גדול מושיע חוסים, קין וצבא לחשך תשים, עד אנה בנים לחוצים, כשרם נקדר, ומאורם קדר, מלך עלינו שום תשים, מלכא לן שדר: יחיד וכו' יסר ארין על בלימה, גרש-נא את בן האמה, דגל ישראל הריקת, דן איהו תדר, ופה מתהר, ותגדל שמך בעלמא, ותעלה ותתדר: יחיד וכו' רעה ישראל הביטת, בעני בן ידו מטה, ואף על פי אשר חטא, ובקרבנו חור דר, כל קין ודדרר, כמה גדולה תרשת, תור בו תדר: יחיד וכו' רחום מוחל וסולח, לצרת תבת משנית, שרשיה ציון תפריה, נפן סכורה, באילנו דר, מתנה יתן תרית, כפרי עין תדר: יחיד וכו' חי יד קים בחמלתו, יוצר לעולם בריתו, ויתיר את שבועתו, ואשר נדר, ובפרק תדר, בבית בהבנותו, סתרת נדר: יחיד וכו'

אשרך מהלל גיבוי, לא-5 גדול ונורא, לבבור הקדוש רבי, יעקב אביהוצא: נקי טהור כפים, כבעל כנפים, קדושתו שמים, רבנן בכל אתרא: ישר הלך בתמו, במעשיו במקומו, קדוש בן יופו, זו היא דרך ישרה: יעקב תם אהלים, יושב וכל פה בולם, מים עמוקים ידלם, כי אם לבינה תקרא: בחכמת הקבלה, גבר לשם ותהלה, הרהיב העמיק שאלה, אביר יעקב נורא: נפת וקדש כפיה, זה א-לי ואנוה, איש א-להים קדוש הוא, ונפת לו כאורה: עגורו ותפתו, קדשתו יראתו, אף כי אחר מותו, תודיע עז ונבורה:

משכן שילה

לעילוי נשמת
שבטאי בן ראובן ובת ציון ז"ל
נלב"ע י"ב תמוז
התשס"ב
תנצב"ה

לעילוי נשמת
דליה בת דוד ותמרה ז"ל
רבקה (רונית) בת שבטאי ז"ל
תנצב"ה

לעילוי נשמת
מאיר דודון
בן מסעודה ומכלוף ז"ל
נלב"ע י' טבת ה'תשס"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
יהודה לאון קקון בן מרים ז"ל
מרסל קקון בת אסתר ז"ל
תנצב"ה
הקדש עלי משל חביב דודו הי"ד

איש על העדה

רבינו נולד בשנת תרי"ב ונפטר בתאריך ח' מנחם אב תרע"ד. מוצא משפחתו של רבינו היה מפרס - רבינו שמעון בן רבי אהרון בן רבי אבא, בן רבי אבא אגסי. סבו, "רבי אבא" הראשון, נסע מפרס לבגדאד וחזר לשם כמה פעמים לרגל מסחרו. אבי סבו, "רבי אבא" השני, נקרא על שם אביו, שנפטר לפני שנולד.

רבינו למד תורה אצל רבי יצחק בן רבי מרדכי ששון. גדולתו הייתה בתורת הנגלה ובתורת הנסתר. רבינו יוסף חיים זצ"ל - ה'בן איש חי' - מזכירו כמה פעמים בספריו, ומכנהו "הרב הכולל סובר הרזים".

כל השבוע בשעות הלילה היה רבינו לומד חוכמת הקבלה יחד עם רבינו אפרים זלכה הכהן. בכמה שאלות על דרך הסוד מרבינו יוסף חיים מכנהו מהרש"א - מורנו הרב שמעון אגסי.

רבינו נפטר בעקבות מגפה שהשתוללה בבגדאד, בקיץ תרע"ד. ביום עשרה באב - יומיים אחר פטירתו - הוכרז על המלחמה העולמית הראשונה, והתקיים בו הכתוב "כי מפני הרעה נאסף הצדיק" (ישעיהו נז, א).

בספר 'דרש בחכמה' הביא מה שמעמ בביתו על עניין פטירת בניו של רבי שמעון אגסי זצ"ל, ולפי מה שסופר התגלו לרבינו כל ענייני וסיבת פטירתם של בניו. ותמיד חשב שהבן איש חי הוא שגילה לו סוד העניין, אבל אחרי שראה את 'מגילת הסתרים' שכתב רבי יהודה פתאי זצ"ל, משמע שגם אליהם ממש נגלה כל הדבר, במראות ובחלומות שונים, וכל מי שמעניין בדבריו של רבי יהודה פתאי, ייבהל!

לנפשו לראות את עומק ודקדוק הדין, איך שעל כל פרט ופרט מהמעשים שבגלגולים אחרים יש דין וחשבון, והנהגת ה' מתגלית בצורה עצומה.

וכך היה סיפור המעשה: לרבינו נפטרו שלושה בנים בחייו, והאחרון אשר שמו היה אהרון הכביד מאוד, כי היה בחור כליל המעלות בן ט"ז שנים, שכבר בצעירותו נחשב לעילוי, והיה שלם בכל מידה ובטהרה ועמד להיכנס לחופה, ומעט לפני זמן הקידושין חלה והתדרדר מצבו, עד שלפתע נפטר לבית עולמו.

השבר שפקד את רבי שמעון אגסי היה נורא ואיום, כי את כל תקוותו שם על בנו זה הנשאר לפלטה, אחר מות שני בניו לפני כן, ועל כן כשנפטר היה אביו באבל כבד מאוד על פטירת בנו מחמד ליבו. מלבד זאת, גם כל בני העיר בגדאד היו תוהים ובוהים, על מה עשה ה' ככה, לקחת מהעולם בחור צעיר לפני חופתו והוא כליל המעלות?

כשראה הבן איש חי גודל הצער וכאבו של רבינו, וכן את תמיהת הרבים בעניין, עשה הספד גדול על בחור זה, והסביר לכולם את עניין גלגולי הנשמות, ואת צורת הדין בשמיים, ובזכות דבריו שקטו הרוחות בעיר בגדאד!

אומנם רבינו עדיין לא נח ולא שקט, והרעיש עולמות בתפילות ובכיות נוראות על מנת שיגלו לו מן השמיים את סדר תיקון נשמת בנו, לדעת בדקדוק את סיבת פטירתו.

באותו פרק התחיל ללמוד עם תלמידו חבירו רבי יהודה פתאי את 'שער הגלגולים' לרבינו האר"י, ומתוך לימוד זה נכתב הספר הידוע 'בני אהרן' על 'שער הגלגולים' - אבן יסוד להבנת דברי רבינו האר"י, וכך היה סדר הדברים: בעת לימודם יחדיו, היה אחד

מהם לפתע

מתנמנם, ונראים או

נשמעים לו גילויים במראה

החלום, וכפי הנראה במגילת

הסתרים, לרוב בשעת הלימוד היה

זה הרב פתאי מתנמנם ממש בעל

כורחו, בשביל לקבל משמיים את

התשובות לשאלותיהם, ורוב הפעמים

כשהיו לומדים והייתה עולה במחשבתו של

רבי שמעון איזו שאלה בעניין סדר פטירת

בנו, עוד לפני שהעלה את שאלתו לפני

החברותא רבי יהודה, כבר היה הרב פתאי

מתנמנם ומתעורר, ומיד אומר לרבי שמעון את

מה שראה, ורבי שמעון אגסי היה משתומם

מאוד על אמיתות הדברים!

וצריך לדעת שרבי שמעון אגסי ורבי יהודה

פתאי היו שני חסידי עליון, קדושים שכל

ימיהם היו עוסקים בתורה בקדושה ובטהרה,

ולא לחינם זכו להשגות רוחניות כאלה.

בהקדמת הספר כתב רבינו שקרא שם

הספר 'בני אהרן' על שם בנו אהרון שנפטר

בקיצור ימים, בלי שהניח זרע אחריו, ולכן

קרא לספר בשם זה לזיכרון נצח טוב מבנים

ובנות. ואחר דבריו אלו הוסיף רבי שמעון

שיש לו עוד טעם אחר בקריאת שם זה,

וטעם זה כמוס עימו ואינו יכול לגלותו. והיו

מגדולי עולם שאמרו שטעם זה הוא שנגלה

לו משמיים ששורש נשמת בנו הנפטר הוא

מנשמת אביהוא בן אהרון הכהן, ולכן קרא

רבי שמעון לספר 'בני אהרן', לאמור שנשמת

בנו אהרון היא מאביהוא בן אהרון, וכביכול

שניהם יחדיו הם בני אהרון הכהן!

זמירות לשבת

אשריה נא, לְכָבוֹד מְרָנָא, הוּא הַתְנָא, רַבִּי יַעֲקֹב:

רַבִּי לֹא גָלִיָּה, לְשֵׁם וְלִתְחִלָּה, מֵאֵד נַעֲלָה, רַבִּי יַעֲקֹב. אֵלָיו רַב מוֹרָה, הָרֵב הָאֵרִי, תִּנָּא וְקָרִי, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

חֲבוּרִים הוֹצִיא, עַל תּוֹרַת מֹשֶׁה, שֵׁם לֹא לְמַחֲסָה, רַבִּי יַעֲקֹב.

זְכוֹת תּוֹרָתוֹ, צִוָּה לְעֵרְתוֹ, וְלִכְנֵי בֵּיתוֹ, רַבִּי יַעֲקֹב.

קְדוּשָׁה בְּקִרְשׁוֹ, אֵכָן הָרֵאשִׁי, וְכֵל טוֹב עֲשָׂה, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

נִפְשׁוּ בְּצִדְקָה, דְּבִקְחָ וְחִשְׁקָה, שֵׁם לֹא לְחֻקָּה, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

אֲבִי וְתוֹמִים, וְגַם אֲבִיוֹנִים, חוֹנֵן עֲנִיִּים, רַבִּי יַעֲקֹב.

חֶסֶד וּמִצְוָה, הוּא רַב וְדוֹן, בְּקִיָּא בְּכָל עֵצוֹ, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

צְדִיק וְעָנִי, כֹּל יָמֵי שְׁנֵי, שְׂכִינָה לְפָנָיו, רַבִּי יַעֲקֹב.

יוֹסֵם וְלִצְלָה, עוֹשֶׂה פְעִלָּה, בְּסוּד הַתְּפִלָּה, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

נִקְרָא שְׁמוֹ תָּם, תְּפָאֶרֶת לֹא חוֹתֵם, וּבְאֵמֶת נִתְּחַם, רַבִּי יַעֲקֹב.

יִשְׂרָאֵל, נָאֵן, נִטְעַן נִשְׁנָתָה, הָסֵן, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

אוֹרֶת זוֹ תּוֹרָה, אוֹר הַמְּנוּרָה, זָכָה וְכָרָה, רַבִּי יַעֲקֹב.

הוּא רֹאשׁ הַגּוֹלָה, לְשֵׁם וְלִתְחִלָּה, מֵאֵד נַעֲלָה, רַבִּי יַעֲקֹב: אֲשִׁירָה נָא...

רְשׁוּם בְּנִסְתִּים, בְּעֵל מַעֲשִׂים, וְכֵן קְדוּשִׁים, רַבִּי יַעֲקֹב.

אֲשִׁירָה שִׁירָה וְזִמְרָה, לְכָבוֹד רֹאשׁ וְעִשְׂרָה, רַבִּי יוֹד אֲבִיחֲצִירָא: נָתַל לֹא לְשִׁבְתָּ, בְּשִׁיר וְלִמְנַחֲתָא, אֲשֶׁת רֵיחַ נִיחּוּת:

יִרְדַּל לְעוֹמְקֵי דְתָא, הוּא וְאֲחֵי בְתַלְתָּא, גָּלִי לֹא מִסְתַּרְתָּא: דְּרִישׁ כֹּל הַנְּסִתְרִית, רֵאשׁוֹנוֹת אַחֲרוֹנוֹת, נִתְלָה לֹא מֵאֲבוֹת:

וְהוֹצִיא אֶת מַפְעֲלָם, לְיִשְׂרָאֵל הַנִּזְלָם, יִשְׁמְחוּ בְּגוֹרָלָם: דְּקָרְיוּ הַנְּעִימִים, מוֹהָב וּמוֹפְנִינִים, גַּם תְּפֹלֵא יַעֲרֵכֵם:

חֵי עוֹלָם נִטְעַן בּוֹ, חֲתֻמָּתוֹ בְּתוֹךְ קִרְבּוֹ, אֲשִׁירָה מִי שְׁאֵהָבוֹ: זְכוּתוֹ תִּנֵּן עֲלֵינוּ, בְּבִיאַת מְשִׁיחֵנוּ, קִרְבִּי קִיָּן פְּדוּתֵנוּ:

קִבְּצֵן יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ, וְיֵאֱכֹלוּ בְּלֻחָמוֹ, כֹּל בְּנֵי רְחוּמֶיךָ:

משכן

לעילוי נשמת
ראובן חג'ל
בן מחבובה ע"ה
נלב"ע י"א ניסן ה'תש"פ
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
יעקב לוי (טיק)
בן חזנה ז"ל
נלב"ע י"ד שבט ה'תשע"ד
תנצב"ה

לעילוי נשמת
דן נוי בן פרידה ז"ל
נלב"ע ל' תשרי
ה'תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
אריה צדוק
בן שרה ויעיש ז"ל
נלב"ע כ"ח תמוז ה'תשע"ה
תנצב"ה

הלוואה משמיים

זכינו לחתן בן והתכוננו ל'שבת חתן'. לקחת הלוואה ממקום מסויים בעבור החתונה, ואת היתרה לצורך שבת חתן התכוננתי לקחת מבנק שלויתי ממנו כמה פעמים בעבר.

ביום חמישי טרם השבת, הייתי בטוחה כמובן שלא תהיה לי בעיה בלקיחת הלוואה עבור הקייטרינג שאיתו כבר סגרתי שבועיים מראש לכ"ח איש. פתאום קיבלתי הודעה שלא ניתן לאשר לי את ההלוואה שביקשתי! הייתי בהלם מוחלט: מה אני עושה עכשיו? מחר שבת חתן, יש לי הרבה אורחים, הזמנתי קייטרינג בסכום לא מבוטל, ואיך אני משלמת???

התחלתי לבכות, ובמקום להתכונן ולהתרגש לקראת השבת, הייתי בלחץ נפשי נוראי. לא ידעתי מה לעשות. עלה בדעתי לעשות את הסגולה של התנא הצדיק **רבי מתיא בן חרש**, שפורסמה רבות בגיליונות 'משכן שילה' המיוחדים. בכיתי והתחננתי **שה' ישלח לי ישועה** ממקום אחר, כי אני צריכה למחרת לתת צ'ק לקייטרינג בסכום של אלפי שקלים, ואין לי מציפה!!!

לאחר הסגולה, ניסיתי את מזלי ופניתי לבנק נוסף - אולי משם תבוא הישועה. בשיחה עם המוקדנית נאמר לי כי אני זכאית להלוואה בסכום המדוייק שהייתי צריכה לצורך תשלום לקייטרינג, ושהכסף יכנס ביום ראשון לחשבון הבנק!

לא האמנתי למשמע אוזניים: גם מבנק זה נאלצתי לקחת כמה הלוואות בעבר, ולא הייתי בטוחה שאני זכאית בכלל להלוואה נוספת. הודיתי לה והסברתי לה שהיא השליחה להציל לנו את השבת, והיא לא יודעת עד כמה.

הודיתי לה' על כל רוב חסדיו עימדי, שלא עזבני ולא יעזבני לעולם! והתפללתי שלא אצטרך לידי מתנות בשר ודם, ולא לידי הלוואות. מוקווה שבקרב אתפטר מלקיחת הלוואות שנועדו לכסות את חובות העבר. "ונא אל תצריכנו לידי מתנות בשר ודם, ולא לידי הלוואות - כי אם לידך! המלאה, הפתוחה, הקדושה והרחבה!"

לעולם אסור להתייאש, ה' לא עוזב אף אחד!

(ח' מהצפון)

כיסוי חודשי

סבלתי מזיהום נרחב והייתי מאושפזת בבית חולים. חברתי הטובה עודדה אותי לקחת על עצמי משהו **בצניעות**, כדי שאזכה לרפואה שלימה. החלטתי לחבוש **מטפחת ראש** במהלך השבוע למשך חודש. בסופו של דבר נאלצתי לקחת אנטיביוטיקה במשך 28 ימים, ועבדתי על צניעות במקביל. ברוך ה', בסוף החודש הרגשתי שיפור ניכר. בהתחלה הרגשתי שאולי המאמץ הקטן שלי לא שווה... מה הוא כבר יעשה בכלל... וכי איך דבר קטן יכול לעשות את ההבדל בין ישועה לבין חולי מייסר? אבל חברה שלי אמרה שהכול נחשב.

מכאן אני רוצה לעודד נשים לעשות גם **צעדים קטנים בצניעות**, כי שום דבר אינו קטן מדי.

יהי רצון שכל ישראל יתברכו ברפואה שלימה, ונחיה ונראה את ביאת המשיח, אמן.

(כ' כהן, בית שמש)

קבלה בצניעות

אני אמו לחמישה ילדים והייתי אמורה לעבור בדיקה לגילוי כלשהו, אשר גרמה לי ללחץ נפשי גדול מאוד לקראת הבדיקה קיבלתי על עצמי קבלה קטנה בצניעות, והבטחתי שבלי נדר אפרסם את הישועה **ב'משכן שילה'** במדור האהוב **'מזמור לתודה'**. וברוך ה' - **זכיתי לקבל תשובה שלילית**, שהיא חיובית ביותר בעבורי, כמובן!

אין ספק שזכות הקבלה בצניעות עמדה לנו לזכות לישועה.

הודו לה' כי טוב כי לעולם חסדו!

(ב"ר)

ישועות משמיים

אני רוצה לספר על שתי ישועות שהתחייבתי - בלי נדר - לפרסם ב'**משכן שילה**', כדי לחזק את הציבור ולהרבות כבוד שמיים.

1. לפני כשנה עמדתי לפני ועדה חשובה באחד ממוסדות הממשלה. חששתי ממנה מאוד. כחודשיים לפני כן שמעתי על סגולת חוק התודה - **לומר רבע שעה תודה בכל יום, ולאחר מכן שמונה פעמים 'מזמור לתודה'**. מאותו רגע השתדלתי מאוד בכל יום לפנות

לזה זמן במיוחד. זה עשה לי טוב מאוד בנפש, ואני ממליצה על כך לכל מי שיכול.

בסופו של דבר ה' האזין לתודה ולבקשות, ועברתי את הוועדה בהצלחה רבה ובדיוק כמו שביקשתי. כמה טוב ה'!

2. בנר שמיני של חנוכה בשנה שעברה, שמתי פתק בחנוכייה וביקשתי הרבה דברים ובתוכם על פרנסה וכן להיפקד בזרע של קיימא. תודה לה' על כל חסדיו, הוא עזר לנו וכל מה שביקשנו על הפרנסה הסתדר, וכיום, תודה לאבא, חבתי בן.

אין עוד מלבדו! תאמינו!!! ה' פה איתנו, שומע ומחכה לתפילות ולהודיה שלנו!

(א' מירושלים)

הרכבת האחרונה - מסע של אש ואמונה

היה זה שחר של יום חורפי, בעיצומו של חודש שבט ה'תש"ד (ינואר 1944 למניינם)

תחנת הרכבת של קראקוב נראתה כמו מיצג קפוא של זווה: מאות יהודים נדחסו אל תוך קרונות בהמות. גברים, נשים, ילדים, זקנים. בלי רכוש, בלי יעד. אבל עמוק בפנים, כולם ידעו. **אשוויץ**. השם שאסור היה לבטא בקול, ריחף כמו עשן מעל תחנת הרכבת.

בין ההמון היה גם רב חסיד מבוגר, **רבי ישעיה'לה מדולינצ'וב**, מקובל ובעל רוח. איש גבה קומה עם עיניים חודרות ולב מאיר. הוא היה ידוע בכל האזור כמנהיג רוחני, אדם שנשאר נאמן לתורה גם כשסביבו קרס כל עולמם של אחריו.

לידו עמד בחור צעיר, **חיים-מאיר**, בן יחיד להוריו שנרצחו שבוע קודם לכן. הוא נשען על הרב, מבולבל ומפוחד. פעם, לפני המלחמה, היה עילוי בשיבה. עכשיו, כל מה שנשאר לו הוא הגוף הרועד והנשמה השבורה.

כשהקרן נעל מאחוריהם בקול חבטה אכזרי, שררה דממה. חוץ מהאנחות, הבכי והקולות השקטים של התפילה, היה המוקם כמו גהינום שנארג בקופסה אחת מעץ וברזל.

רבי ישעיה'לה הוציא מכיסו חבילת קלפים קטנה. לא קלפי משחק חלילה, אלא פתקים - כל אחד מהם

צבאות בה נצמדים. שניהם יחד דורכים הם ווי העמדים. ישר יתנו פנימו: יסוד קרבי תיא. כאן נמצא וקאן תיה. משם יוצאה תושנה. אמרוהו כי נעמו: רבי יוסי לו זכות. הוא זכה אל המלכות. כל-תשע הם מלכות. שם כבוד ממקומו: אשריהו לבר יוחאי. שהוא עד עת בוא משיח. קים הוא נפש כל-חי. המה יאכלו בלחמם: תזקו עדה כלולה. הרבו שמחה וגילה. ביום זה יום הולל. דורכים לכו לחמו:

קו חסד קנה. רבי יהודה קנה. והעולם בו קנה. עושה שלום במרומו: בזה הוא ראש קרשה. רק לא בא אל שלשה. אך נקבד מן הששה. היתה משרה על שקמו: איש גבור בסוד תורה. רבי יצחק הארה. מדתו היא גבורה. צפיתיו ברבש טעמו: בפיהו אמת נקתם. רבי יוסי בר יעקב תם. עין תהיים בו נחתם. היא תפארת עמו: ישר רבי חקניה. בנצה נפשו תיה. גם הוד בו בליל נהיה. המשל ופחד עמו: חברו רבי יוסא. הוד וחדר בו נמצא. מדה טובה בה ישא. לראש סבת שלומו:

אשרי לכובר חברים. ובראשם מלכם ארים. בר יוחאי עוקר הרים. ודורש טוב לעמו: נחתם בכתר תורה. כלילים בו עשרה. ראוי נא בעשרה. שעמרה לו אמו: כפיר בנו אחריו. רבי אלעזר אשריו. נקנס בא בחדריו. של המלך שלמה: יקיר עם זכות אבות. השיג מעלות רבות. נגלו לו ל"ב נתיבות. בהם רבים יחכמו: יריד בעז התאור. רב רבי אבא תור. הוא ורבי אלעזר. אחוים בי"ה שמו: עלה לעיר גבורים. בה חמשים שערים. משם יוצאים נהרים. ויתהלכו למו:

משכן שילה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
חנה גוזי בת ניסים ז"ל
נלב"ע ט"ו אדר ה'תשע"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
שושנה בת מורי יחיא
ורנה גוזום ז"ל
נלב"ע ח' אלול ה'תשע"ד
תנצב"ה

לתודה

ת מנפלאות רבבות בשלש

מותשים - הם עמדו ואמרו יחד:

"יתגדל שמיך רבא..."

אותו הרגע, סיפרו לימים, רומם את הרוח של הקרון כולו. הרכבת אומנם התקדמה - אך הנשמות בה כבר עפו למקום אחר. גבוה. עליון.

מתוך אותו קרון רק שלושה ניצלו. אחד מהם היה חיים מאיר. עשרות שנים לאחר מכן, כשהקים בית יהודי בישראל, היה נוהג לספר לילדיו ולתלמידיו: "את האמונה לא לקחו ממני, כי היא לא הייתה בתוך הקרון - היא הייתה בתוכי".

אין מצב שבו אי אפשר לקדש שם שמיים. הרכבת הייתה בית סוהר לגוף - אך מקדש לנשמה. כאשר יהודים נשארים דבקים באמונה גם במצבים הקשים ביותר - הם מנצחים את הרוע, וקדושת הנשמה הנשגבה עולה ומתעלה - - -

(סיפור של משפחת מאיר)

כתוב בכתב ידו. "אלה דברי תורה שכתבתי עוד בגטו", הסביר למי ששאל. "כל פתק - דרשה, חידוש, הגיג. הם היו המזון שלי כשהרעיונות אומנו". ואז, בתוך הקרון, בין גופות חיות וחרדה אינן פתח ולמד. בקול רם. באומץ. "כתוב בפרקי אבות: 'על שלושה דברים העולם עומד: על התורה, על העבודה, ועל גמילות חסדים' - רבותי, אנחנו ברגע שבו אי אפשר לעבוד, קשה ללמוד, אבל גמילות חסדים עוד בידינו!"

זקן אחד הרים את עיניו: "כיצד, רבי? אנו כלואים. אילו חסדים נוכל עוד לגמול?" הרב חיך - חיך עצוב, אבל חיך. "אם אתה מחזיק את ידו של מי שלידך - גמילות חסדים. אם אתה לוחש לו פסוק שמעודד אותו - גמילות חסדים. אם אתה שותק במקום לצעוק - לפעמים זה החסד הגדול ביותר".

כמה מהנוסעים ניגשו אליו. אחד הביא סידור קטן, קרוע, והושיט לו. "הרב, תגיד לנו משהו. אולי... פרק תהילים?"

הוא פתח ואמר בקול רם: "ממעמקים קראתיך יי"י! והקרון דהדה אחריו: "יי שמיך בקולי..." כעבור שעות ארוכות - או אולי ימים, הזמן התערפל - כשהשלג התחיל לחזור מהחרקים, פנה חיים מאיר אל הרב ושאל: "הרב, סליחה... אבל אני כבר לא מרגיש כלום. לא רעב, לא פחד. כאילו כבה בי הנר. אין נשאר לך אור?"

הרב שתק רגע ארוך. "לפני שנים רבות", אמר, "שבגיתי סוכה בביתנו בדולינוב, בא בני בן השש ושאל: 'אבא, למה הסוכה לא יציבה? למה אין לה קירות חזקים כמו של הבית?' אמרתי לו: 'ילדי, הסוכה לא בנויה להחזיק גשם - אלא להחזיק אמונה'. היום אנחנו בתוך סוכה שאין לה קירות ואין לה גג. אבל מי שיש לו אמונה - יש לו שמיים מעליו".

ביום השלישי לנסיעה, כשהרכבת כבר התקרבה למחנה, פתח הרב את עיניו אחרי תפילת שחרית חרישית ואמר:

"אני רוצה לומר 'קדיש'. לא על אדם אחד - על הדור. על קהילה, על תורה, נקדש את שעתידים להינטל - אך גם על נשמה שלא תכבה.

נעמוד כולנו, אחיי, נקדש את שמו של מי שאנו בוטחים בו גם כשאנינו מבינים". הוא עמד, כשלצידו עשרות שותפים. בקור מקפיא עצמות, רעבים,

האמת והשלום אהבו

ברצוני לספר את הישועה שלי:

קרה לי מקרה רגיש עם חברה שהוביל לחוסר הבנה בינינו. הרגשתי מועקה בלב. כל אחד מהסובבים אותי חשוב לי, וחם ושלוש לא רוצה שיתאכזבו או יכעסו עליי. אני משתדלת מאוד להיות בסדר עם כולם. במוצאי שבת הדלקתי נר לכבוד דוד המלך, וביקשתי שבזכות דוד המלך ובזכות כל הצדיקים החברה לא תכעס עליי.

לאחר זמן קצר דיברנו, והתברר שהכול בסדר, והבנו זו את זו בשמחה.

תודה לה' יתברך, אבא הטוב.

כל מצוקה של כל יהודי הוא יודע, ושומע!

"המגביהי לשבת, המושפילי לראות" -

למרות היותו גבוה מעל גבוה, הוא

משפיל עצמו, כביכול, לראות כל

דבר ובכל עניין.

שנוכח לעובדו בלבב שלם.

(ש"מ)

משפחתנו פרטי

רציתי לשתף אתכם בישועה בזכות הלימוד היומיומי בשמירת הלשון כל יום.

אני עצמאית - יש לי משפחתון פרטי, וחיפשתי עובדת שתחליף אותי לחופשת לידה, ולא מצאתי. ניסיתי להתפשר ולחפש מישהי אפילו רק לחודש, או מישהי שאפילו תבוא לעבוד אצלי בבית, ולא מצאתי קיבלתי על עצמי להאזין כל יום ללימוד היומיומי של 'משמרת השלום', ולפרסם בלי נדר ב'משכן שילה'.

ברוך ה', שלושה ימים לפני הלידה, מצאתי עובדת אחראית וטובה בדיוק כמו שחיפשתי. העובדת גם הסכימה לקבל את הקבוצה בבית שלה!

תודה לה' יתברך!

(ק"ב)

התונה ללא אזעקה

בשעה טובה זכינו לחתן את בתנו, ועלינו להודות לה' על כל הישועות.

החתונה תוכננה לחודש כסלו, שבו מזג האוויר הפכפך, ובנוסף המצב בארץ קשה - מלחמה!

בתנו הבינה שלא דוחים חתונה, וביקשה שנעשה כל מאמץ כדי שהחתונה תהיה בעיתה ובזמנה. היינו בלחץ נפשי מכל המצב והתפללנו לה' לישועות.

מעוניינים לפרסם סיפור השגחה פרטית מיוחד שחזק אתכם? ניתן לשלוח למערכת ונפרסם ב'לג' לזכר הרבים.

אין המערכת מתחייבת לפרסם כל סיפור שישלח לכן עדוף את להבטיח לפרסם במשכן שילה.

זמירות לשבת

אלהא אימלא, אשרך מחללי, צדיק בבא סאלי תראה נפלאותיו, בגליו, ומופתיו, תן תן ובורותיו, אצל עליו א-לי: אלהא אימלא... צוף רבש בפיהו, זה א-לי ואננהו, ורחקם, קרוש הוא, צדיק בבא סאלי: אלהא אימלא... צדיק הוא בדינו, א-לי שדי, לימנו, לךרות יום יום צאנו, מרעית צור גואלי: אלהא אימלא... בח"ן ובנגלה, זרועו לו מושלה, לישע סגולה, קנה חלקי, חבלי: אלהא אימלא... בגם של קרושים, אראים תרשישים, הם, קרש קרשים, עד לבנה וכלי: אלהא אימלא... כל יומי וליילי, אשרך מחללי, לנשים, עשה, צדיק בבא סאלי: אלהא אימלא...

ידודי קר רעיוני א-לי מביטן יוצרי, על קרבך בסיני, להאיר את צרי, על כן בתחונני, אפאר בשירי, בקל ימי ושני, עד לעד לעולם: אשמך בך, אשמך בך, א-לי שלם. אשמך בך גואל נפש, את נאלי עולם: ששון לבי תהא, בקורי חסדיו, כי בחר מכל אמה, ישראל עבדיו, נצר נסיעה תהא, האבות ירדיו, אכן צדק שלמות, משרש גדלם: אשמך בך וכו'.

רצונך אשאלה, חי בעל תרצון, כאשר בתחלה, תהא את הצאן, במרעה טוב וגפלא, ותהא כל עלצון, רועה ישראל סלה, האן את קולם: אשמך בך וכו'. אתה הוא הא-להים, תשר ותדון, קום נא לראות גבוהים, צאי נא מן, לנכם נקמתך מהם, להשלים כל ענין, שמך וקסאך שהם, מעין כל חי נעלם: אשמך בך וכו'. לעשה נפלאות לבדו, את ירבי ירבי, אקנה תמיד חסדו, השכם והעשר, ולא יסך בעדו, את מרתו יתריב, ואז נשיר לבבורו, השירים במשלים: אשמך בך וכו'.

חנה ציון מועדנו, אשר מקונת, מול זבול מקדשנו, שהיא הנוהגת, בת עליון לגנו, ערן המקוננת, אשר גם כל חפצנו, הם מקדש ואולם: אשמך בך וכו'. זאת היתה לי בעניי, גדולה הבטחה, לאב המון נסי, בין בתרים ורחת, לאמר כתי ואיה, ומצאנה מנוחה. כך כל מאווי א-לי תאות עולם: אשמך בך וכו'. קין ימים גלה לעם אלה עמוסי תלאות, גדל צעיר ועמלי, בפלאי-פלאות, מצפים אבות ועולי, עשה לטובה אות, כלילי גדלי, בנך על תלם: אשמך בך וכו'.

משכן שילה

לעילוי נשמת
אבלין בן-שמחון
בת פורטונה ז"ל
יחזקאל חבה
בן שמחה ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
מיכאל עסיס בן משה
וחיה עיישה ז"ל
נלב"ע ד' אייר ה'תשפ"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
שמעון וודוקר
בן אליזבט ז"ל
משה יוחנן וקולקר
בת מזל טוב ז"ל
תנצב"ה

קביעות

מועד קטן פרק ב' | משנה א'-ב'

שפתותיהם רובבות

הגאון רבי שמעון אהרן אגסי זצ"ל

הטעם שלא נכנס משה רבינו לארץ
”וַיִּתְעַבֵּר יְיָ בִּי לְמַעַנְכֶם” (דברים ג, כו).

פירש רש"י ז"ל: "אתם גרמתם לי". ויובן על פי מה שאמרו חז"ל, שהטעם שלא נכנס משה לארץ ישראל הוא שאם היה נכנס והיה בונה את בית המקדש, ובית המקדש לא היה נחרב, ממילא היה הקב"ה מכלה זעמו בישראל חלילה.

אבל עכשיו כילה חמתו על עצים ואבנים, כמו שנאמר "מִן־מִזְרָח לְאֶרֶץ" (תהלים ג, א). וזהו שאמר "וַיִּתְעַבֵּר יְיָ בִּי" - שלא נכנסתי לארץ ישראל, והוא "לְמַעַנְכֶם" - שאתם גרמתם לי!

(אמר שמעון)

הלכה יומית

מאת הרב אברהם כהן שליט"א

שאלה: האם הציבור אומר את נוסח הקדושה?

תשובה: דעת השולחן ערוך (קכח, א) - שאין הציבור אומרים נוסח "נקדישך", אלא שותקים, עד שמגיע שליח הציבור ל"קדוש" ואז עונים עימו "קדוש".

ומנהג ישראל כדעת האר"י, שהציבור אומרים את כל הנוסח עם שליח הציבור (ילקוט יוסף מהדורת תשס"ד, תפלה כרך ב, עמוד קצו).

שאלה: כיצד ינהגו הציבור באמירת "קדושה"?

תשובה: יש נוהגים שכשואמרים "זה אל זה" פונים בתחילה לימין ואחר כך לשמאל. וטעם מנהגם הוא להבחין בין מדרגת התפילה למדרגת הקדושה, שדווקא בתפילה הרי הוא ממש לפני מלך, מה שאין כן בקדושה (ילקוט יוסף שם עמ' רא).

והמנהג לדלג ברגליהם (שמרימים מעט את העקב והגוף כלפי מעלה) באמירת פסוקי הקדושה, והיינו כשואמרים ג' פעמים קדוש, מדלגים ג' פעמים, ופעם אחת בפסוק "ברוך", ובפסוק "מלך" (ילקוט יוסף שם עמ' ר).

הזיתים, עד לאחר המועד ואחר כך משלים את סחיטתם, דברי רבי יהודה.

רבי יוסי אומר: זולף - שופך את הזיתים על בית הבד וגומר את סחיטתם, וגף - סוגר את חביות השמן בדרבן.

פרק ב' משנה ב'

אופן הצלת ענבים מאובדן המותר בחול המועד למי שנמנע ממנו לדורכם לפני החג.

זכנו מי שהיה יינו בתוך הכור שנסאף לתוכו אחר שדרכו את הענבים בגת, וארעו פתאום אבל והריחו אסור בעשיית מלאכה עד שיעברו שבעת ימי האבלות, או אירעו אנס - שלא התאפשר לו למלא את היין מן הכור לתוך החביות קודם המועד, או שהטעוהו פועלים - הפועלים ששכר למלא את היין בחביות לא באו - זולף - שופך מהכור לחביות וגומר וגף - סוגר את החביות בדרבן, בחול, כי דבר האבד הוא, דברי רבי יוסי.

רבי יהודה אומר: אינו מוציא את היין מהכור, אלא עושה לו - ליין שבכור למודים - נסרים של עץ לכיסויו בבזבז, בשביל שלא יחמיץ.

גדר שמירת הצדיקים

עולם ועד בשחק נאמן סלה (תהילים פט, לו-לח).

בדוד המלך ע"ה נתקבצו ובאו כל המידות הטובות, "לא-גבה לבני ולא-רמו עיני ולא-הלכתי בגדלות ובגפלאות ממיני, אם-לא שויתי ודומותי נפשי... כגמל עלי נפשי" (תהילים קלא, ב). מה זה "גמול"? כך נקרא ילד בן חצי שנה, שנה, שיונק חלב, כזה היה דוד המלך. הוא עדינו העצני, אומרת הגמרא: "כשהיה יושב ועוסק בתורה - היה מעדן עצמו (רש"י: כופף עצמו ידיו ורגליו ביחד, וישוב לארץ) כתולעת, ובשעה שיוצא למלחמה היה מקשה עצמו כעץ" (מועד קטן טז). מספרת לנו הגמרא שכשהיה דוד זורק חץ, היו נופלים ממנו "שמונה מאות חלל בפעם אחת". כך עשה ל-200 הפלישתים, ככתוב: "וַיִּמְדְּם בַּחֶבֶל הַשֶּׁבַע אוֹתָם אֶרְצָה" (שמואל ב' ח, ב).

פרק שני

פרק זה מכאן את דין דבר האבד וחשש דבר האבד ואת דין הפועל שאין לו מה לאכול.

משניות א-ב מוסיפות לבאר דין דבר האבד.

פרק ב' משנה א'

אופן הצלת זיתים מאובדן המותר בחול המועד למי שנמנע ממנו לעוצרם לפני החג.

מי שהפך את זיתיו כשהיו במעטן (כלי לאחסון הזיתים) כדי שיתבשל, ואחר שהופכם אם לא מביאם לבית הבד - נפסדים, וארעו אבל לפני החג, ואינו רשאי להמשיך בעבודתו או אירעו אנס כלשהו, ואינו יכול לסיים את מלאכתו לפני החג, או שהטעוהו פועלים - אמרו שיבואו לעבוד אצלו ולא באו, נותנים בבית הבד בחול המועד וטוען קורה ראשונה על הזיתים להוציא שמנם, שכך לא יהיה הפסד גדול, ומניחה את הקורה על גבי

רבי נחמן כתב בליקוטי מוהר"ן

שהשנאה ששונאים את הצדיקים היא בעצם רק טוב! השנאה הזאת היא גדר התיל שמונעת מאחרים להתקרב. העוצמה של השנאה רק מעידה על גודל הקדושה שיש בפנים.

דוד המלך הגיע למצב שהקדוש ברוך הוא שמח בו, אוהב אותו, ומעידים דברי הנביא יחזקאל "וְדָוִד עֲבָדִי נִשְׂאָה לָהֶם לְעֹלָם", לעולם! אומרת הגמרא שכל מה שכתוב בדוד, נצחי לעולם ועד, אין לו כליה לעולם, שנאמר: "וְזָרְעוֹ לְעֹלָם יִהְיֶה וְכִסְאוֹ כְּשֵׁמֶשׁ נִגְדִי, כִּי־רַחֵם יִבְנוּ

- א-ר ער לי ער אתה א-ר, שמך ותרומתך תוך קהלי.
- א-ר ער לי ער (2)
- א-ר ער לי ער ו-ה א-ר אתה א-ר,
- א-ר ער לי ער ו-ה צורי אתה א-ר,
- א-ר ער לי ער אתה א-ר.
- נא כך אב אבטח אנה, אעבודך א-ר מתוך רצח (2)
- בית קדשי הקם ותרצני, ורעה נא צאן מרעיתי (3)
- א-ר ער לי ער (5) אתה א-ר: א-ר ער לי וכו'
- שארית העלה נא א-ר נאדר, ובעושי שעה נשגב וך (2)
- אתה עורי האר לי מהודך, וישרי לפניך ויחבונן (2)
- א-ר ער לי ער (3) אתה א-ר: א-ר ער לי וכו'
- אנה וינך א-ר ויערב לי, ויטובך אה אה ויטובני (2)
- ו-ה עיני אה, ו-ה צורי אה, ו-ה רוחי אה, אבי אה... ויטובני, חייש אבי דגול תמכתני, כך נודה על הטוב שגמלתני (6):
- א-ר ער לי ער (5) אתה א-ר: א-ר ער לי וכו'

זמירות לשבת

אשמע מבשר טוב, מיום חמישי, כי מחרת יהיה, נפש לנפשי, בקר לעבודתי, ערב לחפשי, קרוא אליו שבת, מלכי ורועי: על אהבתך וכו' **אמצא** ביום ששי, נפשי שמחה, כי קרבה אלי, עת המנוחה, אם נע ונד, אלך למצא רוחה, ערב ואשמח, כל גודי וגועי: על אהבתך וכו' מה נשמח לך, עת בין השמשות, לראות פני שבת, פנים חדשות, באו בתפוחים, תרבו אשישות, זה יום מנוחה, זה דודי ורועי: על אהבתך וכו'

על אהבתך, אשתה גביעי, שלום לך, שלום, יום השביעי, ששת ימי מעשה, לך בעבודת, אם אעבר בהם, אשבע נדודים, כלם בעיני הם, ימים אחרים, מאהבתי כך, יום שעשועי: על אהבתך וכו' **אצא** ביום ראשון, לעשות מלאכה, לערוך ליום שבת, המערכה, כי הא-להים שם, שם המרכה, אתה לבד תלך, מכר וגועי: על אהבתך וכו' מאור ליום קדשי, מאור קדושי, שמש ויובכים, קנאו בשמי, מה לי ליום שני, או לשלישי, וסתר מאורותיו, יום הרביעי: על אהבתך וכו'

לרפואת והצלחת הלנה (לילי) ראובן הי"ו בת אסתר ז"ל ומשפחתה הי"ו לעילוי נשמת אינס חבני בת רות ז"ל תנצ"ח

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

לרפואת והצלחת יעקב רבי בן מלכה הי"ו עמונאל רחל בת דונה הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

לרפואת והצלחת מזל ועודד ניסים הי"ו ולחזרה בתשובה משפחת הלל הי"ו

קביעות

דוגמאות למלאכת דבר האבד.

מכנים אדם במועד את פרוטיו מן השדה הביתה **מפני הגנבים** שלא יגנבו, ובלבד שיעשה זאת בצנעה ולא בפרהסיא (גמרא), וישלח - מוציא את פשתנו מן המשרה בחול המועד **בשכיל שלא תאבד** - תירקב במים, ובלבד שלא יכון - יתכן מתחילה לעשות את מלאכתו במועד.

וכלן - כל מי שהתירו לו מלאכת דבר האבד, אם כונו מלאכתו לעשותה במועד - שהיה להם זמן פנוי לעשות את המלאכה הללו לפני המועד, ובכל זאת השאירו אותן למועד, הדין הוא שיאבדו - שאסור ליהנות מהן.

פרק ב' משנה ד'

מלאכות שאסרו חכמים בחול המועד, והיתר עשייתן.

אין לוקחין - קונים בחול המועד בתיים, עבדים ובהמה, **אלא לצורך המועד**, או לצורך המוכר שצריך את הכסף להוצאות יום טוב, שאין לו מה יאכל.

מועד קטן פרק ב' | משנה ג'-ה'

עמוד זה יש ללמוד לאחר ט' באב, בגלל איסור לימוד זה ביום ט' באב.

אין מפנין - מעבירים כלים מבית אחד לבית אחר המרוחק ממנו, משום טרחה, אבל מפנין הוא מן הבית לחצר.

אין מכיזין בלמים מבית האמן שגמר את עשייתם, ואם חושש להם - לכלים שמא ייגנבו - מפנין לחצר אחרת.

פרק ב' משנה ה'

מלאכות שהתירו חכמים בחול המועד משום דבר האבד או צורך המועד.

מחפין - מכסים בחול המועד את הקציעות - תאנים השטוחות לייבוש, מכסים אותן בקש שלא יירטבו. **רבי יהודה אומר:** אף מעבין אותן, היינו מכנסין יחד שנראה כעין כרי, כדי שיהיו העליונות מגינות על התחתונות.

מוכרי פרות, כסות וכלים - מוכרים בצנעה לצורך המועד - שאינם פותחים חנותם כדרכם בחול, אלא נועלים מקצתה ומוכרים בצנעה.

הצידין והדששיות - אומנים הדשים תבואה והגרסות - אומנים הכותשים גרגרי פול - עושין בצנעה לצורך המועד לפי שעושים בכמויות גדולות ונראים שעושים לחול, הצריכים לעשות בצנעה. **רבי יוסי אומר:** הם - המוכרים ובעלי האומנויות שמנאם תנא קמא **החמירו על עצמן** שלא לעשות מלאכה אפילו בצנעה.

הקדוש ברוך הוא שומר את התפילות

לחיים ארוכים. אדם התפלל על חיים ארוכים והקב"ה לוקח את זה לפרנסה. הקב"ה יודע את העומק של התפילה שעולה לשמיים, והקב"ה שומר אותה לזמן שבאמת האדם צריך את הישועה.

אדם שמבקש דבר מהקב"ה, הוא לא יודע אם זה לטובתו או לא, לכן האדם יתפלל כדי שתפילתו תגיע לשמיים, והקב"ה יחליט מה טוב ומה לא טוב. בשעה שהאדם מתפלל, והולך לחכם שיש בו חלק ממושה רבינו, הוא מעורר את התפילות שמושה רבינו התפלל ולא נענה, ואז הקב"ה עונה לאדם, ונותן לו מה שצריך וישועה גדולה!

(סיפורי הר"ף)

אדם יושב ומתפלל ובוכה לקב"ה שצריך פרנסה, או כשמישהו חולה במשפחה וצריך ישועות, את כל התפילות הקב"ה אוסף ושומר. בין תפילה בלב, בין בקשה שהלך לצדיק שיתפלל, בין שנסע לקברות צדיקים, לעולם התפילה לא הולכת ריקם אלא נשמרת אצל הקב"ה. גם אם האדם לא נענה על מה שביקש, הקב"ה שומר את זה

שפתותיהם רובבות

הראש"ל הגאון רבי יצחק נסים זצ"ל

חובת הציבור במצוות כלליות

אף על פי שחייב אדם לקיים את כל המצוות, ראוי לאדם להחזיק במצווה אחת, ולהשתדל לשומרה ולעשותה בכל יכולתו. כל מצווה ומצווה יש לה תפקיד, ומכוונת היא לדבר באופן מסוים.

יש מצוות פרטיות ויש מצוות כלליות. הראשונות לא באו אלא לשם עצמן, ומי שעבר על אחת מהן הפסיד שכרה של אותה מצווה בלבד. ברם, הכלליות, כגון האמונה, שמירת השבת, יישובה של ארץ ישראל וכיוצא בהן, הן בחינת עיקר שהכל נמשך ממנו. חובת הפרט לקיימן אבל גם חובת הכלל. הציבור והמדינה מצווים שלא לפגוע בהן, כי הן מסמלות את עצמאותה הרוחנית, עוצמתה המוסרית, ייחודה ואופייה של האומה.

(לדור ולדורות)

הלכה יומית

מאת הרב"ג אברהם כהן שליט"א

שאלה: האם מברכים בתשעה באב ברכת שעשה לי כל צורכי?

תשובה: מי שלא נועל נעליים מברך שעשה לי כל צורכי, ולכן בתשעה באב וביום הכיפורים יש לברך ברכה זו אף על פי שלא נועל את נעליו (יביע אומר ט, ח).

שאלה: מהו סדר חליצת הנעליים כאשר חולצין לצורך מצווה?

תשובה: החולצין מנעליו כדי לנעול מנעלים אחרים לכבוד שבת, או כדי לנקותם לכבוד שבת, יחלוץ של ימין תחילה, כיוון שעושה כן לשם מצווה. אומנם כשחולצין מנעליו ערב יום הכיפורים, או בערב תשעה באב, כדי לנעול מנעל של עינוי, יחלוץ של שמאל תחילה כיוון שאין מצווה בחליצה. ונראה שהוא הדין בחולצין מנעליו לברכת כוהנים, שיחלוץ של שמאל תחילה.

זמן יושב בשיבת לא שר צבא, ועם שולפי תרבות זכרו לא בא, אך לחקיהם קהלות נפשו האבה, ולצמרים את לקחו מדי עברו: מוכב צדק לדורות זרח אורו, אחד היה אברהם בכני דורו, אשר באביב שנותיו הכיר יוצרו, וירא שם במאורותיו את משרתו: והנה הוא בארץ מתוך יער, ועם קומין אנשים מעט מזער, מול ארבעה מלכים קפץ נסער, ואת תרבים שם לא-ל כעפרו: וביים בן כוש השליכו אל כבשנו, ויר מלאך אל תוכו וצננו, כי שם שם לו א-ל ש-די בכחוזנו, אחד היה אברהם בכני דורו:

אשר לך ארץ חמדה בלב חשוק, את, ארץ נבחרת, את, משוש כל תכל, כי בורא דוק, את לנו תפארת: תמיד עיני צופיה, עפרה, אני שוקק, בתוכך, שוכן ו-ה, שופט בצדק. למה רועה נאמן, כך חשק, ולראותה, לא נתן, רק מפרחק, ובתוכך, לא נטמן, כך א-ל חקק: אשר לך ארץ חמדה... תמיד עיני צופיה... דורך כך, ארבע אמות, ארץ צבי, סולת לה אשמות, צורי משנבי, ותמו המלחמות, מסביבי, יוצר כל הנשמות, גואל תביא: אשר לך ארץ חמדה... תמיד עיני צופיה...

זמירות לשבת

לא-ל מרום, בותן חוקר, שומר לא ינום, הוא, לנו יבשר: יחנני, וגאלני, ומבור גלות, הוא יעלני, בתוך קרבי, תורתך נשמרת, שחרי, ערבי, יום יום נבחרת, וגל לבי, בתורת אמת, צור משנבי, השב העשרת, כנה משכני ודוכני, אם אשכח, אז תשכח ימיני: לא-ל מרום, בותן חוקר... אנא צורי, שמע תפילתי, האר גרי, קרב גאלתי, אשר שירי, בנעם זמירתי, עורי, עורי מהר שכינתי, שמחני, השמיעני, שופר משיח, ובו יפדני: לא-ל מרום, בותן חוקר... לנו תפתח, שער תרחמים, עמך רשמת, ישר בקול נעים, שלח משיח, לתהית המרתים, עליות נקת, ונקריב ונדחים, זכר קרבני, לארזי, אהלל שמו תמיד בלשוננו: לא-ל מרום, בותן חוקר...

<p>להצלת נהורא וליאור בני שולה הי"ו שולה בת גולייט הי"ו משה בן חוה הי"ו</p>	<p>להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>לרפואת והצלת אבישי בן מרגלית הי"ו</p>	<p>להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>לרפואת והצלת שמעון ודינה אלגרבלי ומשפחתם הי"ו</p>
--	---	---	---	---

קביעות

מועד קטן פרק ג' | משנה א'-ב'

השביעי יגלח את כל שערו. כל אלו כיוון שלא יכלו להתגלח לפני החם, מותרין לעשות זאת בחול המועד.

פרק ג' משנה ב'

חכמים אסרו לכבס במועד, אפילו לצורך המועד עצמו, אך התירו זאת למי שהיה אנוס מלכבס לפני המועד.

ואלו מכבסין בהיתר במועד: הכא בחול המועד ממדינת הים, ומבית השבת, והיוצא מבית האסורים, והמגדל שהתירו לו חכמים את נידויו, וכן מי שנדר שלא יכבס ששאל לחכם והתיר נדרו בחול המועד.

מטפחות הדיים - מגבות ידיים, שהואיל ושימושן תדיר מותר לכבסן במועד, **ומטפחות הספרים** - כסות שנותנים הספרים למסתפר בין כתפיו, והספר צריך להן בשביל האנשים המותרים לגלח במועד, **ומטפחות הספג** - מגבות שמנגבים בהן כשיוצאים מהמרחץ.

הזבין והזבות והגדות והתולדות שבגדיהם מתלכלכים הרבה, **וכל העליון מטמאה לטהרה** בחול המועד, כגון מצורע וטמא מת, וצריכים לכבס את בגדיהם הטמאים - **הרי אלו מתירין לכבס בגדיהם, ושאר כל אדם אסורין.**

פרק שלישי

הפרק יבאר דין איסור גילוח וכיכוס בחול המועד שהחכמים אסרו, כדי שלא ייכנסו לרגל כשהם מגולחים, וכן יבואר אילו דברים אסור לכתוב בחול המועד. פרקנו חותם בכיבוד דיני אכלות במועד.

פרק ג' משנה א'

חכמים אסרו להתגלח במועד, אך התירו זאת למי שהיה אנוס מלהתגלח לפני החם.

ואלו מנלחין בהיתר במועד - בחול המועד: **הכא בחול המועד ממדינת הים, ומבית השבת, והיוצא מבית האסורים** ואפילו היה חשוב ביד ישראל, שהיה יכול להתגלח, אלא שהיה שרוי בצער ולא התגלח, **והמגדל שהתירו לו חכמים** את נידויו בחול המועד, **וכן מי שנשאל לחכם** על נדרו שנדר שלא להתגלח והתיר בחול המועד, **והנזיר שסיים ימי נזירותו בחול המועד, והמצרע העולה מטמאות לטהרתו** - ששבעת ימי טהרתו כלו בחול המועד, ועלו להתגלח כפי שנאמר (ויקרא יד, ט): "והיה ביום

שמאל דוחה ובאותה שעה ימין מקרבת

"ימין" היא היד החזקה, והיא צריכה להעניק את החיוב הגדול, ובמקביל לחיוב הגדול והעצום הזה אמור להיות משהו קטן, משהו סמלי, שיסביר לילד שגם שמאל יודעת לדחות.

גם אם אתה מתמודד מול תגובה לא מכבדת מהבן שלך, ובעיקר בגיל המתבגר:

גם אם אתה חושב שהוא מתנהג בצורה איננה לאחיותו הקטנה, **שים את התסכול והרגשות שלך בצד**, תבין שאתה מנסה להגיע לתוצאה טובה, ועושה הכול כדי להצליח בחינוך של הילד הזה.

מה אתה אמור לעשות עכשיו? נלקות את הרגשות, לשכוח מהקעסים! ואפילו את העלבון הגדול שקיבלת, אתה אמור להעלים מעל פני השטח.

כעת אתה מחבק אותו, מעניק לו תוכחה קטנה, מעניק יותר חום ואהבה מאשר תוכחה, ומסביר לילד: "חרגת מהקו האדום, אבל אבא עדיין אוהב אותך", ועם האהבה הזאת נבנה יחד עתיד מושלם, ונזכה לצלוח את כל משברי החיים".

ברוכים תהיו!

ישנם כמה דברים שאם הילד עושה, לא מבליגים ולא עוברים לסדר היום. המדובר הוא **בשקר**, וזה כולל בתוכו גם **גנבה, חוצפה ואכזריות**.

מעבר לכך, כל שאר הדברים מועילים **אך ורק בדרכי נועם!**

ילד שחרג ועבר חלילה וחס על אחד מדברים אלו, הוא מוקבל תגובה שמסבירה שכאן הוא חרג והגסים, ועבר את הקו האדום.

אבל בכל זאת מלומדים אותנו רבותינו הקדושים: **"צדק, תינוק ואישה, תהא שמאל דוחה וימין מקרבת"** (סוטה מז).

"שמאל דוחה", באותה מידה **ובאותה שעה** - **"ימין מקרבת"**.

זמירות לשבת

אדוננו בר יוחאי:
ראה פניו מאירים, בשבתו עם חברים, עת גלה סוד נסתרים, אדוננו בר יוחאי:
שלים רב על משכבו, מה טוב חלקו וטובו, דובר אמת בלבו, אדוננו בר יוחאי:
תורתו מן לנו, היא מאירת עינינו, הוא ימליץ טוב עלינו, אדוננו בר יוחאי:

עשה שבועים תקונים, יקרים מפנינים, כס תקן העליונים, אדוננו בר יוחאי:
פתח פיהו בחכמה, הוציא אור העליונה, תקן ותרץ חסד, אדוננו בר יוחאי:
צדיק יסוד עולם, גלה מדרש הנעלם, יכול לפטור העולם, אדוננו בר יוחאי:
קולו זמר צריצים, והכביר את הקוצים, והציל הלחוצים, אדוננו בר יוחאי:

עולם היה, אדוננו בר יוחאי:
לכל ישראל האיר, בסוד תורת הכהן, כאור החמה מזהיר, אדוננו בר יוחאי:
מקום כחר בשמיא, עם הנביא אתה, זה מבני עליה, אדוננו בר יוחאי:
נחמד מאד למעלה, זכה ליקר וגדלה, כתר עליון לו נגלה, אדוננו בר יוחאי:
סיני סיני לו נקרא, ארי שבחבורה, ממנו תצא תורה, אדוננו בר יוחאי:

ושם נברא מעין לו, וחרוב למאכלו, מה טוב חלקו וחבלו, אדוננו בר יוחאי:
זכר צדיק לברכה, דין ריבא ובר ריבא, זכת ורבים זכת, אדוננו בר יוחאי:
חדש כמה תלכות, תן במשנה ערובות, זה המרגיז ממלכות, אדוננו בר יוחאי:
טהר את עיר מבריה, עשה אותה נקיה, הודו לו מן שמיא, אדוננו בר יוחאי:
ידע כל הנסתרות, דבריו עושים פרות, כשל כמה גזרות, אדוננו בר יוחאי:
כל ימיו אשר היה, אות הקשית לא נתיח, כי הוא אות אדוננו בר יוחאי:

ואמרתם מה לחי רבי שמעון בר יוחאי:
איש א-להים קדוש הוא, אשר עין ראתהו, לב חכם ישבלי פיהו, אדוננו בר יוחאי:
כרוך הוא מפי עליון, קדוש הוא מתרין, מאור גלילי אדוננו בר יוחאי:
העליון, אדוננו בר יוחאי: גבור ואיש מלחמה, ברת תורה תמימה, מלא מדע אדוננו בר יוחאי:
תעצמותו, עלה מעלות רמות, אדוננו בר יוחאי:
החכם בתוך מערה, מפני הגזירה, שם למד סתרי תורה, אדוננו בר יוחאי:

משכן שילה

<p>לעילוי נשמת אליעזר אוסקר בן רחל ז"ל נלב"ע י"ז אייר ה'תשע"ה תנצב"ה</p>	<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>לעילוי נשמת יצחק וויסבורד בן מרדכי דוד ז"ל נלב"ע י"ז אלול ה'תשנ"ג תנצב"ה</p>
---	---	---	---	--

קביעות

פרק ג' משנה ג'

סוגי השטרות שמותר לכתוב בחול המועד.

ואלו בותבין במועד

משום שהם דבר האבד:

שטרות של **קדושי נשים**,

ובכלל זה שטרי שידוכים

ותנאים, ודבר האבד הוא שמא יקדמנו

אחר, **גטין** כגון שנוסע לדרך רחוקה ועלולה

אשתו להישאר עגונה **ושוכרין** - קבלות

שכותבים הפלוסין ללווים על פירעון החוב, וכגון

שהלווה אינו רוצה לשלם את חובו אם לא יקבל

קבלה מהפלוסין, **דיתיקין** - צוואות שכיב מרע,

שטרי **מתנה** של אדם בריא, וזה דבר האבד

שמא יחזור בו הנותן, ו**פרוזבולין** - שטר שלפיו

הפלוסין מוסר לבית דין את כל חובותיו, כדי לא

לאבד את כספו בשנת השמיטה, **אגרות שום**

- ששמו בית דין נכסים של הלווה והעבירם

למלווה בחובו **ואגרות קוון** - שטר התחייבות

שקיבל עליו הנושא אישה, לזון את בתה מנישואיה

הקודמים, **שטרי חליצה** שכותבים בית דין ליבמה

שחלצה בפניהם **ומאונים** - שטר לראיה שקטנה

מועד קטן פרק ג' | משנה ג'-ד'

מיאנה בבעלה, ו**שטרי כרורין** - שטרות שכותבים בית דין על אופן חלוקת הנכסים בין הורשים, שביררו חלק זה לזה וחלק זה לזה, ו**גגרות בית דין** שפסקי בית דין הם דבר האבד, שמא יישכח הפסק או אופן החלוקה, ו**אגרות של רשות** - צווי השלטונות.

פרק ג' משנה ד'

דיני כתיבה בחול המועד.

אין בותבין שטרי חוב במועד משום שאפשר לכותבם לאחר המועד, ואם הפלוסין אינו מאמינו ללווה, והלווה זקוק לכסף ההלוואה במועד, או **שאין לו** - לסופר מה יאכל מחמת דוחקו - **הרי זה יכתב**.

אין בותבין ספרים - ספרי תורה, תפלין ומזוזות **במועד**, ואין מזהינין אות אמת בספה, אפילו **בספר העזרה** שהיו קוראים בו ברבים, כגון ביום הכיפורים, ואף על פי שהוא צורך רבים, אין זה צורך המועד.

רבי יהודה אומר: בותב אדם בחול המועד תפלין ומזוזות לעצמו אבל לא למכור לאחרים, וטובה על ירכו היינו בשנינו, חוטי תפלין **לציציתו** - שנותן החוט על ירכו ומשפשף בידו, והוא נטווה מאליו, אבל לא טווה בפלך.

אם בטחת בי, זו מלחמה שלך

שם ביטחונו על ה', ה' יתברך יציל אותו.

ה' יתברך נותן הבטחה: בכל מקום שתלך, אם **תלך עם ביטחון ולא תאשים אף אחד, אני מוציא אותך מהצרה!** "כי ה' יתברך יושיע אותנו, והשם ביטחונו על ה', ה' יתברך יציל אותו, **לכן זה נחשב מלחמות ה' יתברך**".

אם בטחת בי, זו מלחמה שלי! "וי' ילחם לכם ואתם תתרושון", תהיה כמו חירש.

הביטחון זה להיות בטוח שרק ה' יעשה לי את זה, אף אחד אחר לא.

רבינו המהר"ל כותב:

"כמה גדולה מידת הביטחון שבטחים בו בכל לב, ויודע שכל הדברים נעשים לו לטובה, מפני שבטוח בו יתברך שיציל אותו שהוא כול יכול, כפי שאמר 'בטוח בני עדי עד', כלומר כשרואים שאבדה תקוותם, אל יתיאש, כי ה' יתברך יכול להושיע וכאשר

שפתותיהם רובבות

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הדפסת כתבי תורתו למען הקים לו שם ושארית

"ג' שנה היו גנוזים חידושי של רבינו ולא העלה אותם בדפוס, ורק לאחר שעברו שנים ולא ראה זרע של קיימא, הוציאם לאור, למען הקים לו שם!

וכן הם דבריו בהקדמתו: "אולם עיקר כוונתי טעמי ונמוקי, יודע כל שער עמי, כי מטרתי הוא לשים לי שם ושארית, להיות מזכרת לדורות, כי בן ובת אשר היו לי זה רבות בשנים, בעוונותיי לא פרחו הניצנים וכו'.

ואף כי לא אומר נואש חלילה, כי עם כל מה שעבר, הייפלא מה' דבר? בכל זאת בין כה מצאתי לנכון לשים לי ספר לזיכרון, עד אסירי התקווה וישובו לביצרון".

הלכה יומית

מאת הרה"ג אברהם כהן שליט"א

שאלה: מהי קדושת הכהנים?

תשובה: בהיות עם ישראל במצרים יחד ה' את הכהנים לשמש בעבודה, לאחר חטא העגל מנו הבכורות כ-22 אלף והחליף אותם ה' ב-22 אלף לוויים, מתוך שבט לוי נבחר אהרון שהוא זרעו ייבדלו מן הלוויים, ויהיו כוהנים מקודשים (בכורות ד).

בזמן בית המקדש היו הסנהדרין בלשכת הגזית מבררים מיהו 'כהן מיוחס'. והיום, שאין סנהדרין, הכהנים הם 'כוהני חזקה', היינו שהוחזקו להיות כוהנים (ורק לשיטת המהרש"ם כוהני זמננו הינם כ'כהני ספק', ושיטה זו יכולה להצטרף רק לספק ספיקא. יביע אומר ז. ט.).

מצווה על כל ישראל שיהיה להם ספר ייחוס, ובעיקר משפחות כהונה, שיש בזה השלכות לעניין ברכת כוהנים, לעלות ראשון לספר תורה, פדיון הבן, קבלת מתנות כהונה, טומאת מת ופסולי חיתון.

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל מפטרבורג

זמירות לשבת

בר יוחאי, נמשחת אשךך, שמן ששון מחברך;
בר יוחאי, שמן משחת קרש, נמשחת ממדת הקדש,
נשאת ציין נור הקדש, חבוש על ראשך פארך;
בר יוחאי, מושב מוכ ישבת, יום נסת, יום אשר ברתה,
במערת צורים שעמדת, שם קנית הודך ותורך;
בר יוחאי, עצי שמים עומדים, למונין הם לומדים,
אור מפלא אור תיקוד הם יקדים, תלא תמה יורד מורך;
בר יוחאי, ולשרה תפוחים, עליה ללוקט בו מרקחים,
סוד תורה כציצים ופרחים, נעשה אדם נאמר בעבורך;

בר יוחאי, נארת בגבורה, ובמלחמת אש דת השערה,
ותרב הוצאת מתערה, שלפת נגר צוררך;
בר יוחאי, למקום אבני שיש, הגעת לפני אריה ליש,
גם גלת בותרת על עיש, תשורי ומי ישורך;
בר יוחאי, בקדש הקדשים, קו ורוק מחדש חדשים,
שבע שבתות סוד המשים, קשרת קשרי ש"ן קשרך;
בר יוחאי, יו"ד חכמה קדומה, השקפת לבונה פנימה,
ל"ב נתיבות ראשית תרומה, את כרוב ממשח זיו, אורך;
בר יוחאי, אור מפלא רום מעלה, וראת מלכתבי כי רב לה,
תעלומה ואין קורא לה, נאמת עין לא תשורך;
בר יוחאי, אשרי יולדתך, אשרי העם הם לומדך,
ואשרי העומדים על סודך, לבושי חשן תמך ואורך;

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

משכן שילה

קביעות

מועד קטן פרק ג' | משנה ה'-ז'

שעולה למניין שבעה ואינה מפסקת.

רבן גמליאל אומר: ראש השנה ימים הכפורים דינים כר' יוחנן שמפסיקים אבילות, ואינם עולים למניין שבעה.

וחכמים אומרים: לא כדברי ר' יוחנן ולא כדברי ר' יוחנן, אלא שצריך אף בזמן הזה דינה כר' יוחנן, ראש השנה ימים הכפורים דינים כשבת.

פרק ג' משנה ז'

מנהגי אבילות שהותרו ביום חול ובחול המועד, אך נאסרו ביום טוב.

אם בחול המועד אירע לאדם אבילות, אין קורעין את הבגדים, ולא חולצין את הכתף, שנוהגים היו בשעת הלוויה לסלק את החלוק מעל הכתף ולגלות את הכתף והזרוע, ואין מברין - סעודת הבראה, כל הדברים הללו אין עושים אלא קרובי שש מת - אביו, אימו, אחיו, אחותו, בנו, בתו ואשתו. ואין מברין סעודת הבראה לקרובי המת אלא על מטה וקופה שאין כפיית המטה נוהגת בחול המועד.

בכל ימות השנה ואף במועד אין מוליצין סעודת הבראה לבית האבל לא בטבא - טס מהודר ולא באסקיטא - קערה של כסף או של זכוכית ולא בקנקן - מין סל מיוחד, אלא בספלים של ערבה קלופה, כדי שלא לבייש את העניים הבאים להברות.

ואין אומרים ברכת אבילים במועד, אבל בחזרה מהקבורה עומדין בשורה ומנחמין את האבלים, בעוברם לפני השורה, ופוסקין את הרבים מללוות את האבלים לרחבה ולביתם.

פרק ג' משנה ה'

השפעת הרגל על מספר ימי האבילות.

הקובר את מתו - קרובו שחייב להתאבל עליו שלשה ימים קדם לרגל ונהג אבילות שלושה ימים לפני הרגל - במלך הימנו גזרת שבעה ואינו צריך להשלים את האבילות לאחר הרגל.

אם קבר את מתו שמונה ימים קודם הרגל - במלך הימנו גזרת שלשים, מפני שאמרו חכמים: שבת עולה למניין שבעה ושלושים, הואיל ונוהגים בה אבילות בדברים שבצנעה ואינה מפסקת - אינה מבטלת את האבילות, אלא ממשיך לאחר השבת את השבעה ואת השלושים, רגלים מפסיקין - מבטלים את האבילות, אם התחיל להתאבל שלושה ימים לפני הרגל, ואין עולין למניין שבעה, כגון שהתאבל יומיים לפני הרגל, שאין הרגל מפסיק, וצריך להשלים חמישה ימי אבילות לאחר הרגל, ואין ימי הרגל מצטרפים למניין.

עצרת, ראש השנה ויום הכיפורים - האם דינם כמועד או כשבת למניין ימי האבילות.

פרק ג' משנה ו'

רבי אליעזר אומר: משהרב בית המקדש ובטלו הקורבנות - עצרת - חג השבועות דינה כשבת

רבי
אברהם ברוך
מרינו מסקיני

רבי
אברהם ברוך
מרינו מסקיני

רבי
אורי זוהר
מרינו מסקיני

רבי
אשר פריינד
מרינו מסקיני

רבי
בן ציון ברוך
מרינו מסקיני

רבי
חיים יקותיאל ברוך
מרינו מסקיני

רבי
שמואל רוזנבסקי
מרינו מסקיני

שפתותיהם רובבות

הנאון הצדיק רבי חיים כהן פרחיה זצ"ל (החלבן)

לידת העם

אדם שנוגד, תחילה מאירה בו הנפש, ואחריה הוא עולה ומקבל בחינת רוח, כאשר הוא נבנה נפשית וכן הלאה. כך הוא גם תהליך ההתפתחות של עם ישראל, שהוא כגוף ומהות אחת - בתחילה נבנה הגוף הלאומי, שהוא נעשה בקיבוץ גלויות ובהתארגנות לחיות עם בארץ ישראל. לאחר מכן, מתחילה מדינה שעניינה 'לידה' והופעה של המדרגות הגדולות יותר - המדרגות הרוחניות. זה מתבטא בתהליכי התשובה שבעם, בשיבה ללימודי פנימיות התורה, בצימאון המתגבר לבניין בית המקדש, בכיסופים להשבת הנבואה ועוד.

(טללי חיים - מבואות ושערים לפנימיות התורה ולעבודת ה')

הלכה יומית

מאת הרב אברהם כהן שליט"א

שאלה: אדם שאומר שהוא כהן, האם הוא נאמן?

תשובה: אדם שייחוסו אינו ידוע לנו, מעיקר הדין אינו נאמן לומר על עצמו שהוא כהן. אומנם בשאלות ותשובות 'שואל ושאל' רבי כלפון משה הכהן (א, לד) כתב שהמנהג גם אצל בני ספרד לסמוך על הרמ"א מפני דרכי שלום, או משום שדבר זה יכול להתברר, ואנשים לא משקרים בזה, ולכן מי שאומר 'כהן אני' עולה לתורה ונושא את כפיו, וכן המנהג.

כיום ישנו בירושלים 'מכון הכהונים' שגילה שלכוהנים יש די"א אי"י ייחודי, ואין בממצאים אלו אמת מוחלטת, שהרי יכול להיות נושא גנים של כהונים והוא 'חלל', וכן אי אפשר לבטל חזקה על ידי בדיקה זו.

התקדמות קטנה שווה המון

בדור הזה אפילו המעט שעושים נחשב להרבה יחסית לדורות הראשונים, כי שם הייתה הקליפה במיעוט.

אבל בדור שלנו הניסיונות והתאוות התעצמו במאוד מאוד, כי היא (קליפת הטומאה) לקראת גסיסה, וכמו שכתוב: **"הסף ורוחם יגעו"** (תהילים קד, טז), שקודם המיתה נתווסף רוחם ואחר כך יגעו, וזו הסיבה שיש קליפה כח נוסף, כח כפול. לכן צריך לדעת שגם אם האדם נמצא בפילה ורוחנית חלילה וחס, לא יישאר שאנו, אלא תיכף יקום, כמו שכתוב: **"מי נפלתי קמתי"** (מזכר ז, ח). **אסור להשלים עם המצב, אלא חייבים תיכף לעשות שינוי!**

(מסילות אל הנפש)

בדור שלנו כל התקדמות, אפילו המזערית ביותר, שווה הרבה בשמיים, מחמת מצבו של הדור שיש בו הרבה פיתויים והרבה תאוות, שהם לא כל כך תלויים באדם עצמו, אלא הרוב מגיע מאדום, הכול מגיע מבחוץ. ולכן אם יבוא אדם ויאמר שקשה לו להתקרב לקדוש ברוך הוא בדור הזה, צריך לומר לו שהוא טועה, כי

אשר מהלך ניב, לפני א-להי אבי, לכבוד חמדת לבבי, אליהו הנביא: נסע הא-ל בישרון, תבצלת השרון, איש מנוע אהרן, משרת צור משגביו: לכבוד וכו' כהן לא-ל עולין הוא, פינתם הוא אליהו, הנביא ויקראוהו, הגלעדי התשבי: לכבוד וכו' יום קנא קנאת הא-ל הרג כחך וא-ל, נשיא שבט ישראל, ובת צור שמה קובי: לכבוד וכו' דין שמע מפי רבו איש ארמית משגבו, קנאים הם פוגעים בו, ויאמר אריק חרבי: לכבוד וכו' ויקם מוהר עדה, רמח בידו תרה, ויתרד תרדתי, נתפבר כמו לבאי: לכבוד וכו' דקר בתרבו אותם, בדרך שכיבתם, על הארץ בקטם, ולמשה אותם הביא: לכבוד וכו' בשכר אות א-ל חי נעלם, נתן לו שכר משלם, ברית תהנת עולם, ויכפר עלי חובי: לכבוד וכו'

נסים עשר ושנים כדבריהם שנויים, עשה לו דר' שמים, צורי גואלי אבי: לכבוד וכו' אמת בפיהו תרה, לא למנה ענה, עת את בנה תחיה, ולנפשו אמר שובי: לכבוד וכו' השמן גם בו שרתה, התקרה בו תהיה, כך הקמת לא כלתה, ותגדלי ותרבי: לכבוד וכו' רודפים אחרי תהו, חכה בשבט פיהו, ויאמרו ה' הוא, אמת ואתה נביא: לכבוד וכו' ויגור אמר עשה, מספר שנים שלשה, מסר לא נתן ארצה, הוא המוציא המביא: לכבוד וכו' נתן לו הא-ל מהלכים, בעולם המלאכים, ולעיתות המריכים, הוא נגלה בערבי: לכבוד וכו' בקרשה ובטהרה, עלתה עלתה בסערה, אישע אפיו קרא, ויאמר אבי אבי: לכבוד וכו'

נפשי תלה אותה, מי ותן אמצאה, פתח ביתי אראהו, ישיקף בעד אשנפי: לכבוד וכו' חסין קדוש נקראה, איש אשר פניו ראה, הן כביר ידו מצאה, תשורה לו להביא: לכבוד וכו' הן הן לו איש לו נגלה בחדום, חיון תלה, וכברית דם המילה, בא יבא רין כפכי: לכבוד וכו' וזכר לטוב יאיר נרי, ובשר ציון עזרי, ויאמר התנערי, מעפר קומי שבי: לכבוד וכו' קור אמת מהללי, וקשיב צורי גואלי, ולא דומתי לך, בל עור נשקתי בך: לכבוד וכו'

זמירות לשבת

לעילוי נשמת
נעמי עליזה כהן ז"ל
בת ר' יהודה וזהבה הי"ו
נלב"ע ט"ז אלול ה'תשפ"ג
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
יפה בת ריחנה כרמי ז"ל
שלמה בן יחיא כרמי ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
יצחק יוסף
בן ציפורה ז"ל
נלב"ע כ"ח סיון ה'תשע"ו
תנצב"ה

קבעת

פרק ג' משנה ח'

חכמים גזרו על מעשים הגורמים להספד במועד.

אין מניחין בחול המועד את המטה של מות ברחוב, שלא להרגיל לעורר את ההספד.

ולא מניחים מיטותיהן של נשים ברחוב לעולם אפילו בחול, מפני הכבוד - כבוד האישה.

נשים במועד מענות - עונות ומקוננות כאחת, אבל לא מטפחות - מכות כף על כף. רבי ישמעאל אומר: הסמכות למטה - העומדות סמוך למיטת המת מטפחות אפילו בחול המועד.

פרק ג' משנה ט'

דיני עינוי, טפיחה וקינה בחול המועד,

כתב בספר החינוך (מצות תטז) בשם הרמב"ם בעניין הלאו של "לא תחמד" שבפרשת ויתרו והלאו של "לא תתאנה" שבפרשת ואתחנן - שהם אינם לאוין שנכפלו בעניין אחד, אלא הם שני עניינים. הלאו של "לא תחמוד" - ימנענו מלקחת בשום צד, בין בתשלום דמים, ובין שלא בתשלום דמים, מה שקנה זולתו - כאשר איננו קפץ למוכרו. ולא זה של "לא תתאנה" - ימנענו אפילו מלהתאנות בו בתוך ליבו. כי עם התאווה יבוא להתחנן ולהכביד עליו למוכרו, או להחליפו לו בכלי אחר על כל פנים. והרי אתה רואה החילוק שביניהם. ואל תתמה לומר: איך יהיה בידו של אדם, למנוע לבדו מלהתאנות אל אוצר כל כלי חמדה שיראה ברשות חבירו, והוא מכולם ריק וריקם? ואיך תביא התורה מניעה במה שאי אפשר לו לאדם לעמוד עליו? שזה

מועד קטן פרק ג' | משנה ח'-ט'

בראש חודש, בחנוכה ובפורים, וסיום המסכת במילות נחמה.

בראשי חדשים, בחנכה ובפורים, הנשים מענות ומטפחות.

בנה ובה - בין בחול המועד ובין בראשי חודשים, חנוכה ופורים - לא מקוננות. לאחר שנקבר המת - לא מענות ולא מטפחות אפילו בראשי חודשים, חנוכה ופורים.

איהו ענין שכל עונות כאחת - מקוננות יחד.

איזוהי קינה? שאחת מדברת דברי קינה וכלן עונות אחריה, שנאמר (ירמיה ט, יט): "ולמדה בנתיבים נהי, ואשה רעוה קינה" - שמלמדת את רעותה שתענה אחריה.

אבל לעתיד לבא הוא אומר (ישעיה כה, ח): "כלע המות לנצח, ומה אדני אל-הים דמעה מעל כל פנים" וגו' - הקב"ה יבלע את המוות, וכולן עונות שירה, שאין מיתה ואין דמעה.

סליק מסכת מועד קטן

ההבדל בין "לא תחמד" ל"לא תתאנה"

הדבר אינו כן, ולא יאמרו אותו, זולתי הטיפשים, הרעים והחטאים בנפשותם. כי האומנם ביד האדם למנוע עצמו ומחשבותיו ותאוותיו מכל מה שירצה, וברשותו ובדעתו להרחיק ולקרב חפצו בכל הדברים כרצונו, וליבו מסור בידו על כל אשר יחפוץ ויטנו. וה' יתברך אשר לפניו כל תעלומות, חופש כל חדרי כסן, רואה כליות ולב, אין אחת - קטנה, או גדולה, טובה או רעה - מכל מחשבות האדם נעלמות ממנו, ולא נסתרת מנגד עינוי. ישיב נקם לעוברי רצונו בלבבם, ונוצר חסד לאלפים, לאוהביו המפנים לעבודתו מחשבותם, שאין טוב לאדם כמו המחשבה הטובה והזכה, כי היא ראשית כל המעשים וסופן, וזהו לפי הדומה, ענין "לב טוב" ששיבחו חכמים במסכת אבות (פרק ב' משנה ט').

שורש מצווה זו - ידוע הוא כי הרחקת הגזל מבין בני אדם, היא תועלת הכול, והשכל - עד נאמן בדבר. ונוהגת בכל מקום ובכל זמן בזכרים ונקבות. גם כל בני העולם מחויבים בה, לפי שהיא ענף למצוות גזל, שהיא אחת משבע המצוות שנצטוו עליהן כל בני העולם.

(אוצרות האגדה)

הנאו רבי רפאל חיים משה בן נאים זצ"ל

אוהב את הבריות

"הלל אומר: הווי מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום, אוהב את הבריות ומקרבן לתורה" - 'בריות' דווקא, לפי שהן בריותיו של הקב"ה. ובה יתורץ הכפילות, שפשוט שמי ש'אוהב שלום', הוא 'אוהב את הבריות'? אלא שלא תאמר דווקא לישראל, אלא לומר לכל הבריות הוא אוהב, מפני שהן בריותיו של הקב"ה. "ואהבת לרעך כמוך" - ידוע שפסוק זה כולל כל תורת האדם שבין אדם לחבירו, וכיוון שהקב"ה מחבב כל מיני האדם בכלל ופרטם חביבתו, איך אפשר לחלל בין עם ולשון לעם אחר.

(רחמים פשוטים)

הלכה יומית

מאת הרה"ג אברהם כהן שליט"א

שאלה: האם יש חיוב על הכהן לישא כפיו?

תשובה: מצות עשה מן התורה על הכהנים לשאת את כפיהם ולברך את ישראל בפסוקי ברכת כוהנים, ויש אומרים שגם על הישראל יש מצווה להתברך.

כל כהן שראוי לעלות לדוכן ואינו עולה, הרי זה מבטל עשה מן התורה, ודווקא באופן שהכהן נמצא בבית הכנסת בשעה שקראו "כוהנים", או שאמרו לו לעלות או ליטול ידיים, ולא עלה.

כהן שלא עקר רגליו ב'רצה' (היינו עד המחזיר שכינתו לציון) אינו רשאי לעלות, ואינו נחשב מבטל עשה.

לאחר שעלה הכהן פעם אחת ביום, שוב אינו עובר בעשה כשאינו עולה, ואפילו אם היה בבית הכנסת בשעה שקראו "כוהנים".

זמירות לשבת

והי שלום בחיילינו. ושלוה בישראל. בסימן טוב כן בא לנו. בימים ובוא הטואל: תלד ויהי רשגן. בצל ש-די ותלונן. ובתורה או ותלונן. יאלף דת כלל שואל: ומקורו ויהי ברוך. זמן תיו ויהי ארד. ושלחנו ויהי ערד. וכתו לא יתנאל:

שמו יצא בכל עבר. אשר יגדל ויהי גבר. ולקראי א-ל ויהי חבר. ויהי בדורו כשמואל: עדי וקנה וגם שבת. ויהי דשן בכל מוכה. ושלום לו ורב אהבת. אמן כן יאמר הא-ל: הנפול בתוך עמו. ויהי לאביו ולאמו. ויהי א-ל ויהי עמו. וגם כל בית ישראל:

א-ל מאד נעלה אקדם פניו, בשירה ותהלה אבא למעניו, כימי משה ואהרן, ויבילני למשגנותיו: לו שועתי תעל וישמע קולי, ויסלח לי מעל ויעזור לי, יאן לאמרי פי, ואל יפן למעללי: ו-ה תרם לחתן וכלתו, בזכות אב האיתן וצדקתו, ותמלך המלכה רחל, כשלימה במלכותו:

לעילוי נשמת מרים אוסקר בת ציפורה ז"ל נלב"ע כ"ד אלול ה'תשע"ח תנצב"ה

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

לעילוי נשמת אריה סלוצקי ז"ל בן טרן ה"ו נלב"ע ד' תמוז ה'תשע"ח תנצב"ה

לעילוי נשמת הנרי בן לאה ז"ל פורטונה בת הלן ז"ל תנצב"ה

לעילוי נשמת בת שבע עופרה חזה בת יפת ושושנה ז"ל נלב"ע י"ח אדר א' ה'תש"ס תנצב"ה

משכן שילח

קבעתו

מסכת הגיגה

הגיגה פרק א' | משנה א'

הרגלים: עולת ראיה, שלמי הגיגה ושלמי שמחה.

פרק א' משנה א'

האנשים הפטורים ממצות הראיה.

הכל תיבין בראיה - במצות "יִרְאֶה כָּל זָכוֹךְ", היינו שחייבים לעלות לעזרה בשלושת הרגלים ולהביא עולת ראיה, **חזין מחרש** שומה וקטן שהם אינם בני דעה ופטורים ממצוות, וקטנים - שאין ניכרים בו לא סימני זכר ולא סימני נקבה, ונאנדרוגנים - שיש לו סימני זכר ונקבה כאחד, ונשים שנאמר (דברים טז, יז): "יִרְאֶה כָּל זָכוֹךְ" ושלושת אלו אינם בכלל "זָכוֹךְ", ונשים שאינם מְשַׁחֲרָרִים שפטורים מכל המצוות שנשים פטורות מהן. וכן חזין מן החצר - שרגליו פגומות, והסומא - עיוור, והחולה, והזקן, ומי שאינו יכול לעלות ברגליו מירושלים לעזרה. איזהו קטן שאביו פטור מלחנכו במצות ראיה? כל שאינו יכול לרכוב על כתפיו של אביו ולעלות מירושלים לזהר הבית, דברי בית שמאי. ובית הלל אומרים: כל שאינו יכול ללכת ברגליו של אביו ולעלות ברגליו מירושלים לזהר הבית, שנאמר (שמות כג, יד): "שִׁשְׁשֵׁי יָמִים" ודורשים רגלים מלשון רגלים, שהכתוב חייב רק את היכול לעלות ברגליו.

עוסקת בדיני קורבן הגיגה ושאר הקורבנות שיש להקריב בעת העלייה לרגל.

מסכת הגיגה היא המסכת השתים עשרה והאחרונה בסדר מועד. במסכת זו שלושה פרקים.

הפרק הראשון וחציו של הפרק השני (עד משנה ד) עוסקים בדינים המיוחדים לשלושת הרגלים (פסח, שבועות וסוכות), מצות העלייה לרגל והקורבנות שחייב כל יחיד להביא בעלייתו: קורבן הגיגה, קורבן ראיה ושלמי שמחה.

חציו השני של הפרק השני (ממשנה ה) והפרק השלישי דנים בדיני טומאה וטהרה, ובעיקר בהבדלים בין תרומה לקודש.

המסכת נקראת על שם קורבן הגיגה, אולם מבוארים בה גם דיני טומאה וטהרה הנוגעים לקודשים, הואיל וישראל נטהרים לקראת העלייה לזהר הבית ואכילת הקודשים.

פרק ראשון

פרק זה עוסק בדיני מצוות הראיה והעלייה לרגל והבאת קורבנותיהם. עוד יתבארו בפרקנו דיני הקורבנות שנצטוו ישראל להקריב בשלושת

הלכה יומית

מאת הרב אברהם כהן שליט"א

שאלה: מה הן ההלכות שצריך להקפיד עליהן בברכת כוהנים?

תשובה: אין מברכים אלא בלשון הקודש, בעמידה, בנשיאת כפיים ובקול רם, ואם חסר אחד מהם לא יישא כפיו (שולחן ערוך כהן, יד).

ומחנכים גם את הקטנים שיעלו לדוכן לשאת כפיהם יחד עם הגדולים. אבל קטן לא יישא כפיו כשהוא כהן יחיד בבית הכנסת, ורק אם יש שם גם כוהנים גדולים הקטן יישא כפיו עם הגדולים.

כהן שהציבור שונאים אותו או שהוא שונא את הציבור לא יעלה, משום סכנה לכהן (מגן אברהם ס"ק יח בשם הזוהר).

שתי חולשות באדם מול ניסיון

בשבילי: שמירת הלשון לא בשבילי, שמירת העיניים לא בשבילי, הימנעות מכעס לא בשבילי, בריחה ממחלוקת לא בשבילי, שלום בית לא בשבילי, אני נמצא במצב שאיני יכול להשתלט על יצרי.

שתי התופעות השליליות הללו אינן נכונות על פי האמונה. ראשית, אם הקדוש ברוך הוא מביא ניסיון לאדם, סימן שהוא מסוגל לקום ולהילחם כנגדו. **אם הקדוש ברוך הוא מנסה אותך בניסיון שאתה רואה אותו כהר גדול, אל תשכח שגם אתה הר גדול!** נכון, לא בהכרח תנצח בפעם הראשונה, השנייה או השלישית, אבל אתה מסוגל להתמודד, אתה מסוגל להיאבק, ואם תתעקש, אתה תנצח לבסוף! כך הדבר לגבי החולשה של האדם שרואה את עצמו גיבור מדי. אדם צריך לפחד. **"אשתי אדם מפחד תמיד"** (משלי כד, יח), וכן **"ערום ראה רעה ונסתר"** (משלי כב, ג). כאשר החכם רואה רעה הוא מסתיר את עצמו, הוא מתפחד. **"אשתי האיש אשר לא חלה בעצת רשעים, ובדרך חטאים לא עמה, ובמשב לב לא ישוב"** (תהילים א, א). ככל שהוא גובר על יצרו, כך הוא בורח מהמקומות הללו.

(אמונה יומית)

הניסיון לאדם מועיל בכל מצב. יש באדם שתי חולשות. החולשה האחת היא שהוא חושב את עצמו גיבור מדי, הוא אומר: "אני מסודר, אני לא צריך לפחד מכלום. אני צריך גדרים, אל תגיד לי שפה אסור ללכת ושם לא טוב ללכת, אני יכול ללכת לאן שאני רוצה! אני תקיף בדעת, אני אדם יציב, לי זה לא יקרה! אני יכול להסתדר עם החבורה הזאת ועם האנשים האלה, אל תדאג לי, אני יכול לשמור את עצמי, אני אדם חזק, אני מתפתה מהר". זו תופעה שלילית אחת שיש באדם. ישנה חולשה שנייה, הפוכה, שהאדם מחשיב את עצמו חלש מדי. האדם לא מאמין בעצמו: "אני לא מסוגל להצליח, הניסיון הזה קשה בעבורי, המידה הזאת טבועה בי מאוד, ואני לא יכול להתגבר עליה. יש לי תאוה ששולטת עליי ואני יכול להתגבר עליה". וכך האדם פשוט מרים ידיים ומחליט שזה לא

זמירות לשבת

ישמח חתני בקהל אמוני, וישא ברכה מאת יי: ש-די ימלא תאוות לבו מגן וצנה ויהיה סביבו, ויאר אותו וינשר נתיבו לגמור ולשמור דרכי יי: ישמח חתני בקהל אמוני, וישא ברכה מאת יי: לראשו יצוה ברכות עצומות וישא בכל עת בנהר שלומות, בא יבא בנהר נישא אלוטות, ויהי ויראה וישועת יי: ישמח חתני בקהל אמוני, וישא ברכה מאת יי:

מקלות עם קרבו א-ל, חרימו קול בל וא-ל. וגל יעקב, ישמח ישראל. ביום שמחתכם, שיר מהלל א-ל. הלהיות גדלוהו כי ברוך הוא נאמן, לזכור חתן בחור מעם, יעקב איש תם: הלהיות... רוממו א-ל מאיר אורה, גבר חסדו אשר ברא. חתן וכלה היא לו לעזרה, ישיר ישראל אז את השירה: הלהיות... דרשו א-ל חי לעולמים, הלהיות כמרומים. יוסף עליכם אלף פעמים, עשר וזכור ואלף: ימים: כימי צאתכם ממצרים, בעו בעיר עריים. עין בעין תראה פי שנים, בירושלים בלכם חיים: הלהיות.

משכן שילה

לרבות והצלחת משה ברוקס בן לילי הי"ו בתוך שאר חולי ישראל

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

להצלחת מיקי מיקיס בן שושנה עזרא ובני ביתו הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

בריאות, הצלחה וכל טוב ללוי הודיה נתנאל והילה וכל משפחתם הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

משפך שבת לילדים

דבר התורה שלי לשבת

גנות המחלקת

"ואמר אלכם בעת ההוא לא אוכל לבדי שאת אתכם."

צריך להבין, מה השיכות בין מה שנאמר "בעת ההוא", שזה בזמן ירשת הארץ, לבין "לא אוכל לבדי שאת אתכם"?

אלא משה רבנו בקש להראות להם את נקדת התרפה העקרית שצריכה תקון והיא שמעפכת את בנן בית המקדש והיא הגורמת לחרבנו, במה שנאמר **"איכה אשא לבדי טרחכם ומשאכם וריבכם"**.

אך בעצם אין זה מובן, הרי צפוי שבועם המונה מאות אלפים יהיו גם מריבות. וכי כלם יהיו חסידי עליון כמו אהרן הכהן? ועל מה התוכחה וההקפדה הגדולה הזאת?

אלא מבאר רבי משה אלשיך זצ"ל, לכן הקדים משה רבנו את הרקע לדברים, באיזו תקופה עמדו, בזמן שעמדו להכנס לארץ ישראל, וכל אחד יזכה לגור איש תחת גפנו ותחת תאנתו. במצב זה היו צריכים לוותר על הוכחות

והמריבות, מפני גדל השעה, וזה לא קרה. זו נקדת השבירה שאמר להם משה רבנו **"בעת ההוא לא אוכל לבדי שאת אתכם"**.

משל לאדם עני ששכנו לוה ממנו סכום קטן. השכן לא החזיר את ההלוואה. העני תבע אותו לדין תורה, כי כסף זה נצרך למלוה לאכל ולמלבוש. בינתיים, עד הדיון הבא, לפתע נתמזל מזלו של העני והרויח בפיס, ובן לילה נעשה עשיר גדול. בדרך ההגיון, מיד היה צריך לבטל את התביעה של הפרוטות. אבל כשהוא לא קרה, הבין הדין שיש כאן מריבה לשמה ויש צורך לתקן את המדות ולהפך משנאת חנם לאהבת חנם, ורק זה מקרב את הגאולה.

(פניני הפרשה)

שבת שלי ומברך!

דברים

ואתחנן

עקב

ראה

שופטים

כי תצא

כי תבוא

ניצבים

וילך

האזינו

וזאת
הברכה

42 שילה מספר ספורי צדיקים

44 חידד אני לומר גמול לבדי

48 דיון משפחתי

54 השר מקוצי

57 משניות מבארות מסכת ביצה

רבי ציון רחמים כ"ו רח"ט של שנת

רבי יוסף דאגה אב"ד רש"ס - סודות

רבי מאיר יהודה גין רב חסידות

רבי מנחם מנדל ויז"ר חסידות של חסידות חיים

רבי עזרא דאגה מחסידות בנימין

רבי ראובן אהרן ישראל רב"ד של חסידות - חסידות

רבי שמחה כהן חסידות של חסידות חיים

זמירות לשבת

ועתה כתבו לכם את השירה הזאת, ולמדה את בני ישראל. תורה הקדושה, התחננו בבקשה, פני הנזיר נערין בקדשה: צמאה לך נפשי, כמה לך בשרי, בארץ ציה וענף בלי מים. כן בקדש חיותך לראות עין וכוונתך:

ישמך א-להים באפרים וכמנשה. וברוך ה' וישמך, ואר ה' פניו אליך ויהנה, ושא ה' פניו אליך וישם לך שלום: א-להים צ-באות שוב נא הכס משמים וראת ופקד גפן זאת, וכנה אשר נמעה וימנה ועל בן אמצנתה לך: המלאך הנא אתי מכל רע וברך את הנערים. וקרא בהם שמי ושם אבותי אברהם ויצחק. וידעו לרב בקרב הארץ:

קול ברמה נשמע, נהי כבי תמרוורים רחל, מכבה על-בניה, מאנה להנחם על-בניה, כי איננו. בה אמר ה', מנעי קולך מכבי, ועניך, מרמעת: כי יש שבר לפעלתך נאם ה', ושבו מארץ אויב. ויש-תקוה לאתריה, נאם ה', ושבו בנים, לנבולם: תפלה, לפני כי יעשה, ולפני ה' וישפך שרתו. ה', שמעה תפילתי, וישועתי אליך תבוא. אל תסתור פניך, מפני ביום צר לי:

מבגדים רחמים הכניסו רחמינו לפני בעל הרחמים משמיע תפלה השמיעו תפלתנו לפני שומע תפלה משמיע צעקה השמיעו צעקתנו לפני שומע צעקה. מבגדים רמעה הכניסו רמעותינו לפני מלך מרדצה ברמעות. השתדלו ותרכבו תחנה ובקשה לפני מלך א-ל רם וגשאי:

לרפואת שילה (שוקי) סעירדי בן ר' שלום הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

להצלחת נתנאל יעקב וגליה בלוקה הי"ו והבנות אוריה ויסכה הי"ו ולענ"נ אליהו בלוקה בן חנה ז"ל

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

הצלחה ברוחניות ובגשמיות לבתאל וגבריאל וישעי ומשפחתם הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

שיקלח החבד

סיפורי צדיקים

הרב אביהוא שאנר

תשעה באב

ל נכנסו ה' הבבלים, את כלי יקחו לבבל, על זה כל יהודי ומתאבל. ואז המפקד הרשע בקש, לשרף את ב'.

גם את ה' של ה' הרסו, לכל ה' היפים כך עשו. אחר כך נכנסו הרשעים ל' שם הכלים היו מ' נוצץ וחדש. היהודים מביטים ב' המומים, החם היה נורא וה' אדמים.

ה' הבבלים לקחו את הכלים, והעמיסו אותם על ו'. הם עולים לגג עם ה'.

זמירות לשבת

שמע בני מוסר אביך, ואל תמוש תורת אבך, תהנהג תמיד לדבר כל דברך בנחת, לכל אדם וכל עת, וכוה תנצל מן הכעס, שהיא מרה רעה להחטיא בני אדם, וכאשר תנצל מן הכעס, תעלה על לבך מדת הענוה, שהיא מדה טובה מכל המדות הטובות למען תצליח בכל דרכך ותוכה לעולם תבא:

והיא שעמדה לאבותינו ולנו, שלא אחד בלבד עמד עלינו לבנותנו, אלא שבכל דור ודור עומדים עלינו לבנותנו, ותקדוש בריך הוא מצילנו מידם: ה' לא גבה לבו ולא רמו עיניו ולא הלכותי בגדלות ובגפלאות ממני: אם לא שויתי ודוממתי נפשי בגמל עלי אמו כגמל עלי נפשי:

שבחי ורושלים, את-ה', הללי א-להיך ציון, כי-חזק, בריחי שערך, בך בנך בקרבך: וכן יגדל בנים ובני בנים חכמים ונבונים. אוהבי ה', ראי א-להים, אנשי אמת, דע קדש ב' דברים, ומאירים את העולם בתורה ובמעשים טובים ובכל מלאכת עבודת הבורא:

אדרבה, תן בלבנו שנראה כל אחד מעלת חברינו ולא חסרונם, ושנזכר כל אחד את חברו בדרך תישר והרצון לפניה, ואל יעלה בלבנו שום שנאה מאחד על חברו תלילה... ותחזק אותנו באהבה אליך כאשר גלוי וידוע לפניה שיהא הכל נחת רוח אליך... אמן בן ימי רצון: התנערי מעפר קומי, לבשי בגדי תפארתך עמי, על יד בן ישי בית הללחמי, קרבה אל נפשי גאלתי. באי בשלום עטרת בעלה, גם בשמחה ובצהלה, תוך אמוני עם סגלה, בואי בלה בואי בלה: אגא בבת, גדולת ומנה, תחיר צדורה: קבל רנת, עמך. שבענו, סתרנו נורא: נא גבור, דורשי תהודך, כבבת שמרם: ברכם טהרם, רחמי צדקתך, תמיד גמלים: חסין קדושי, ברכ טובך, נחל עתידך: יחיד נאת, לעמך פנה, וזכרי קדשתך: שועתנו קבל, ושמע צעקתנו, ידע תעלומות:

לעילוי נשמת
דוד אברגיל ז"ל
בן עזיזה ז"ל
חנה בת שרה ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן למנוח למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
אורה שאנר
בת ניסים מלמד ע"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן למנוח למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
מארי שלמה
בן מארי סעיד
שאנר זצ"ל
תנצב"ה

בעוד כלם מביטים ולא מאמינים,
ל הגדולה
נפלו הכהנים המסכנים.

ופתאום הופיע אסף המשורר,
וקרא "מזמור לאסף"
ליד הבוער:
"ה' הוציא את כעסו
על ואבנים,
אבל הציל את עם ישראל
- את הבנים".

"לא שמרנו כראוי ומצוות,
בגללנו עולה בלהבות.
רבון ה! !
איננו שליחים נאמנים,
אנו מחזירים ה! !
זרקו הכהנים למרומים,
לתוך שיצאה מה .
האדמים.

תקמילון

מים		חמורים		ירושלים	
בוכה		ארמונות		ארמון	
מלך		לפידים		זהב	

זמירות לשבת

תנאי:
אמר רבי ישמעאל
בן איש שקע, פעם אחת נכנסתי
לחקק קטרת לפני ולפנים,
וראיתי אכתריא - ל-י-ה'
ז-באות, שהוא יושב על כסא
רם וגשן, ואמר לי: ישמעאל
בני, ברבני! אמרתי לו: וחי
רצון מלפניך, שכתבו רחמיך
את כעסך, ויגלו רחמיך על
מדותיך, ותתנהג עם בנך
במדת הרחמים, ותכנס להם
לפנים משורת הדין.
ונשעתי כי בראש:

ידיד נפש אב תרחמן. משוך עבדך אל רצונך.
ירון עבדך כמו אייל. ושתתנה אל מול תרדך.
תערב לו ידיו ותרדך. מנופת צוף וכל טעם:
תדור נאה ויו העולם. נפשי תולת אהבתך.
אנא א-י נא רפא נא לה. בתראות לה נועם ויוך.
או תרחמן ותתנפא. ותותת לה שמחת עולם:
ותיק ותמו נא רחמיך. ותוסה נא על בן אהובך.
כי יח כמה נכסוף נכספתי. לראות בתפארת ענך.
אנא א-י חסד לבי. חוסה נא ואל תהעלם:
הנלה נא ופרוס תביכי עלי. את סבת שלומך.
תאיר ארין מבבדך. נגילה ונשמחה בך.
סור אהוב כי בא מועד. וחננו כימי עולם:

מה אשיב לה, כל תגמוליה
עלי: כוס ישועות אשא,
ובשם ה' אקרא: נדרי
לה' אשלים, נגדה נא לכל
עמו: וקר בעיני ה' תפלתה
לחסידי: אנה ה' כי אני
עבדך, אני עבדך בן אמה,
פתחת למוסרי: לך אובח
זבח תודה, ובשם ה' אקרא:
נדרי לה' אשלים, נגדה נא
לכל עמו: בתפלות בית ה'
בתוכי וירושלים, תללוה:

רבונו של עולם, אני יודע
שבית המקדש השלישי
אינו בנוי מאבנים - הוא
בנוי מדמעות. ואם כל מה
שאתה צריך רק עוד דמעה
אחת - בבקשה, קח את
שלי, רבונו של עולם, קח
את שלי:
אבינו אב תרחמן, המרחם,
רחם עלינו, ותן בלבנו
בינה להבין ולהשכיל,
לשמע ולעשות, ולקיים
את כל דברי תלמוד
תורתך באהבה. והאר
עינינו בתורתך, ודבק לבנו
במצותך, ויחר לבנו
לאהבה ולקרא את שמך:

משכן שילה

לעילוי נשמות
גבריאל אוזן בן שרה ז"ל
נלב"ע ד' אדר א' ה'תשפ"ד
תנצב"ה

להקדשות

ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמות

ר' אשר בן כמיסה ז"ל
לבית חדאד הי"ו
נלב"ע ג' אדר א' ה'תשפ"ד
תנצב"ה

להקדשות

ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות

ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

מה עושים
זכר לחרבן

... אם אשפחך ירושלים תשכח ימיני
תדבק לשוני לחכי וגו'. מאי על ראש
שמחתי?
אמר רב יצחק: זה אפר מקלה שבראש
חתנים.
אמר לה רב פפא לאביו: היכא מנח לה?
במקום תפלין, שנאמר: לשום לאבלי
ציון לתת להם פאר תחת אפר.
וכל המתאבל על ירושלים - זוכה ורואה
בשמחתה, שנאמר: שמחו את ירושלים
וגו'.
תניא, אמר רבי ישמעאל בן אביושע: מיזם
שחרב בית המקדש, דין הוא שנגזר על
עצמנו שלא לאכול בשר ולא לשתות יין,
אלא אין גזרין גזרה על הצבור אלא אם
בן רב צבור יכולין לעמוד בה;
ומיזם שפשטה מלכות הרשעה, שגזרת
עלינו גזרות רעות וקשות, ומבטלת ממנו
תורה ומצוות, ואין מנחת אותנו לבנים
לשבוע חבן, ואמרי לה: לישוע חבן, דין
הוא שנגזר על עצמנו שלא לשא אשה
ולחלוץ בנים, ונמצא זרעו של אברהם
אבינו בלה מארץ,
אלא הנח להם לישראל, מוטב שיהיו
שוגגין ואל יהיו מזידין.

הידד אני לזמד

אגדות חז"ל

- אנו מקימים זאת באפר (- שגרי עצים שרופים) שנותנים בראש חתנים זכר לחרבן, כי על ידי שנותנים את האפר הזה על ראש החתן ביום חתנתו, שזה היום הכי שמח בחייו, בשביל לזכר את החרבן, בכך מראים שגם בזמן השמחה הכי גדולה, לא שוכחים את חרבן בית המקדש.

התורת חיים (ד"ה והטעם) באר, שהוא משום שבזמן הבית היו נוהגים לשים עטרות בראש חתנים וכלות, ולכן נותנים אפר בראש החתנים זכר לשמחת ירושלים. והטעם שנותנים דוקא אפר ולא עפר, כדי להזכיר שרפת ירושלים שגשרפה ונהיתה לאפר.

אמר לה רב פפא לאביו - היכא מנח לה - היכן מניחים בראש החתנים את האפר?

עונה אביו ואומר שמניחים אותו במקום שמניחים בו תפלין, שנאמר (ישעיה סא, ג): לשום לאבלי ציון לתת להם פאר תחת אפר. הפסוק בספר ישעיה אומר שזמן הגאולה עתידים אבלי ירושלים לקבל פאר (תפלין) תחת האפר ששמו על ראשם בזמן הגאולה על החרבן. ומשמע שאבלי ציון היו שמים אפר במקום הנחת תפלין.

שבת שלום, ילדים יקרים!
השבוע נלמד אילו דברים עושים בחתנה זכר לחרבן בית המקדש, ומה המעלה של מי שמתאבל על ירושלים, ולמה הוא זוכה בזכות זה.
הבה נתחיל!

הקדמה קצרה: למדנו שאם אשה מתקשטת היא משיירת דבר מועט זכר לחרבן, ורב למד שהמקור לזה הוא ממה שנאמר (תהלים קלז, ה): **"אם אשפחך ירושלים תשכח ימיני תדבק לשוני לחכי וגו'"**, אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי", ובאור הפסוק אם יקרה שאשכח לרגע את ירושלים העיר הקדושה, הרי שתשכח ימיני את כחה לעשות דברים, ולשוני תדבק לחכי ולא אוכל לדבר. וכל זה כדי להדגיש כמה אסור לשכח את חרבן ירושלים. לכן צריך לשיר דבר מועט זכר לחרבן.

שואלת הגמרא: מאי - כיצד אנו מקימים את הצווי הזה להעלות את זכרון ירושלים על ראש שמחתי? - והכונה לזכר את ירושלים במקום הכי חשוב בשמחה.

משיבה הגמרא:
אמר רב יצחק: זה אפר מקלה

זמירות לשבת

<p>מי האיש החפץ חיים אהב ימים לראות טוב: נצר לשונך מרע ושפתך מדבר מרמה: סור מרע ועשה טוב בקש שלום ורחפזהו:</p> <p>אם אשפחך ירושלים, תשכח ימיני, תדבק לשוני לחכי אם לא אזכרכי, אם לא אעלה את ירושלים על ראש שמחתי:</p>	<p>רבונו של עולם, ותן חלקנו בתורתך, ונבנו כדו שתשרה שכינתך עלינו. מלא משאלות לבי לטובה, והפק רצוני ותן שאלתי:</p>	<p>אנחנו לא נדע מה נעשה, כי עליך ענינו: זכר רחמיך ה' ותסדר, כי מעולם המה: טוב להודות לך, ולומר לשמך עליון. להגיד בבוקר חסדך, ואמונתך בלילות:</p> <p>אנחנו ה' כי אני עבדך, אני עבדך בן אדם, פתחת למוסרי: אליו תת לי בתי, הייתי יוצא לשוק, הייתי מברין ואומר: "שבת חיים לך!"</p>
---	---	--

אחינו כל בית ישראל, התנונים בצרה ובשכחה. העומדים בין כים ובין כביש. הפסוק ירחם עליהם ויוציאם מצרה לרחוקה. ומשעבוד לנאולה. השתא בענלא ובזמן קריב: כה אמר ה', וזכרתי לך חסד נעורך, אהבת כלולתיך, לכתך אחרי במדבר, בארץ לא ידועה: ועתה כנים שירו ללך בתפארת מפורא, ואשרי עבדו המשמיעים בקול שבתו: והנה השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך:

גם כי אלך בגיא צלמות לא אירא רע כי אתה עמדי: בלבבי משכן אבנה לזכר כבודו, ובמשכן מונח אשים לקרני תורו. ולני תמיד אקח לי את אש העקדה, ולקרבן אקריב לו את נפשי היתירה: שפכי כמים לבך, נחם פני ה': כשהנשמה מאירת, גם שמע עושי ערפל מפיקים אור נעים: אליך ה' אקרא, ואל ה', אתה נתן שמע ה' ותנני, ה', נחם עור לבי: נשבעתי ואקימה לשמך, משפטי צדקך:

**משיבז
שילח**

<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות ניתן לבנות למערכת 073-222-4-999</p>	<p>לעילוי נשמת אסתר (רינה) סעדון בת פורטונה ז"ל נלב"ע כ"ב אב ה'תשפ"ד תנצב"ה</p>
---	---	---	---	--

ד גמרא לבד!

ז"ל מבארות

ומיזם שפשטה על ישראל מלכות הרשעה (מלכות רומי), שגוזרת עלינו גזרות רעות וקשות, ומבטלת ממנו האפשרות ללמד תורה ולקיים מצוות, ואין מנחת אותנו לבגדים לשובע הבן - לעשות לבגינו ברית מילה, ואמרי לה: ויש אומרים שאינה מניחה לנו לישוע לעשות פדיון הבן, דין הוא שנגזור על עצמנו שלא לשא אשה ושלא להוליד בנים, ועל ידי כך תצא הטובה ונמצא זרעו של אברהם אבינו בלה מאלינו אם לא נתחנן ולא נוליד בנים, לא יהיו יהודים עוד, אפילו שלא יהרגו על ידי נכרים מחמת קיום המצוות, אלא הטעם שלא גזרו הוא משום הנח להם לישראל, מוטב שיהיו שוגגין ואינם יודעים שיש אסור בדבר, ואל יהיו מזידין. שאם אתה גוזר עליהם שלא לשא נשים, מתוך שלא יוכלו לעמד בגזרה זו, יבטלה במזיד, ולכן לא גזרו.

הקשו התוספות (ד"ה דין), איך אפשר לגזר שלא ישאו נשים, הלוא מבטלים בכך את מצוות פרו ורבו.

ותרצו שאין הכוונה שלא לשא נשים כלל, אלא אלו שכבר קימו פריה ורביה לא ישאו עוד נשים. ומה שאמר זרעו של אברהם אבינו בלה, אין הכוונה שיקלה לגמרי אלא שלא יולידו אלא בן ובת.

והתורת חיים (ד"ה דין) תרץ שיש כח ביד חכמים לעקר דבר מן התורה בשב ואל תעשה, כמו שמצינו שחכמים בטלו תקיעת שופר ונטילת לולב בשבת.

מבארת הגמרא את המעלה של מי שמתאבל על ירושלים, ולמה הוא זוכה: וכל המתאבל על ירושלים - זוכה ורואה בשמחתה כשתבנה במהרה בימינו, שנאמר: "שמחו את ירושלים וגו'. וגילו בה כל אהביה שישו אתה משוב כל המתאבלים עליה", ומבאר בפסוק שמי שעצב ומתאבל על חרבן בית המקדש בזמן שהוא חרב, הוא זה שיזכה לשמח שמחה גדולה ביום שבית המקדש יבנה שוב. הקדוש ברוך הוא לא שוכח מי שכואב אתו בצרותיו.

הגמרא מביאה בריתא נוספת בענין האבלות שיש לנהג על חרבן בית המקדש: תניא שנינו בבבלי, אמר רבי ישמעאל בן אלישע: מיום שחרב בית המקדש, דין הוא - מעקר הדין לפי מדת הצער הגדול של חרבן בית המקדש, היה מתאים שנגזור על עצמנו - על כל ישראל שלא לאכול בשר ולא לשתות יין, - להפסיק לאכול בשר ולשתות יין לגמרי (כי אלו דברים שאכלו ושתו בקדשים ונסכים בבית המקדש, וכעת אין).

אלא הטעם שלא גזרו כן הוא משום שאין גוזרין גזרה על הצבור אלא אם כן רב צבור יכולין לעמד בה; ומאחר שגזרה כזו היא גזרה קשה מאוד, שאסור לאכל בשר ולשתות יין לגמרי, ולא רב העם היה יכול לעמד בה, לכן לא גזרו גזרה כזו.

מאי - מה
לה - לו
היכא מנח - היכן מניח
תניא - שנינו
ואמרי לה - ויש
אומרים
לישוע הבן - לפדיון
הבן
מוטב שיהיו שוגגין
- עדיף שיעשו בשוגג
ואל יהיו מזידין - ולא
יהיו פושעים במזיד

רבי
יוסף יצחק שניאורסון
האדמו"ר מחסיד

רבי
יוסף עדס
מחסיד ישיבת שו"ת יוסף

רבי
יוחנא בן זנוי
אבד בנאדא - כ"ט

רבי
מסנוד יונה אדוני
מחסיד מירון

רבי
משולם ראטה
דור בבית דודן ונחל יוסף

רבי
ניסים יהודה דמין
הראשון לציון

רבי
עמרם יצחק זקס
ראש ישיבת טלמור

רבי
עמרם יצחק זקס
ראש ישיבת טלמור

רבי
עמרם יצחק זקס
ראש ישיבת טלמור

למה נקרא מורה על שם המר הטוב שישנו שם. מי שענה לאברהם אבינו בהר המוריה, הוא יענה אתכם וישמע קול צעקתכם היום הזה:

על הר גבה עלי לה, מבשרת ציון, תרימי בבית קולך, מבשרת ירושלים. תרימי, אל תיראי, אמרי לערי יהודה, הנה א-להיכם:

בן אדם, עלה למעלה עליה: כי כח עז לה יש לה כנפי רות, כנפי נשרים אבירים:

אל תבטח בם פן יבטחו דרך: דרש אותם דרש: בן אדם - וימנאו לה מיד:

יום קדוש הוא מבוא ועד צאתו, כל דור יעקב ויבדוהו כדבר המלך ודתי, לנח בו ולשמוח בתענוג אבול ושתו, כל עדת ישראל יעשו אותו:

משך חסדך לידעך א-ל קנא ונוקם. נוסרי ליום השביעי זכור ושמור להקם, שומם כבנן שלם באור פניך תבחיכם, ירון מדין ביתך ונחל עדניך תשקם:

עזר לשוכתים בשביעי בתריש ובקציר עולמים, פוסעים בו פסיעה קטנה, סועדים בו לברך שיש עקמים, צדקתם תבחר כאור שבעת היםים,

ה' א-ל יישראל אהבת תמים, ה' א-ל יישראל תשועת עולמים:

כל מקדש שביעי קראו לו, כל שומר שבת כדת משה וציון, שבת קדש מאד על פי פסלי, איש על מחנהו ואיש על דגלו:

אוהבי ה' תחבבים כבנן איראל, ביום השבת שישו ושמחו במקבלי מתן נחליאל, גם שאו ודיכם קודש ואמרו לא-ל, ברוך ה' אשר נתן מנחתה לעמו ישראל:

הרוש ה' דור אברהם אוהבו, המאחרים לצאת מן השבת וממקדשים לבא, ושמחים לשמור ולערכ ערוב, זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו:

זכרו תורת משה כמנחת שבת גרסה, תריות ליום השביעי ככלה בין רשותיה משבחה, מהורים וירשות וקדשה במאמר כל אשר עשה, וכל א-להים ביום השביעי מלאכתו אשר עשה:

משכן שילה

לעילוי נשמת
מגור בן מברט ז"ל
סיסא בן וואלו ז"ל
אזוונט בת אלמנצ'ה ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לבנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
מאור מאיר ז"ל
בן גדי ורעיה כהן ז"ל
נלבע'ח כסליו התשפ"ו
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לבנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
איבט מתתיהו
בת מזל ז"ל
נלבע'ח אלול התשפ"ד
תנצב"ה

בזשלי מאידים

זמירות לשבת

רָחֵם, נָא ה' א-לֵהֵנוּ עַל יִשְׂרָאֵל
עַמּוֹ, וְעַל יְרוּשָׁלַּיִם עִירָהּ, וְעַל
צִיּוֹן מְשֻׁכֵּן בְּבוּדָהּ, וְעַל מַלְכוּת
בֵּית דָּוִד מְשֻׁכָּה, וְעַל הַבִּיט
הַגָּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ:
כִּאֵל תִּשְׁרַע עַל אֲפִיקֵי מִים,
כֵּן נַפְשֵׁי תִשְׁרַע אֱלֹהִים א-לֵהֵם.
נִמְאָה נַפְשֵׁי, לֹא-לֵהֵם
לֹא-לֵהֵם, מִתִּי אֲבוֹא, וְאֶרְאָה,
פָּנֵי א-לֵהֵם:

חֲמוּל עַל מַעֲשֵׂיךָ, וְתִשְׁמַח
בְּמַעֲשֵׂיךָ, וְיֹאמְרוּ לְךָ חוֹסְדִּי,
בְּצִדְקָה עֲמוּסִיךָ. תִּקְדֵּשׁ אֶרֶץ,
עַל כָּל מַעֲשֵׂיךָ, כִּי מִקְדִּישֶׁיךָ,
בְּקִדּוּשְׁתְּךָ קִדְשָׁהּ, נֶאֱחָ לְקִדּוֹשׁ,
פֶּאֶר מִקְדָּוִשִׁים:
אֵין עֲרוֹךְ לָךְ ה' א-לֵהֵנוּ בְּעוֹלָם
הַזֶּה, וְאֵין וּלְתֵלַת מַלְכֵנוּ, לְתֵמִי
הַעוֹלָם הַבָּא. אֲפֹס בְּלִיָּהּ גּוֹאֲלָנוּ
לְיָמֵי הַמְּשִׁיחִי. וְאֵין דּוּמָה לָךְ
מוֹשִׁיעֵנוּ לְתַתִּית הַמִּתִּים:

ו-ה אַכְסֵף נֶעֱמַשׁ שֶׁבֶת הַמִּתְאַמֶּת וְהַמִּתְאַדָּר בְּסִבְלָתָהּ.
מִשָּׁךְ נֶעֱמַשׁ יִרְאֵתָהּ לְעַם מִבְּקִשֵׁי רְצוֹנָהּ. קִדְשָׁהּ בְּקִדְשֵׁי הַשִּׁבְתָּ
הַמִּתְאַדָּר בְּתוֹרָתָהּ. פִּתּוּחַ לָהֶם נֶעֱמַשׁ וְרָצוֹן לְפִתּוּחַ שְׁעֵי רְצוֹנָהּ:
הִנֵּה הַזֶּה שְׁמוֹר שׁוֹמְרֵי וּמִצְוֹת שֶׁבֶת קִדְשָׁהּ. כִּאֵל תִּשְׁרַע עַל
אֲפִיקֵי מִים כֵּן נַפְשֵׁי תִשְׁרַע לְקַבֵּל נֶעֱמַשׁ שֶׁבֶת הַמִּתְאַדָּר בְּשֵׁם
קִדְשָׁהּ. הַצֵּל מֵאֲחֵרֵי לְפָרֵשׁ מִן הַשִּׁבְתָּ לְבִלְתִּי סַגּוֹר מִהֶם.
שִׁשָּׁה יָמִים הַמִּקְבָּלִים קִדְשָׁהּ מִשְׁבֶּת קִדְשָׁהּ. וְאַחֵר לָהֶם בְּאֵמֶת
וּבְאִמּוּנָה לְעִבְדֶּךָ:
וְהָיוּ רַחֲמֶיךָ מִתְגַּלִּים עַל עַם קִדְשָׁהּ. לְהַשְׁקוֹת צִמְאֵי הַסִּדֵּר
מִנְהַר חַיּוּבָא מַעְרֵן. לְעֹסֵר אֶת יִשְׂרָאֵל בְּתַפְאֶרֶת הַמִּפְאָרִים אוֹתָהּ
(כִּיּוֹם שֶׁבֶת) עַל יְדֵי שִׁבְתָּ קִדְשָׁהּ. כִּי שִׁשָּׁה יָמִים הַנִּגְזָרִים נִחְלָת
יַעֲקֹב בְּחִירָה:
הַשִּׁבְתָּ נֶעֱמַשׁ הַנִּשְׁמוֹת, וְהַשְׁכִּיעֵנוּ עַנְג הַרוּחוֹת, וְעַד הַנִּשְׁפּוֹת.
לְהַתְעַדֵּן בְּאִתְּכָהּ וְיִרְאֵתָהּ. שִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ נַפְשֵׁי חוֹלֵת אֶתְכָהּ.
שִׁבְתָּ קוֹדֶשׁ נַפְשֵׁי יִשְׂרָאֵל בְּצֵל בְּנִפְךָ וְחִסּוֹן. וְרָצוֹן מִדְּשֵׁן בִּיתְךָ:

להצלחת
אהרון קלנדרוב בן שרה הי"ו
בפרינסטון, רפואה שלמה,
וחינוך ילדים

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להצלחת
ג'קי ושמרית סובין הי"ו
וילדיהם

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

משכן
שילף

ה'תשנ"ח

רבי
עקיבא איגד
מגדולי האחרונים

רבי
יעקב חי זריהן
ראשית טבריה

ישראל אסיהס פורטוגל

דברי
מנוחה צבי בן-צבי

and 1

הנה!!! הם יוצאים!!! אַעֲקֹב אַחֲרֵיהֶם...
אֲנִי מְשַׁעֵר שֶׁהֵם לֹא יַעֲמִדוּ בַּפֶּתַי, וְיָלְכוּ
כֹּפֶת לְבָדֶק אֶת מַצָּבָה שֶׁל הַסְּחוּרָה
שֶׁבִּוְדָאֵי הַסְּתִירוּ בְּמָקוֹם כָּלִשְׁהוּ...

אֲנִי מְקוֹה שְׂאֵף אֶחָד לֹא
עוֹקֵב אַחֲרֵינוּ...

זמירות לשבת

אֶלְמִים וַדַּעְתִּי כִי
דָבָר בְּחֹמֶר בֵּיד
אִם גַּם אֲתֻמֵּן
וְתִתְּבוֹלוֹת וְכֵל
בִּלְי וְעִסְמוֹ לִימִנִי
גִּי וְלִתְקַדֵּשׁ נַפְשִׁי
עֲזֹה וְעִזְרוֹת אֵין
וְיִשְׁעֶךָ:

רבוז
הנני
היוצר
בעצמי
יושב
להוש
מבצע
ק

**הקדשות
מנוחות למערכת
073-222-4**

משכן
עלילת

מתוך הספר:

מאת הרב ארז חזני שליט"א
חבר סדרת הספרים "אחת שאלה"

דין משפחתי

עם פסקי הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א

הפסד שנתקע במכונה

הדין במקרה זה; האם יעקב פטור לגמרי מתשלום, או שמא צריך לשלם חמשה שקלים כדמי פחית, או אולי חיב לפצות את אפרים בכל הפסדו, ולשלם עשרה שקלים?...

תשובה:

כשיעקב בקש מאפרים: "תקנה בשבילי פחית", למעשה הוא הורה לאפרים להכניס עבורו מטבע למכונה, ולהביא לו את הפחית. נמצא, שאפרים הכניס את המטבע למכונה על פיו של יעקב (על פי הוראתו), וכבר ברגע הכנסת המטבע למכונה, חלה התחייבותו של יעקב להשיב את המטבע לאפרים.

ודומה הדבר לדין הבא המובא בשלחן ערוך (ח"מ יד, ה ב"ק"א): ראובן אמר לחברו שמעון: "הבה ונלך לדון בבית דין פלוני בעיר אחרת, לך תחלה אתה, ואני אבוא אחריו", ושמעון אכן הוציא הוצאות והלך לשם, אלא שראובן עצמו לא בא, וכעת תובע שמעון את הוצאות הנסיעה, שהדין בזה הוא, שפיון שסמך שמעון על דברי ראובן, והוציא הוצאות על פיו, חיב ראובן לשלם לו הוצאותיו. והוא הדין לעניננו - אפרים הוציא את ההוצאה על פיו של יעקב, ולכן צריך יעקב לשלם לו.

וכמה ישלם? - הואיל ולמעשה השליחות היתה על פחית בשווי חמשה שקלים, ועל יותר מכך יעקב לא התחייב (עקרונית אפרים יכול היה לפרוט את המטבע לשני מטבעות של חמש), ממילא אי אפשר להוציא מיעקב סכום רב יותר מאשר שלח את אפרים לקנות עבורו, ולכן ישלם לאפרים חמשה שקלים בלבד.

לסכום: יעקב ישלם לאפרים חמשה שקלים.

"ומים בכסף נתן לי ושתיתי" (ב, כה)

מעשה בשני בחורים, יעקב ואפרים, שנסעו באוטובוס לקברות צדיקים בצפון. במהלך הנסיעה, עשה נהג האוטובוס עצירת בינים. אפרים ירד לרכש עבורו דבר מאכל, ויעקב שנשאר באוטובוס, קרא לו מהחלון ובקש: "אם אתה כבר למטה, עשה עמי חסד, וקנה נא עבורי פחית קולה ממכונת המשקאות, כשתחזר אשלם לך".

אפרים הסכים בשמחה, ונגש למכונה. מחיר הפחית היה חמשה שקלים, ומאחר ובארנקו של אפרים היה רק מטבע של עשרה שקלים, הוא שלשל למכונה את המטבע, והמתין ליציאת הפחית והעדרף.

ומה קרה עכשיו? - המטבע נתקע במכונה! הפחית לא יצא, וגם לא המטבע, גם לאחר כל הלחיצות וההכאות הקלות של אפרים.

אפרים חזר אל יעקב והודיעו בצער: "המטבע של העשרה שקלים שהכנסתי נתקע, והמכונה לא פלטה את הפחית".

יעקב נענה ואמר: "מן השמים ימלאו חסרונך, צר לי על אבדן המטבע שלך".

"המטבע שלי?" - תמה אפרים כנגדו - "העשרה שקלים אבדו לך, הרי הוצאתי אותם על פי בקשתך ועליך לשלמם לי".

"ראשית כל" - השיב יעקב - "הפחית שבקשתי לא עולה עשר אלא חמש. אך גם חמש איני חיב, כי בפעל לא קבלתי את הפחית..."

באים הנערים ושואלים - מה

הרב
הפא"ר מאיר פאנוש
הראשון לציון

הרב
נחום פרצוביץ
וא"ש ישיבת שו"ר

הרב
יעקב טוידאנאו
אב"ד מוסק - סודק

הרב
יוסף מילר עשטיין
ב"ד סידור השולחן

הרב
נחמיה יגודיוב
וא"ש ישיבת יודת ישראל

הרב
צבי מרקוביץ
וא"ש ישיבת קרליבסק

הרב
יוסף שמחון
מייסד הדין כח שאל

הרב
יוסף שמחון
מייסד הדין כח שאל

הרב
יוסף שמחון
מייסד הדין כח שאל

שירים חסידים

ביותר, מה אחבתי תורתך
כל היום היא שירתך.
אתה בחרתנו מכל העמים
אחבת אותנו ורצית בנו
ורוממתנו מכל הלשונות
וקדשתנו במצוותיך וקרבנותיך
מלכנו לעבודתך ושמך הגדול
ותקדוש עלינו קראת.
אתה תקום תרחם ציון
כי בא מועד.

אשר ברא ששון ושמחה
תתן וכלתה, גילת רנה דיצה
ותדחה אהבת ואתה ושלום
ורעות.
אשרי העם שכבד לך, אשרי
העם שח' אלקיו.
אשרי מי שגדל בתורה
ועמלו בתורה, ועושה נחת
רוח לייצרו.
אשריכם תלמידי חכמים
שדברי תורה חביבים עליכם

אמר רבי עקיבא, אשריכם
אין כמלכנו, אין כמושיענו.
אין שום יאוש.
איש את רעהו יעזרו וילאחו
יאמר חזק, חזק חזק ונתחזק.
אל תירא ישראל.
אלה תתעלם.
חוסה נא ואל תתעלם.
א-לי אתה ואורך אלך
ארוםקד.
אם אין אני לי, מי לי. וכשאני
לעצמי, מה אני. ואם לא
עכשיו, אימתי.

אבינו מלכנו, פתח שערי
שמים לתפלתנו.
אהללה אלך ואשמחה בו,
ואשימה תקותי בו. אהודנו
בסוד עם קרובו, אלך צורי
אחסה בו.
אור נדע לצדיק ולשירי לב
שמחה.
אתה שאלתי מאת ה'
אותה אבקש, שבתי בבית ה'
כל ימי תי, לחוות בנעם ה'
ולבקר בחיכלו.
איזה טוב ה'.

אין כמלכנו, אין כמושיענו.
אין שום יאוש.
איש את רעהו יעזרו וילאחו
יאמר חזק, חזק חזק ונתחזק.
אל תירא ישראל.
אלה תתעלם.
חוסה נא ואל תתעלם.
א-לי אתה ואורך אלך
ארוםקד.
אם אין אני לי, מי לי. וכשאני
לעצמי, מה אני. ואם לא
עכשיו, אימתי.

לעילוי נשמת
אסתר סטמקר
בת כרמלה ז"ל
ששון סטמקר
בן אליזבת ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
צפריר מגדיש ז"ל
בן עליה הי"ו
נלב"ע י"ד ניסן ה'תשע"ח
תנצב"ה

משכן שילח

גבורה בארץ הזהב

שירים חסידים

ותה כעין שתול על פלגי מים אשר פרו ויתן בעתו ועליו לא יבול, וכל אשר יעשה יצליח.
והיו למשטח שאסוד ורחקו כל מבצעך וישש עליך אלקך כמשיש חתן על בלה.

והביאותים אל הר קדשי ושמותיהם בבית תפילתי עולתיהם וזבחייהם לרצון על מזבחי כי ביתי בית תפלה וקרא לכל העמים.
ותה כיום ההוא ותקע בשופר גדול ובאו האבדים בארץ אשר והתגדלים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקדש בירושלים.

ובכן צדיקים נראו וישמחו וישרים יעלו וחסידים ברנה יגילו.
ובכן תן כבוד לעמך תהלה ליראד ותקנה טובה לדורשיך ופתחון פה למתחלים לך, שמחה לארצך ששון לעירך וצמיחת קרן לדוד עבדך ועריכת נר לזן ישי משיחך במתרה בימינו.
והאר עינינו בתורתך, ודבק לבנו במצותך, ונחל לבנו לאהבה וליראת את שמך, ולא נבוש ולא נכלם ולא נכשל לעולם ועד.

ואני רבב חסדך אבוא ביתך אשתתה אל חילך קדשך ביראתך, מה שבו אהליך ועקב משכנתך ישראל.
ואני נתתי לך שכם אחד על אחיך אשר לקחתי מיד האמרי בחרבי ובקשתיו.
ואתה קדוש וישב תחלות ישראל.
ובא לציון גואל וישיבי פשע בעקב נאם ה'.

ואשר ואתקדש בקדשה של מעלה, ועל ידי זה ישפע שפע רב בכל העולמות ולתקן את נפשותינו ורוחותינו ונשמותינו מכל סיג ופגם. ולטהרנו ולקדשנו בקדשתך העליונה, אמן סלה.
ואמר ביום ההוא הנה אלקינו זה קוינו לו וישיענו זה ה' קוינו לו נגילה ונשמחה בישועתו. ואנחנו עמך וצאן מרעיתך נודה לך לעולם לדור ודור נספר תהלתך.

לעילוי נשמת
שלום ציון כהן
בן שרה ז"ל
נלב"ע י"א טבת ה'תשע"ט
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
דוד לוי
בן גוריה ז"ל
נלב"ע כ"ז טבת ה'תשפ"ה
תנצב"ה

משכן
שילה

תקציר: נפתלי וידל עובדים במרץ גם בתת התנאים שספק להם המעסיק החדש. ויוצאים מהעבודה רק בערב כשבידם כמה פרוטות. בדרךם לחפוש ארוחת ערב ומקום ללון הם מבחינים בשמרל, ידידו של נפתלי מהעבר, שכבר איננו בעל חזות יהודית.

המשדך יבוא בעז"ה

רבי
יהודה יחזקאל יעקב ויגבר
במסד הישיבה אשר

רבי
יעקב טוידאני
ראש ישיבת חזון שדי - יבנה

רבי
יצחק אלפיה
מקום מחבט ויוספים

רבי
לייב מינצברג
ראש ישיבת יוסטסידיס

רבי
ניסים רבינו
אבד שדי - יבנה

רבי
ראובן כץ
רבי שדי שדי

רבי
שלמה בן חמו
מחבט מחבט

שידורים חסידיים

והריקתי לכם ברכה עד בלי די.
וזהר לבנו לעבוד באתם.
וזהר כל פעול כי אתם פעלתו וזכין כל יצור כי אתם יצרתו ויאמר כל אשר נשמה באפו ה' אלקי ישראל מלך מלך מלך - ה' אלקי ישראל מלך מלך מלך - וזכרנו בל מלך מלך - וידעו כי אתם שמך ה' לעבוד

עליון על כל הארץ.
וזהו קד האלקים מלך השמים ומשמי הארץ ורב דגן ודורש. וזהו קד האלקים עירך ברחמים תשוב. וזכרנו אותה בקרוב דברת. וזכרנו אותה בקרוב כימינו בגין עולם. וכפא דוד עבדך מתרת לתוכה תכין. ונשגב ה' לבדו ביום ההוא. וזהו יעקב לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר.

ופדיו ה' רשון וכאז ציון ברנה.
וקו ה' יחליפו כח יעלו אבר כנשרים, ירוצו ולא ייגעו ולכו ולא ייעפו. וקרוב פוזרנו מבין הגוים ונפוצותינו כנס מנרבתי ארץ.
ושמחת בחגך ... והיית אד שמת.
ושננתם לבדך ודברת כם בשבתך בביתך ובכלבךך בדרך ובשכבך ובקומךך.

ותן בנו יצר טוב, לעבודך באמת וביראה ובאהבה.
אז
זכרנו נא וזכרנו נא אה הפעם הזה הא-להים, ואנקמה נקם אחת משתי עיני מפלשתים.
חזק ונאמא משאדתינו. אמרין ועשה בקשתנו. והוא ישלח במעשה ידיו. ברכה והצלחה.
חמל על מעשיך, ותשמה במעשיך, ויאמרו קד חוסיד, במעשיך.

בצדק עמוסיד, תקדש ארון על כל מעשיך. כי מקדשיך בקדשתך קדשת, נאה לקדש פאר מקדושים. חק וזמן נתן להם שלא רשנו את תפקידם, פועל אמת שפעלתו אמת, וללכנה אמר שתתחדש.
ט
טוב לי תורת פיד מאלפי זהב וכסף.

משדך
לעילוי נשמת
שמחה בת אברהם
עודד הלוי גמליאל ז"ל
ראובן בן סאלם גמליאל ז"ל
ליאת בת מנשה מהצרי ז"ל
תנצב"ה

להקדשות
ניתן למנוח למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
משה אוריאל יצחקי ז"ל
בן אסנת הי"ו
נלב"ע ט"ו ניסן ה'תשס"ג
תנצב"ה

לעילוי נשמת
שרה ציון
בת חנה ז"ל
נלב"ע י"ח אייר ה'תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
ישראל ציון ז"ל
בן עליזה הי"ו
נלב"ע י"ח אייר ה'תשפ"ה
תנצב"ה

ילדים יקרים
התוכלו למצא
את הפריטים
המאירים הבאים?

מצאו את הפריטים

מהבואים?
חפשו את ששת האיורים
הקשורים לתשעה באב
בכל עמודי פנות הילדים!

מה בתמונה?

הוראות המשחק:

שחקו אחד
התבוננו בעמוד הבא ב'מצאו
10 תבליטים' בתמונה העליונה
- קצוץ שניות. הפוך את
הדף חזרה וצנה על השאלות
המופיעות מטה.

שני שחקנים ומעלה
קובעים סגב בין המשתתפים,
מתחילים בתמונה המופיעת
לציל, וממשיכים לצוירים
אחרים בגיליון תוך חבור
שאלות כרצונכם.

הפנצח הוא מי שזוכר את מרב
הפרטים

- איזה איש קורע את הבגד העומד
או הושב?
- האם יש עוד אנשים חוץ מהשנים
שבמה?
- כמה מלים יש במשפט למטה
שבאיור?
- באיזה צבע הסדור שהאיש מחזיק?
האם גם האיש הושב קרע את בגדו?

רוצים להיות צדיקי השבוע?
צבעו את הציור ושלחו אלינו
עם שם מלא ומקום מגורים.

דודו בן-דוד
דודות את המד

רבי
יעקב רוזנבוים
נפטר אדרת ישראל

רבי
יצחק חזן
אבד חיפה

רבי
יצחק חי בוקובזה
רבי של טיפול - צ'כ

רבי
משה מרדכי שילוני
נפטר טשרי תשנ"ו

רבי
גבי מרתה מיין מוב
ראש ישיבת אור התורה

רבי
שלום ברנדר
ראש ישיבת 'משפ'ר

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

רבי
שמואל שמואל
מחפזים

שירים חסידיים

בי ארץ ימים ושנות תיים
ושלום יוסיפו לך.
בי את כל הארץ אשר אתה
ראה לך אתגנה וליועך עד
עולם. לך אתה את הארץ הזאת.
וכרך כל מיני תבואות לשוכה
ותן ברכה על פני האדמה.
בי אתה הוא מלך מלכי
המלכים, מלכותו נצח, נוראותיו
שיחו, ספרו עזו, פארוהו צבאיו,
קרשוהו, רוממותו, רון שיר
ושבת, תוקף תהלות תפארתו.

כאהל הנמתת בדרו
מעלה: מראה כהו.
בברקים היוצאים מזיו
החיות: מראה כהו.
בגלל גדילים בארבע
קצוות: מראה כהו.
בדמות הקשת בתוך
הענן: מראה כהו.
אמת מה נהדר היה כהן
דרוז, בצאתו מבית קדשי
הקדשים בשלום בלי פגע.

והיום עלינו ועל כל ישראל,
ואמרו אמן.
יהי תהרש הנה. כנבואת אבי
חזות. וישמע בבית דוד.
קול ששון וקול שמחה.
ידוד לה' חסדו ונפלאותיו לבני
אדם. כי השביע נפש שקקה,
ונפש רעבה מלא מוב.
ותר ותז, בולם קדושה
לך ושלשו.
ימים על ימי מלך תוסוף
שנותיו כמו דר ודר.
יערב נא שיחי עליך,
כי נפשי תערג אליך.

יבנה המקדש, עיר ציון
תמלא, ושם נשיר שיר חדש,
וכרננה נעלה.
יברכך ה' מוציון, וראה כמוב
ירושלם כל ימי תיך. וראה
בנים לבגדי, שלום על ישראל.
והא רעוא קדמך דתפתח לבאי
באורייתך ותיבה לך בגין
דברין דעבדין דעיתך.
ותשלם משאלין דלביא,
ולבא דכל עמך ישראל
לשב ולחיון ולשלם אמן.
והא שלמא רבא מן שמיא,

לרפואת והצלחת
יהודה בן חנינה הי"ו
לורט בת חביבה הי"ו
למשפחת מלול הי"ו

להצלחת
נדב
בן אסתר הי"ו

לרפואת והצלחת
סימי (שמחה) בן שרית
בת חסיבה הי"ו

להצלחת
שירה
בת אסתר הי"ו

לרפואת והצלחת
פולט אביטל
בת חביבה הי"ו

משכן שילח

זהו 10 הבדלים!

רובים להיות "בדוקי השבוע"?
שילוח אלינו פתרונות של אחד התורות בגיליון.
פתרונות יש לשלוח לפקס: 077-444-8-666
או למייל: a0732224999@gmail.com
(פקס או מייל שישוע ללא פרטים מלאים וברורים לא ייבטאו)

בדוקי השבוע

בת שבע ב'צי' (חולון)
אסתר אשואל (נתיבות)
אבישג פלג (ראש העין)
מוריה פנקר (נתיבות)
שמואל יאיר, יעקב אלחנן, רחלי, יעל עליזה ודניאל מר (רחובות)
נעם ונטע גבאי (אשקלון)
יהודה סבב (ראשון לציון)
יגאל דוד ודוריה אפללו (שדרות)
נתנאל חיים ואבישי שלום דהן (נתיבות)
תהילה חזי' (מבוא חורון)
עדינה, יהודה ובנימין קלנטר (כרמיאל)
נדב ישראל שמש (פתח תקווה)
יאיר, תמר ועדי סרוסי (תצור הגלילית)
דוד משה מעיין (באר יעקב)
חגי ישי חדד (רחובות)

כִּי אִם מֵאֵס מֵאֲסֵתָנוּ קִצְפָּה עָלֵינוּ עַד מֵאֵד:
הִשְׁכַּחְנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁכַּח מִדֶּשׁ יְמֵינוּ קִקְדָם:

כִּי אִם מֵאֵס מֵאֲסֵתָנוּ קִצְפָּה עָלֵינוּ עַד מֵאֵד:
הִשְׁכַּחְנוּ ה' אֱלֹהֵינוּ וְנִשְׁכַּח מִדֶּשׁ יְמֵינוּ קִקְדָם:

שידורים חסידים

מי יתן לי אבר ביונה
אעופה ואשכנח.
מי יתן מציון ישועות
ישראל בשבוע ה' שבות
עמו יגל יעקב וישמח
ישראל.
מקומך מלכנו תופיע.
מצוה גדולה להיות
בשמחה תמיד.
מוקדש מעשר דל
מאשפת ירים אביו.
משה אמת ותורתו
אמת.

לא תבושי ולא תכלמו,
מה תשתתחו ומה תתמי,
כך יחסו עני עמי, ונבנתה
עיר על תלה.
לב סהור ברא לי אלקים
ורוח נכון חדש בקרבי.
בנימין אמר ודיר ה'
ישכן לבטח עליו.

מה אהבתי ותרנך, כל
היום היא שיתתי.
מתרה ה' אלקינו ישמע
בתרי יהודה.

כל העולם כלו גשר צר מאד,
והעקר שלא יפחד כלל.
כל ישראל יש להם חלק לעולם
הבא.
כל מה שעושה ה' הכל לשוכה.
כל מי שעוסקים בצרכי צבור
באמונה, הקדוש ברוך הוא
ישלם שכרם.
כלם אהובים, כלם ברורים,
כלם גבורים, כלם קדושים.
כלם שאני רוקד כנגדך ואני
יכול לנגוע בך, כך לא יוכלו כל
אויבי לנגוע בי לרעה.

כי מראש צרים אראנו
ומנבעות אשורנו הן עם
לכוד ישכן וכננים לא
יתחשב.
כי נחם ה' ציון, נחם כל
תרבותיה, וישם מרבה כשרן,
וערבתה בנ ה'.
ששון ושמחה ימצא בה,
תודה וקול זמרה.
ביצר מרקרין לפני הכלה,
כלה נאת חסודה.

כי הרבית טובות אלה,
כי הגדלת חסדך עלי,
ומה אשיב לך והכל שלך,
לך שמים אף ארץ לך.
ואנחנו עמך וצאנך,
ותפנים לעשות רצונך.
כי לא ישש ה' עמו
ונחלתו לא ישוב.
כי מציון תצא תורה
ורבה ה' מורושלם.

לרפואת והצלחת
ר' יצחק בן זוהרה הי"ו
אסתר בת עליזה הי"ו
למשפחת וזאנה הי"ו

לרפואת והצלחת
מזל אביטן
בת עליזה הי"ו

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לרפואת והצלחת
ר' עמרם בן זוהרה
זוהרה פרלה בת סוליקה
למשפחת אלול הי"ו

להצלחת
יעקב בן יפה הי"ו
שולמית בת יפה הי"ו

משכן
שייף

השחר מקדוסי

כל טקסי הספינה נלקחים בשבי השודדים.

אתה בקשרים עם הרוחות, חזקה עליהם שהם ישתחררו, בעוד שאני נשאר משפיעים לאנחות קרא לרוחותיו רבי, שיבואו וינתקו את כבלי, שיפצרו לו להכניע את השודדים ולחזור למולדתם.

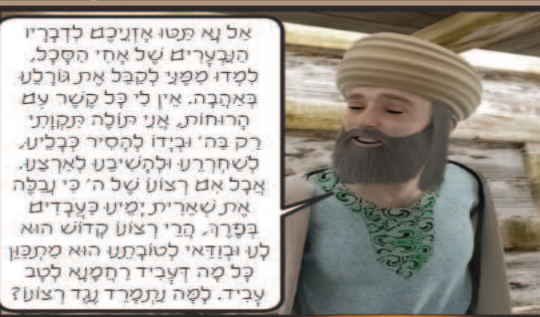
צר לי שלא רוצאתי את גלגלתו של הרב היהודי.

מה רצונכם מפי? האם לא בגורלכם גורלי?

אתה אדם נרא שמים וקדוש, רבי, היתכן שיש לך אה נפיש שגד, השונה אותה, ואשר כמעט גרם לך כי אחסיה את נפשי בדמדומי העיניים?

השמיים חיים את דברי האשמה מפי העביר? ואכן ראוי אתה לתוכחה חסירה, לברך שמועם במסדת הסמון ומדה רצה זו עוקרת מלכך כל מדה טובה.

אל נא תטו אנחנו לדבריו הנבצרים של אחי הסכל, למדו מפי לקבל את גורלכם באהבה, אין לי כל קשר עם הרוחות, אני תולה תקוותי רק בה' ובדו לקסיר כבלי, לשחרר ולקשיב לארצתי, אבל אם רצו של ה' כי נבילה את שארית ימינו כפצדים בפרה, הרי רצו קדוש הוא לו ובודאי לטובתו הוא מתפנן כל מה דעביד רחמנא לטב עבד, למה עתה עבד רצו?

- דודי צדוקי
דודי צדוקי
- רבי
ישכר דב רוקח
האדמו"ר מטשנא
- רבי
ישמעאל הכהן
רבה של צפת
- רבי
ישראל מלכא
סרני העיר בת ים
- רבי
משולם ווייס טרסקין
אדמו"ר מטשנא
- רבי
ראובן שרבי
סרני שבת יקיר ויזשניץ
- רבי
שמואל ווסף ווידר
האדמו"ר מטשנא
- רבי
שמואל דוד
מקובל מחסידי ויזשניץ

שירים חסידים

קדש את שמך על מקדשי
שמך, וקדש את שמך
בעולמך, ובשועתך תרום
ותגבית קרננו למעלה,
והושיענו בקרוב למען
שמך.
קדשנו במצותיך ותן
חלקנו בתורתך ושבענו
מטובך ושמתנו בישועתך
וסתר לבנו לעבדך באמת.

צוה וישועות יעקב.
ציון חלא תשאל יי שמו
אסיריך.
מאח נפשי לאליקים
לא-הי מתי אבוא
ואראה פני אליקים.
ק
קול צהלה ורנה, שפתינו
או תרננה, אנא ה' חושיעה
נא, אנא ה' הצליחה נא.

עוד אבינו ה'.
עוד ושמע בערי יהודה
ובחצות ירושלים קול ששון
וקול שמחה קול חתן וקול
כלה, קול מצהלות חתנים
מחפתם ונערים ממשחה
נגינתם.
עורה כבודי עורה הנביא וכנור
אעירה שחר.
עז ותרר לבושה ותשחק ליום
אחריו.
על ידי נגנים ומחיתא כף
מתמתקין כל הרינים.
עם ישראל חי.

נעלה נעלה, נעלה נעלה, נעלה
לבית המקדש ברנה, נעלה,
ברנה, נשתחוה, ברננה, נעלה,
ברננה, נשתחוה.
נגיל ונשיש בזאת התורה.
ס
סימן טוב ומוץ טוב יהא לנו
ולכל ישראל.
ע
עברו את ה' במשחה באו
לפניו ברננה.

לעילוי נשמת
יצחק גולן
בן שרה ז"ל
נלב"ע י"ד אב
התשנ"ג
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
דניאל אביטל
בן חסיה ז"ל
נלב"ע כ"א סיון
התשנ"ה
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
רוזן שושן
בת חביבה ז"ל
נלב"ע י"ד טבת
תנצב"ה

משכן שילה

תקציר: לאחר דברי ההסטה שהשמיע חיים באַזני המלחים נגד אחיו, המלחים מתאגדים להשליך את רבי שמשון אל הים אם לא יתפלל ויגרום לכן שהאניה תגיע אל יעדה בזמן. תוך כדי המעשה הם מבחינים באניה מתקרבת, אך שמחתם מתחלפת בבקלה כאשר הם מתוודעים לכן שמדבר בכלל בספינת שודדי ים.

למה אכלה לריק את דברי. לכו לא ערפור צדין.

הפסקו! אל תעצו את נפשי בתוכחת. הלא אכלתי את נפשי ואני לא כלכלתי עלי ומהוסיף לי מוסר. האם טוב לה מפני? האם למדעתו תצילך מגורל העבדות?

הלא אחי אנה, בן אבי ואפי שמשון לו דגמא טובה כמו לי. גם אתה תצילך על עקרי אמונת אלקיך. אולם עוד בהיותך ילד, נתפס לבדך למצאות השמן. יהי רצון שהיסורים שנסתכלו עליך מצד ההשגחה ישפרו את טיבך. אחי, יהי רצון שהפסד קמנוך וחריגתו ולפדויו לדעת כי רק בר חלוף הוא הקבוא.

האניה מגיעה ביום הששי ונוגעת במל מגדור שבמרוקו והאסירים יורדים מהאניה.

האם אדוני ירשה לנו לצלות את השבת בקרב הקהלה היהודית?

אין לי כל התנגדות לכה.

באן אני מסיר את כבליכם משום שאין לכם לאן לברח. ראו המורש, כל מי שינסה לברח - אחת דתו למות!

המשד יבוא בעז"ה

דודי עשירי
לדעת את הדרך

רבי מאיר ועקנין
רבה של סביבה

רבי מאיר ועקנין
רבה של סביבה

רבי מאיר ועקנין
רבה של סביבה

רבי מאיר ועקנין
רבה של סביבה

רבי מאיר ועקנין
רבה של סביבה

שירים חסידים

ש

ובמלכות בית דוד
משחק, במתרה יבוא
ויגל לבנו.
שמעתי שהיו אומרים
אשרי מי שבא לכאן
ותלמודו בידו.

ת

תורת אמת נתן לנו,
ברוך אשר בחר בנו.
תורת ה' תמימה משיבת
נפש, עדות ה' נאמנה
מחביאת פתח.
תחשב טוב ויהי טוב.

ש

שמות תשמת רעים
האהובים בשמחה וצורך
בגן עדן מקדם.
שמחו את ירושלים
וניצחו בה כל אהבים
שישו אתה משובש כל
המתאבדים עליה.

ש

שמחם בבגין שלום באור
פניך תבחרם, ורחוק
מדרשן ביהודי ערני
תשקם.

ש

שמחנה ה' א-להינו
באלוהינו הנביא עבדך,

ש

שומרים הפקר לעורך כל
היום וכל הלילה.
שיר למעלות אשא עיני
אל התרים מאין יבא
עזרי.

ש

שישו ושמחו בשמחה
תורה, ותנו כבוד לתורה
כי טוב סתרה מכל
סחורה מפז ומפנינים
יקרה נגיל ונשיש בואת
התורה כי היא לנו עז
ואורה.

ש

שאו שערים ראשיכם
והנשאו פתחי עולם, ויבוא
מלך הכבוד.
שבחי ירושלים את ה'
הללי אלקיך ציון.
שהחיו וקיימו והגיעו
לזמן תהת.

ש

שומר ישראל שומר
שארית ישראל.

ר

רחמנא רעני רעני ענינא.
רבי שמעון בן יוחאי אומר:
חס ושלום שתשתבח תורה
מישראל, כי לא תשכח
מפי ידעו.

משכן
שייף

לעילוי נשמת
ר' עמרם בן שטרייט
בן תמוז'ל
נלב"ע ח' טבת ה'תש"פ
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
ר' אליעזר טויטו
בן רחל מסעודה ז"ל
נלב"ע ל' שבט
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
לאה טויטו ז"ל
בת אדל הי"ו
נלב"ע י"ז ניסן ה'תש"פ
תנצב"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

ת"ת 'יסודי התורה'
ראש העין

בניהו צוברי נ"י

גם אני רוצה להיות: גדול הדור

ומצוותיה. לכן החליט משה רבינו שהוא בכבודו ובעצמו יבחר את החכמים, הנבונים ובעלי המרץ, אשר כל מעשיהם יהיו להגדיל תורה ולהאדירה, שיעשו את כל מעשיהם רק לטובת עם ישראל, במצוות, בחוקים ובמשפטים.

(משוש תבל)

מאת

תחילה אמר: "הבו לכם אנשים חכמים", ואחר כך אמר: "ואקח את ראשי שבטיכם"? אלא בתחילה חשב משה רבינו שהעם יבחרו אנשים חכמים, אך לבסוף ראה שהמון העם אינם מסוגלים לבחור באמת, כי לא רבים יחזמו לבחור אנשי תורה וחוכמה, אלא יבחרו עשירים ובעלי לשון שמדברת גדולות, באפס מעשים טובים למען התורה

"ואקח את ראשי שבטיכם"
(דברים א, יג-טו).

הקשה מרן הראש"ל רבינו עובדיה יוסף זצ"ל:
נאמר: "הבו לכם אנשים חכמים וגבנים וידעים לשבטיכם ואשים בראשיכם... ואקח את ראשי שבטיכם אנשים חכמים וידעים ואמן אותם ראשים עליכם".

תאומים

בין האיורים שלפניכם מופיע זוג אחד בלבד של איורים תאומים (זהים לחלוטין), התוכלו למצוא אותם?

שירי חנוכה

עמודי מתרי יונה,
והתקני כלי.
ונכנס לתוך גנה, בתמר תעלי.
ונאחז בסנסניו,
ופרו תאכלי:
ומתרי עדי עדרך,
שני תורים עלי לחך.
וינאה כם כלילי יפך,
תני נומך עלי אפך.
ועגיל תתני:

סעי יונה ושמעוני,
כבנור ננני.
ופצחי ומרי רגי,
בשיר התבונני.
ומתרי ואל תפני,
לדרך שומני:
קחי צידה ונסעה,
ותעצן ונשבעה.
ונשחה מענות דעה,
ונשרה עלי נבל. וזמר תתני:

שמע הא-י ענני בתפלה,
בשת אקרא בשיר דוד
תהלה:
לפנדך אני נחשב באין,
ותוש קטן קדמני תחלה:
מאר תרד לרכי גם וחלה,
בגלותי אני אמה שפלה:
הלא בכ"ן אשר שירו
משלים, ולוד חזק"ק אני קל
מנמלה:

ומרות מכנה ארין שמענום,
צבי צדיק במורתח וקמה:
ישרים תולכים תמיר ב'שר,
נקיים הם בלי עון ואשמה:
שמועם לטוב כלם ברורים,
ולקם נכספה נפשי בתימה:
צרי גלעד שלח לנו ירדני,
בציזן נשמחה גבר ועלמה:

אדון הכל מתיה כל נשמה,
יצו חסדו לכת נדיב חקמה:
לבושת מענן תאר יקרו,
ומשפעת עלי כל הארמה:
שאון גלי גבול ימים תעורר,
ועם דודה בצלו נעלמה:
בחן בעלה שבטינו תנחל,
ומעלתה מתהדרת וקמה:

לעילוי נשמת
טל מובשוביץ ז"ל
בן עשהאל וחיה הי"ו
נלב"ע כ"א סיון תשמ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
מישל מרים
בת רינה סולטנה ז"ל
נלב"ע
י"ד באייר ה'תשפ"ה

לעילוי נשמת
פנחס גלברג
בן חיה שרה ז"ל
נלב"ע
כ"ז סיון ה'תשפ"ה

לעילוי נשמת
יוסף כבתי
בן חיים ז"ל
נלב"ע - כ"ח כסליו
ה'תשפ"ה

לעילוי נשמת
יחיא עמאר ז"ל הי"ד
בן רויטל ומיכאל שלום
שיבלחט"א
נפל בקרב בשמחת תורה
ה'תשפ"ד

משכן
שילה

משניות מבארות

מתוך משניות
בהוצאת מכון 'אבוקה'

מסכת ביצה

איורי המשניות מאת אבישי חן הירו

פרק ג' משנה ב'

מצודות חיה ועוף ודגים שעשאן מערב יום טוב, לא יטל מהן ביום טוב, אלא אם כן יודע שגזוזו מערב יום טוב. ומעשה בנכרי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל, ואמר, מתרין הן, אלא שאין רצוני לקבל הימנו:

שספק אם היה מוכן מערב יום טוב, מותר ומעשה בנכרי אחד, שהביא דגים לרבן גמליאל ביום טוב, ולא היה ידוע אם גזוזו ביום טוב או שמא צדן מערב יום טוב, ואמר רבן גמליאל על כך, מתרין הן ביום טוב מן הדין, שספק מוכן מותר, אלא שאין רצוני לקבל הימנו מתנה זו, הואיל ואני שונאו:

ומעשה בנכרי אחד שהביא דגים לרבן גמליאל

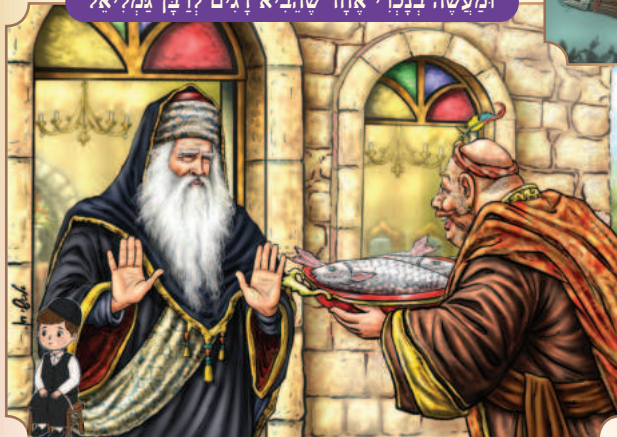
מצודות חיה ועוף ודגים
שעשאן מערב יום טוב

הקדמה: משנה זו מבארת דין נטילת בעל חיים שנמצא במצודה ביום טוב ואין ידוע אימתי ניצוד.

מצודות שצדים בהן חיה ועוף ודגים, שעשאן - פרס אותן והכנין לצידה מערב יום טוב, לא יטול מהן בעלי חיים שנמצאו

בתוכן ביום טוב מספק שמא נתפסו וניצודו במצודות אלו ביום טוב עצמו, ולכן הרי הם ספק מוקצה (וכל דבר שהוא ספק אם היה מוכן מערב יום טוב, אסור), אלא אם כן יודע שגזוזו מערב יום טוב וממילא אין בהם חשש וספק מוקצה. אבל רבן גמליאל חולק וסובר

שירי חיים

אשאל אלקי ונאלה שבויים, יאסף ורויים: בזכות מלכות אב המון גוים, וזכו לחיים: עת יקראו בשמו יהו עניים, כי הם רצוים: בזכות אשר גלה לנחירים, הוליד גרים: ארבע דגלים הלכו גאולים, הנו באלים: אל תמסרה אותם ביד גוים, יהיו קנוים: אתה אשר תביט אלי עניים, שומר פתאים: נעלה לארצנו בשר וזכרה, וברון וחררה: בזכות אשר נקרא שמה גבירה, יסבה ושרה: ובנה אשר שמע בקול גבורה, נעקר כפרה: וכלל בני יעקב שהם דוים, כלם רחויים:

ובשש בנפים סביבים, עפים בעת יתגללו: יענו בקול שירים ערבים, יחד באותות נגלו: שמרי ויחדתי לדתו, וזי לגופי ישמחה: קשרי בלבי אהבתו, בשמו לבדו ובשתחו: מחן גברת רעותה: אור לשרידים ויחיה: וימלא בורות גוים: נשמי ברכה יללו:

אם נגעלו דלתי נדירים, דלתי מרום לא נגעלו: א-ל חי מרום על קרובים, כלם ברחו ועלו: כי הם אלי כסאו קרובים, יורו שמו ויתללו: חיות שהם רצוא ושב, מיום בריאה נקלו: גלג ואופן רועשים, מודים שמו ומקדשים, מזיו כבודו לובשים:

ישקף אליכם ממעון קדשו וזה, כל שונאי עמו בחרף עין: הנה הן קם ונצב על אנך, וישקף לבוס רעל, אבל לא יין: וימחרו כם מלאכי משחת לחך, אותם בחצי י-ה, ובכלי זין: סורי ראי ציון בנחמת בנה, עת כאשר יתה לבשר קרן: פלטי קרא יום אשליפה חרבי ואך, כם כל יפה מראה וזמרת עין:

לעילוי נשמת
בן מרים ז"ל
נפ"ע ו' אדר התשפ"ג
תנצב"ה

לעילוי נשמת
רחמים כדורי ז"ל מרת חיה ז"ל
נפ"ע כ"ב בסיון התשפ"ד
הוקדש ע"י משפחת כדורי הי"ו

לעילוי נשמת
הגה"צ ר' שלמה אסולין זצ"ל
נפ"ע ט"ז תמוז תשפ"ה
תנצב"ה

לעילוי נשמת
יוסף חיים בן בתיה ז"ל
נפ"ע י"א אייר

לעילוי נשמת
ר' מרדכי נאמן
נפ"ע ט"ו כסליו
ה'תשפ"ה

בחדם שטואל בייטין סוף
של פרימורד וסוף חרוב סוף

בניא במזמוראשויה
מזמור הרבים

חזקיה שבת
ראב"ד ודו"שלים

ישראל מורדכי טברסקי
האדמו"ר מראחסמדיא

מדרכי שטרנברג
ראש ישיבת 'הר המור'

שאל קצין
הם קדושים ודאמנים נזקקים

וְשַׁעַה קָלָה מֵאַחֵר יוֹתֵר...

לְפָנֶיךָ הִרְמִינוּ, אֲדָמָה רָתְקָה, כָּל־הָאָרֶץ, וְגִוְהָה קוֹרֶמֶת:
וְאִם עַם קָנְמוּ, וַיִּחְיוּן מִבְּרִיתְךָ, צִבְיָה עֲנִיָּה, לְפָנֶיךָ אֲסֹר:
עֲנִי הַיּוֹנִים, אֲדָמָה עֲנִיָּה, כְּמוֹ חֹסֶה הַשֶּׁנִּים, רָמוֹת שְׁתוּחִיתֶיהָ:
וַיִּפְּצֶה עֵם עֲנִיִּים, וַיּוֹרֵךְ קוֹרְבָּי, לְפָנֶיךָ וּלְכַבֵּדָה, כְּמַהֲבֵה נִקְשָׁרוּ:
כִּרְחֵ שְׁמֹעֲתִי, וְקוֹלֵה הָעָרֵב, עֵד עֵפֶר שְׁחִיתִי, וְכִלְכֵּל אִשׁ צוֹרֵר:
כְּמוֹת נִדְרֹמָתִי, וְהִנֵּה קוֹל עָרֵב, וַיִּדְרִי הַתְּאֵפֶק, וַיִּחְמֹר נִקְמָרוּ:
לְכַבֵּד כִּסְהֵךְ, מִתְּנֵה כְּחֹסֶה, מוֹלֵדֶת מֵתֵךְ, אֲלֵי נִגְעָה רָמָה:
וְאִם אֲרָכָה מֵתֵךְ, וְתֹנֵי לֵי עֲלֵמָה, לְפָנֶיךָ עֵם רוּחִי, בִּירְדָה נִקְבָּרוּ:
תִּכְלֹלֶנִּי שְׂרֹן, וְשִׁוְעֶנֶת עֲמָקֵי, נְשִׁוִּית הַיָּרְדֵּן, וְעַל הַתְּחִמָּק:
וְחִבֵּית הַתְּרִוֵן, לְפָנֶיךָ תִּהְיֶה, מִתְּנֵה חֵבֶיךָ, לְפָנֶיךָ רוּחִי:

וּבִכְן שִׁמְךָ יִגְדֵּל,
 בִּקְרֹב עִמָּךְ,
 הַמְשִׁילֶשֶׁם תִּמְדַּר,
 קְרוֹשׁתְּךָ.
 דָּר הַכְרוֹבִים, נָא שְׁעָה,
 שִׁיחַ אֲנִי, קְרוֹרָא
 וּמִתְחַנֵּן, לְמוֹל, קְדוּשָׁה:
 הֵנָּה לְךָ מוֹל, זָכְרָה,
 יְאוֹת שְׂכֵת, וּמִהַלְלִים
 אֲנִי, לְתַאֲרֶתְךָ:
 אֲנָא, אֲנָא, אֲנָא ה'
 הוֹשִׁיעָה נָא
 אֲנָא, אֲנָא, אֲנָא ה'
 הַבְרִיחָה נָא

אֶרֶץ כְּנָעַן - חֵי
וְאֶנְדִּינִי עִלְדִּי, נִרְאָה
וְנִשְׁבַּח, אִין עִירֶךָ
אֶרֶץ.
נִפְשֹׁת בְּרוּךְ,
נִפְשֹׁת אֶרֶץ, כֹּלֵם
וְדֹרֹן וְיִכְרֹם, לְשִׁמְךָ:
יִשְׁבַּח בְּרוּם עֹלָם,
לְכֹה נִפְשֹׁת, אִין אֶל-
כֶּת בְּלִתִּי, וּבְלִעֲדֶךָ.
יִכְרֹם בְּדִקּוֹת אֶת, וְכֹל
מִשְׁתַּחֲוִיִּים, אֶנְדִּינִי
נִפְשֹׁת, חֵדוּם, רִגְדִּי:

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

משכן
עליו

תקציר: לאחר מספר הערכות למקומם במפה וקביעת היעד, אביעזר והילדים מתחילים לצעד במדבר השמים. כעבור כמה שעות הם מבחינים בנזח מדבר מרחוק והם מגיעים אליו לפנות ערב. בבדיקת המצפן נראה כאלו הוא מצביע על כוון חדש.

המשורר יצחק בעד'ה

שירי חיים

אילת חן בגלות תסמכני, ובג'לה בתוך חיקה מלוגי:
לכוס יונה אני תמיד מוזמן, ונתערב חמור יונה בייני:
שתי דודים לשומתי נשכרו, והעירו לשכל רעיוני:
בחיכל בת מלכים הכבודות, ושולחנה מוזמן להמוני:
זמן חפירי לכל רעים ודודים, אבל דודי באחבה וזרני:
וקשר חן וחסד על גברת, כמעגל חן וחסד ומשכני:
מפרשו בעגן עבי שחקים, לרעיתי וחיא תפיק רצוני:
שעריה המשים הם כבועים, וכות לאה בבניה תסעני:
תעורר אהבת רחל לבנים, בסור מלכות עשירית תעלני:
א- לחיים חיש לעמך ושושי, בעת רצון הצהצח את חרני:
שלוזי לב מרוב שלום תסוכב, בני אש הם טעילת אב חמני:

תאור לבבם לעשות טוב גברת, נעלו עין ערן וחיים נוהלים:
אהבת יחידתי לטוב א-ל גברת, כרוך שהוא נותן שכר כל פועלים:
שלום בנהר לעדתי ונהרת, וכן וגם בחור וכל העוללים:
בדואי מושלים:

יחדו עלי שילחן וכוס דודי קרא, זמן שרידנו וכל הנסגלים:
מבוס ושועות אשמה ואומרת, אוצא לכל סודי ואשיב שואלים:
שם טוב למשכילים ברעת ישרה, כי הם עלי יגרים בדואי מושלים:

בנעים ומירות מנודר אתעוררת, ואני ורעיתי ברנה צוהלים:
בינו ערת קרש בשירה וזבת, תתן ותכלה בחפה נבליים:
זה יום שמחות לאמה וקרת, כי היא ודודה חן וחסד נוטלים:

להצלחת רוזה ורפי משולם הי"ו

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

להצלחת מתפללי בית הכנסת 'ישורון' שכו גיורא הוד השרון

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

להקדשות ניתן לפנות למערכת 073-222-4-999

משכן שילח

הנביא מיכיהו מושל משל לאחאב ומתנבא לו

להספיק לאחאב כדי שיבינ שגם סופו להענש כאשר מאן להכות את בן הדד על פי צווי ה', אך הפעם כאמור חרץ אחאב את דינו בעצמו. **ולכן**, אמר הנביא לאחאב, שקפי שהוא גזר בעצמו כך יהיה. נפש אחאב תהיה תחת בן הדד, והוא יהרג. הנביא הוסיף ואמר שעם ישראל יהיו תחת ארס, אך כפי שהזכרנו בפעם הקודמת, עוד נראה בסיועם דשמיא שרק אחאב נענש ואלו חטאים של עם ישראל התקפר על ידי טפת הדם שיצאה מהנביא בעת שהכה, והם רק שלמו ממנום בהתאם למשל שאמר הנביא.

כאשר שמע אחאב את דברי הנביא, הוא הלך אל ביתו סר וזעף, דואג ומדכא, כי כבר הספיק לראות שכל דברי הנביא מיכיהו היו אמת. **הפרק** הבא עוסק בספור מפרסם ובו נאמר גם הפתגם הידוע "הרצחת וגם ירשת!"

מה היה שם? וכיצד התגלגלו הדברים? זאת נדע בעזרת ה' יתברך בפעם הבאה.

לשמרו, ואחאב שחרר אותו ומעל בתפקידו, וגם לעם ישראל היה חלק בכך, מפני שלא מחו בו, וחלקו של הנביא בדבר היה שהוא היה עסוק בעניניו ולא היה שם בזמן אמת להוכיח את אחאב.

אך אחאב לא הבין שהספור מכנן אליו, וענה לנביא: "כן משפטך - אתה חרצת אתה גזרת על עצמך שלם בנפשך או בככר כסף כי התרשלת בתפקידך".

אך אף אם אחאב סבר שהוא עושה בחכמה בכך שהוא משחרר את בן הדד וכן הוא קונה לו שקט מאויביו - היה עלה לפעל על פי צווי ה' כפי שאמר לו הנביא בהתחלה.

כאשר שמע הנביא מיכיהו את תשובתו של אחאב הוא מהר והסיר את הצעיף שססה את עיניו, ואז הכיר אחאב שהוא הנביא שהתנבא אליו.

אז אמר הנביא מיכיהו לאחאב שהוא שלח את אויב ה' מתחת ידיו, שהרי הוא ועמו כפרו בקב"ה ונלחמו בעמו, ואחרי שהקב"ה עשה נסים וכן הדד הגיע לאחאב ונמסר לידי בקלות אחרי שהקב"ה לכד אותו - והרי הוא דומה לאותו האיש שהתחיל במשמרתו ואפשר את בריחת האיש שהיה מפקד תחת ידיו, ועכשו אחאב חרץ את דינו והוא נענש על כך.

גם הספור על הנביא שהכה בידי ארזה אחרי שמאן להכות את הנביא מיכיהו היה צריך

למדנו על בקשת הנביא מיכיהו מרעהו שיכה אותו, ועל כך שחברו מאן לעשות כך אף על פי שהיה זה בגבואה.

לבקשה זו היו שתי סבות:

א. כי רצה הקב"ה להקל מענשו של הנביא מיכיהו על כך שהיה לו חלק בכך שאחאב לא פעל על פי ה' אלא שחרר את בן הדד בחזרה למלכותו ועוד הוסיף טעויות נוספות על טעותו (כפי שלמדנו), ולכן במקום שמיקוהו יכה על ידי ארס, הוא הכה על ידי איש פשוט.

ב. ההקאה היתה הכנה לנבואה שהצטווה מיכיהו להתנבא לאחאב.

ואכן הלך הנביא מיכיהו, התחפש - שם צעיה (או מין גלימה) על פגיו, ונעמד בדרך שבה היה אחאב עתיד לעבר. כשעבר המלך באותה הדרך, ניצא לקראתו הנביא מיכיהו כשהוא מחפש ופצוע.

הוא צעק אל אחאב שגם הוא השתתף במלחמה, ואיש אחד הביא אליו איש אחר וצוהו על מיכיהו לשמר עליו שלא יברח, ואף הוסיף ואמר שאם הוא יברח - הרי נפשו של מיכיהו תהיה תחת נפשו, והוא אמת אותו או שהוא יתן תמורתו ככר כסף (ויש אומרים שהוא התפנן שזה יהיה שכרו).

הוסיף הנביא מיכיהו לספר שהוא התעסק בעניניו, והנה נעלם האיש שהיה תחת משמרתו!

בעצם היה בדבריו של מיכיהו הנביא לאחאב משל למך שיקרה במלחמה, שהרי הקב"ה מסר בידי אחאב ובידי ישראל את בן הדד

שירי חינוך

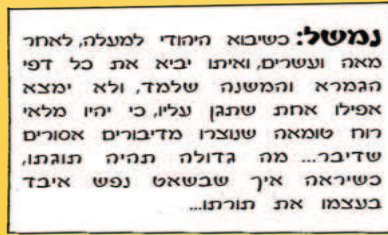
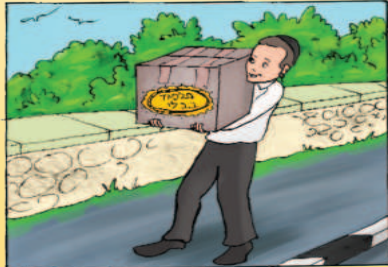
נחת בסוד תורה ומצוות קנתה שלמות וגם שם טוב לשכלי הרהבה: **יום** תבספה לחזור תסובב גלגלי בין מלאכי דגל מטטרון שר צבא ודוי דברים קבלת ו-ה יוצרי עבדך בעת רצון לחיים תתקבה: **ספק** לגוללי תומן לי בטוב גם תאפן יחבי ושועי תקשבה פודה ומציל לעניים בואבים חון על ילוד משתא בפתחך וסבבה:

מי נשקני מנשיקות אהבה בנות חדר מלך גבולי נסבה שחר ותנה כא יריר נפשי בתן ותקמה נפשי למולד קרבה לולי העירני בחמלה לעמוד נתפרדה מזנ וגופי עוקה מה זה יחידתי מזנ תרכסי ואני וזיתי בחסדך נצבה ביני שרירי תומן התחברות הגוף והנפש ביום ששנבה

קומה אדון עולם ואי יעו אנוש קבל ברצון את תפלתנו טוב יום להסתופף בחיכל קרשך לשפוך לפניך זמירותינו נודה לך שירים עלי כנור ותף וגומרה לך על גאלתנו אתה אדון עולם ואין עוד בלתיך אשאלך תרפא למכאובנו נעלה להר ציון מקום תפארתך נובח לפניך זכירותינו יחירי, השיבנו ונשובה לך אי יתרה אפך, המול עלינו

שמירת הלשון קדושים לצאן

סיכום

דבר הלכה:

בגליונות שעברו חישבנו ארבע עשרה מצוות עשה שרגילים לעבור עליהם בדיבור לשון הרע, מלבד שבע עשרה מצוות לא תעשה שלמדנו עוד קודם. ואפילו שלא אפשרי לעבור על כל הלאוין והעשין בדיבור אחד אסור, אך מי שרגיל לדבר לשון הרע, בוודאי יעבור במשך הזמן על כולן חס וחלילה! כי פעמים ידבר על זקן, ופעמים על חכם, ויש שידבר בפני המדובר עליו, או שלא בפניו, בפעם אחת יבטל מלימוד, או שיגזים ויציא שם רע על חברו... לכן כדאי כל-כך ללמוד ולהזהר, להישמר מלדבר דבר אסור, כי תילי תילים של עבירות יכולים להיחסך מאיתנו אם פינו יהיה זך ונקי!

מחשבות לשונות

יצחק שמסון נ"י
אשדוד

מעשה במלך שבנה ארמון וציווה לשניים שיעצבו את קירותיו. את החצי יעשה האחד ואת השני יעשה חברו.

קבע להם המלך זמן לסיום.

האחד טרח במלאכה היטב וצויר את חלקו בצויר נפלא, והאחר לא שם אל ליבו את גזרת המלך ולא עסק במלאכה. כאשר התקרב זמן הסיום, החל להתחרט האיש שכילה את זמנו בהבל וריק, וניסה לחפש עצה כיצד להשלים את המשימה, שהרי בימים מועטים אי אפשר לסיים, ועלה בדעתו לצבוע את חלקו בצבע שקוף כמראה תלה האיש וילון בין שני חלקי הארמון. בהגיע המלך אל הארמון פנה אל החצי הראשון וראה כי חלק זה מצויר בצוירים נאים ונפלאים. הסתכל המלך על חצי השני של הארמון וראה את הווילון התלוי ומאחוריו חושך.

השני הסית את הווילון. קרני השמש חדרו פנימה, וכל הצוירים הנפלאים מהקיר שבחצי הראשון השתקפו במראה.

ראה המלך כי בחלקו של השני מופיע כל שראה בחלקו של הראשון. כאשר הכניס המלך את רהיטיו לארמון, השתקפו גם הם בחלק שממול. חשב המלך לעצמו שכל שירצה להכניס בעתידי יראה גם בחלק האחר, והוטב הדבר בעיני המלך.

לפעמים חוסר ההצלחה והאיחור במילוי המשימה מעמידים אותנו ריקים, כמראה אשר אין לה משלה מאומה, ולכן דרכה מתגלים הטוב והאמת.

את אלוהים

להצטרפות למדור זה פנו למייל:
v073224999@gmail.com

רבי
אברהם אלימלך פריד
האדמו"ר מסקוויה

רבי
אברהם דב איזנברג
ראש ישיבת 'אור שמחה'

רבי
אליהו בבור חזן
ראש ישיבת 'אור שמחה'

רבי
אליהו בבור חזן
ראש ישיבת 'אור שמחה'

רבי
יהודה גרפי
ראש ישיבת 'אור שמחה'

רבי
יהודה גרפי
ראש ישיבת 'אור שמחה'

רבי
ישראל דן טאוב
האדמו"ר מסקוויה

רבי
ישראל דן טאוב
האדמו"ר מסקוויה

רבי
מאיר ישראל
ראש ישיבת 'אור שמחה'

רבי
שלום אדוני שמואל
האדמו"ר מסקוויה

שירי תימן

חום א-להי ממועך על חבלי שרונך
יעבר עלי רצונך כאשר עבר חרונך.
שבבני מודוני כי דך לבי ועיני
הלעזמים עוני יעבר ביני ובינך.
דוד מוח אויב מעקש כי לנגיני הוא למוקש
ועדי מתי אבקש אותך עמי ואינך.
את קרובי מקרובים גם סביבך שביבים
דר בכנפי הכרובים הפזושים על ארונך.
ידך תנח פזורים בעבור חסד נעורים
העברתני לזרים ואני בנת ימונך.
העברתני מעני בעבור שקד יי
גואלי לנאלי המוני רום והשקף ממועך.

בחרו מקומות תיבלי שן הפנימות
ועלי מותך תחומות ושקט תמה לקולי.
נעלה הר העברים נשכבה יתר חברים
מבלי מנע בשרים שם וישוב דך וגם לי.
עין פרי דרך בגני ועיסוי שם ויני
קבלי מותך ימיני בוס אשר נמזג בחר לי.
מבאר שבע צאי דך וזנוי יגשוק ושלך
וחכמי בני בשלך מימין אל תשמאלי.
רחמי מנוח חסירי עת עלות שער חצרי
קדשי את העשירים גם תני חלת ואכלי.
מעדנים המתוקים נחלקו שלש חלקים
זה בזה המה אדוקים סוד מבסח הוא ופלי.

ספרי תמה תמימה ספרי נגיל בתימא
בת אלים תחכמה אן מקומך ספרי לי.
ענתה יונה סעדיה לי בפלשרין עליה
ואני תוך לב אניה ביפי עומה מעילי.
דלני יא צאח היא דלני פאנא גביא
ואפחם אפחם לא תעני און טריק אטלב כלילי.
יא מסמא לב אלאאבאב ואפתחי יא צנה אלאבאב
אן פי אלאבסתאן אטראב דא כרום דא שדה האלי.
הרשות באמת נתונה דך שלומת התהנה
אל יסיתך צר מונח בת ואל ושיג גבולי.

משכן שילה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

לעילוי נשמת
משה אשטוקר
בן מרים ז"ל
נלב"ע - ה'טבת
התשפ"ה

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

להקדשות
ניתן לפנות למערכת
073-222-4-999

אֲבוֹת וּבְנִים יָקָרִים וְנִכְבְּדִים!
אִם יֵשׁ לָכֶם הַעֲרוֹת אוֹ הָאֵרוֹת, אוֹ הוֹסְפוֹת חֲשׁוֹבוֹת שֶׁתוֹכְלָנָה לְהֵבִיא תוֹעֵלֶת לְרֵבִים,
אֲנִי הוֹדִיעִי לָנוּ עֲלֵיהֶם, וְאִם יֵרָצָה ה' נִתְקַן הַדָּבָר בְּפֶעַם הַבָּאָה, וְזִכּוֹת הַרְבִּים תַּעֲמֹד לָכֶם.
חֲשׁוּב! אֲבוֹת וּבְנִים מִבֶּסֶס בְּרָבוֹ עַל פְּרוֹשׁ רֶש"י הַקְדוֹשׁ, אֲלֵא אִם כֵּן אַחֲרָת.
הַבְּהִירָה: הַצִּיּוּרִים נוֹעֲדוּ לְהַמְחִישׁ הַדְּבָרִים בְּלִבָּד! וְאִין לְהִסְיֵק מֵהֶם שֶׁכָּךְ נִרְאוּ אֲבוֹתֵינוּ, אוֹ
שֶׁכָּךְ מִמֶּשׁ הָיָה הָעֵינָן.

וְעַכְשָׁו ה' וּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן הֵבִיאוּ אוֹתָם לְמִדְבָּר וְשָׁם
הֵם יָמוּתוּ. וְלִמּוֹרוֹת שִׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל הִקְעִיסוּ אֶת ה'
וְלֹא הֶאֱמִינוּ בּוֹ, ה' הוֹרִיד לָהֶם מִן מוֹשָׁמִים.

פָּרָק א

תוֹכַחַת לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל

"אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל כָּל יִשְׂרָאֵל".
אִלּוּ הָיָה מֹשֶׁה אוֹמֵר אֶת הַדְּבָרִים רַק לְחֻלְקָם,
הָיוּ הָאֲחֵרִים יְכוּלִים לִטְעֹן: מִדּוּעַ לֹא עָנִיתָם לּוֹ?
וְהָיוּ יְכַלְתֶּם לְהַחֲזִיר לוֹ תַּשׁוּבָה! לָכֵן אָמַר מֹשֶׁה
רַבְּנוּ אֶת הַדְּבָרִים לְכֻלָּם בְּיַחַד, וְכָךְ כָּלֵם יוֹדוּ
שֶׁהַדְּבָרִים נְכוּנִים וְצוּדִיקִים.

תוֹכַחַת מֹשֶׁה רַבְּנוּ כְּתוּבָה בְּרִמְזוֹ בְּפִסְיוֹקִים
הָרָאשׁוֹנִים בְּפֶרֶשְׁתָּנוּ, כִּדִּי שְׁלֹא לְבִישׁ אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּדַבְרֵי תוֹכַחַת יִשְׂרָאֵל.

שַׁבַּת שְׁלוֹם לְכָל הַיִּלָּדִים!

חֲמֵשׁ דְּבָרִים

הַקְדָּמָה: הַשַּׁבָּת נִתְחַיל בְּעֶזְרַת ה' לְלַמֵּד אֶת חֲמֵשׁ
דְּבָרִים, הַחֲמֵשׁ הַחֲמִישִׁי וְהָאֲחֵרוֹן שֶׁבְּחֲמֵשֶׁת
חֲמִישֵׁי הַתּוֹרָה. בְּלִשׁוֹן חֲז"ל נִקְרָא סֵפֶר דְּבָרִים
'מִשְׁנַח תּוֹרָה'. מִפְּנֵי שֶׁמִּצְוֹת רַבּוֹת
הַכְּתוּבוֹת בְּחֻמְשֵׁי הַקּוֹדֶשִׁים נִקְבְּלוּ
בּוֹ שְׁנֵי. אֲךָ יִשְׁנֵם פְּרָטִים מִהַמִּצְוֹת
שֶׁהִתְחַדְּשׁוּ בְּחֻמְשׁ דְּבָרִים, וְגַם מִצְוֹת
רַבּוֹת חֲדָשׁוֹת שְׁלֹא נִקְבְּלוּ קֹדֶם.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל נִמְצְאוּ בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב,
מִמֶּשׁ לְבְנֵי הַכְּנִיסָה לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל, לְאַחַר
40 שָׁנוֹת נְדוּדִים בְּמִדְבָּר, וְלְאַחַר שֶׁנִּצְחָו
אֶת סִיחֹן מֶלֶךְ הָאֲמֹרִי וְעוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן.
מֹשֶׁה רַבְּנוּ מִדְּבַר עִם בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲהוּבָיו
בְּמִשְׁפַּח שְׁלוֹשִׁים וְשֵׁשׁ יָמִים, מֵרֹאשׁ
חֹדֶשׁ שֶׁבֶט וְעַד ז' בְּאֶדָר (ז' סִינִינִי), וְנוֹתַן
לָהֶם הַדְּרָכָה וְהַכְּנָה לְקִרְיַת כְּנִיסָתָם
לָאָרֶץ.

בְּתַחֲלַת הַפְּרָשָׁה מוֹכִיחַ מֹשֶׁה אֶת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל עַל חֲטִאיָהֶם בְּמִדְבָּר וּמִזְכִּיר
לָהֶם שֶׁמִּיד לְאַחַר קְבֻלַּת הַתּוֹרָה וּמִנּוּי הַשּׁוֹפְטִים
וְהַדִּינִים, הֵם יְכוּלִים לְהִכָּנֵס לָאָרֶץ אֲלִמְלָא חֲטָאוּ.

בְּהַמְשָׁךְ מִזְכִּיר לָהֶם מֹשֶׁה אֶת חֲטָא הַמִּדְבָּר
וְהַמִּעֲפִילִים שֶׁבָּגְדוּ נִגְזַר עַל כָּל הַדּוֹר הַהוּא
לָמוּת בְּמִדְבָּר, וְרַק לְאַחַר 40 שָׁנָה לְהִכָּנֵס לָאָרֶץ,
וְשֶׁבָּגְדוּ גַם עָלָיו נִגְזַר שְׁלֹא יִכָּנֵס לָאָרֶץ (פָּרָק א).

אֲחֵר כֵּן מִזְכִּיר מֹשֶׁה אֶת הַנְּדוּדִים הָאֲרָכִים
בְּמִדְבָּר, הַקֶּפֶת הָר שֶׁעָיָה וְהַמַּעֲבָר סְמוּךְ לְעַמּוּן
וּמוֹאָב. מִשָּׁם הִמְשִׁיכוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְעֵבֶר הָאֲמֹרִי,
נִלְחָמוּ עִם סִיחֹן וְקִבְּשׁוּ אֶת אֶרֶצוֹ (פָּרָק ב). מִשָּׁם
הִמְשִׁיכוּ לְעֵבֶר אֶרֶץ הַבָּשָׁן, נִלְחָמוּ בְּעוֹג וְקִבְּשׁוּ
אֶת כָּל אֶרֶצוֹ עַד הַחֲרָמוֹן. אֶרֶצוֹתֵיהֶם שֶׁל סִיחֹן
וְעוֹג נִתְּנוּ לְשִׁבְטֵים רַאבוֹן, גִּד וְחֲצִי מִשְׁבֶּט מְנַשֶּׁה,
בְּתַנָּאִי שִׁישִׁתַּפּוּ בְּכַבּוּשׁ הָאָרֶץ. בְּסוֹף

הַפְּרָשָׁה מַחֲזִק מֹשֶׁה אֶת
הַחֲמֵשׁ שְׁלֹא יִירָא מִיּוֹשְׁבֵי
הָאָרֶץ (פָּרָק ג).

מִהִי הַתּוֹכַחַת בְּמִלָּה "בְּעֶרְבָה"?

"בְּעֶרְבָה" - שֶׁחֲטָאוּ
בְּבַעַל פְּעוֹר בְּשִׁטִּים
בְּעֶרְבוֹת מוֹאָב.

מֹשֶׁה מִזְכִּיר לָהֶם
יִשְׂרָאֵל אֶת הַחֲטָא
שֶׁחֲטָאוּ בְּעֶרְבוֹת
מוֹאָב, שֶׁם הֵם עָבְדוּ
עֲבוֹדָה זָרָה וְנִשְׁאָוּ
נָשִׁים נְכָרִיּוֹת, וְלָכֵן
ה' שִׁלַּח מַגֶּפֶה בָּעָם.
כִּפִּי שֶׁלְמַדְנוּ בְּפֶרֶשֶׁת
פְּנֻחָס.

פְּנֻחָס קָנָא אֶת קִנְיָתוֹ
ה', הִרְגָּה אֶת הַחוּטָאִים וְהַתְּפַלֵּל לָהּ, וּבִזְכוּתוֹ
הַמְּגֻפָּה נִעְצְרָה.

מִכָּאֵן אֲנוּ לְמַדִּים שֶׁאִם בָּרְצוּנוֹ לְהוֹכִיחַ מִיּוֹשְׁבֵי
וְשֶׁהוּא יִקְשִׁיב לְתוֹכַחַת - עָלֵינוּ לַעֲשׂוֹת זֹאת
בְּצוּרָה עֲדִינָה וּבְרִמְזוֹ.

בּוֹאוּ וְנִרְאֶה כִּיצַד לּוֹמַד רִש"י אֶת תּוֹכַחַת מֹשֶׁה
רַבְּנוּ מִהַפְּסוּק: "אֵלֶּה הַדְּבָרִים אֲשֶׁר דִּבֶּר מֹשֶׁה אֶל
כָּל יִשְׂרָאֵל בְּעֵבֶר הַיַּרְדֵּן בְּמִדְבָּר בְּעֶרְבָה מוֹל סוּף
בֵּין פָּאֶרֶן וּבֵין תְּפֵל וְלִבְנוֹ וְחֲצֵרֶת וְדִי זָהָב".

מִהִי הַתּוֹכַחַת בְּמִלָּה "בְּמִדְבָּר"?

"בְּמִדְבָּר" - שֶׁאָמְרוּ: "מִי יִתֵּן מוֹתָנוּ בְּמִדְבָּר".

בְּדַבְרֵי שֶׁל מֹשֶׁה הוּא רּוֹמֵז לָהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁכָּאֲשֶׁר
הֵם יֵצְאוּ מִמִּצְרָיִם וְהִלְכוּ בְּמִדְבָּר, נִגְמַר לָהֶם
הָאֵכָל וְהֵם הִחֲלוּ לְהַתְּלַוֵּן. הִנֵּה רָאוּ שֶׁיֵּצְאוּ מִיָּד
בְּה' שֶׁכִּמּוֹ שֶׁהוּא עֹשֶׂה לָהֶם נִסִּים רַבִּים וְעֲצוּמִים
בִּיצִיאַת מִצְרָיִם וּבְמִדְבָּר, כֵּן הוּא יִתֵּן לָהֶם מִזֶּן.

כִּמּוֹ שֶׁלְמַדְנוּ בְּחֻמְשֵׁי הַקּוֹדֶשִׁים, בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
הִתְלַוְּנוּ וְטָעְנוּ שֶׁבְּמִצְרָיִם הָיוּ רְגִילִים לֵאכֹל בִּשָּׂה

מִהִי הַתּוֹכַחַת בְּמִלָּה "מוֹל סוּף"?

"מוֹל סוּף" - שֶׁבּוֹאִם לִים סוּף אָמְרוּ: "הַמִּבְּלִי
אֵין קְבָרִים בְּמִצְרָיִם לְקַחְתָּנוּ לָמוּת בְּמִדְבָּר?!"

מֹשֶׁה מוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל שֶׁהֵם לֹא הֶאֱמִינוּ
בְּה' שֶׁיַּעֲשֶׂה לָהֶם נִס

אַרְבַּעִים שָׁנָה בַּמִּדְבָּר

מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל וְאָמַר: רְאוּ כֹה שִׁגְרַמְתֶּם, הַקֶּבֶ"ה כָּל כֶּף רָצָה לְהַכְנִיס אֶתְכֶם מִהַר לָאָרֶץ, וְהַחֲקִיחָה לָכֶם הִיא שְׁהוּא עֲשֵׂה לָכֶם גַּם בְּדֶרֶךְ שֶׁהִלַּכְתֶּם מִחוּרָב לְקֹדֶשׁ בְּרַנֵּעַ (דֹּר) הִר שְׁעִיר) שֶׁבְּדֶרֶךְ כָּלֵל הִיא מִהֶלֶךְ 11 יוֹם, וְאַתֶּם הִלַּכְתֶּם אוֹתָהּ בְּשִׁלּוּשֵׁה יָמִים! וּבְגִלָּל שֶׁחֲטִאתֶם הִסַּב אֶתְכֶם ה' סְבִיבוֹת הַר שְׁעִיר 40 שָׁנָה.

מִדּוּעַ הוֹכִיחַ מֹשֶׁה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל רַק לְאַחַר שֶׁנִּצְחָו אֶת סִיחוֹן?

כָּל הַתּוֹכָחָה שֶׁמֹּשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת עַם יִשְׂרָאֵל הָיָה רַק אַחֲרֵי שֶׁנִּצְחָו אֶת סִיחוֹן, מִפְּנֵי שֶׁמֹּשֶׁה חָשַׁשׁ שֶׁאִם יוֹכִיחַ אוֹתָם לִפְנֵי הַכְּנִיסָה לָאָרֶץ יִחְשְׁבוּ שֶׁבְּדֶרֶךְ הַתּוֹכָחָה מִהוּיָם תִּרְוֹץ לָכֶם שְׁאִין לֹא כֹחַ לְהוֹבִילָם לְמַלְחָמָה עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

אֲךָ עַכְשָׁיו שֶׁמֹּשֶׁה הוֹכִיחַם לְאַחַר שֶׁבִּהְיָהֶם גִּתּוֹ נִצְחָו אֶת סִיחוֹן וְעוֹג, שֶׁהָיוּ מִלְּכִים חֲזָקִים וְשִׁלְטוֹ בְּמִדְיָנוֹת חֲזָקוֹת שֶׁקָּשָׁה לְכַבֵּשׁ, הִבִּינוּ שֶׁהַתּוֹכָחָה שֶׁלּוֹ הִיא מֵאַהֲבָה וְקִבְּלוּ אוֹתָהּ.

בְּאוֹר הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעִים לְשׁוֹן

"הוֹאִיל מֹשֶׁה בָּאֵר אֶת הַתּוֹרָה הַזֹּאת". לְאַחַר שֶׁמֹּשֶׁה רִבְּנוּ לְמֹד אֶת עַם יִשְׂרָאֵל כָּל פְּרִשָּׁה וּפְרִשָּׁה, כַּעַת הַתְּחִיל מֹשֶׁה לְבָאֵר לָהֶם אֶת הַתּוֹרָה כְּלָה בְּשִׁבְעִים לְשׁוֹן, כְּדִי שֶׁכָּלֵם יִבְיִנוּ.

הַרְחֵבָה: ה' מִסְבִּיר שֶׁמֹּשֶׁה הִצְרִיךְ לְבָאֵר אֶת הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעִים לְשׁוֹן, מִפְּנֵי שֶׁאַחֲרֵי מִלְחָמוֹת סִיחוֹן וְעוֹג בָּאוּ עַמִּים רַבִּים לְהִתְגַּבֵּר וְלֹא כָּלֵם יָדְעוּ אֶת לְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

מִתְקַדְּמִים לְעֵבֶר אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל

לִפְנֵי שֶׁהַתְּחִיל מֹשֶׁה רִבְּנוּ בְּבִאוֹר הַמִּצְוֹת, הוֹסִיף לְהוֹכִיחַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁאִלּוּלִי חֲטָאוּ הָיוּ נִכְנָסִים לָאָרֶץ מִיָּד, שֶׁהָיָה הַקֶּבֶ"ה דֹּבֵר אֵלָיו בְּחוּרָב (הַר סִינַי) וְאָמַר לוֹ: "רַב לָכֶם שִׁבְתָּ בְּהָר הַזֶּה", הִגִּיעַ הַזְמַן לְלַכֵּת וּלְכַבֵּשׁ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.

וְהַדֶּרֶךְ הָיָה שֶׁיִּפְגְּנוּ וְיִסְעוּ דֶּרֶךְ עֶרֶד וְחֶרְמָה, יָבוֹאוּ לְהַר הָאֲמֹרִי וְיִירְשׁוּ אֶת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּפִי שֶׁה' נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם.

דָּבָר נוסף אָמַר לָהֶם מֹשֶׁה: הַרְבֵּה דְּבָרִים גְּדוֹלִים וְטוֹבִים עֲשִׂיתֶם בְּהָר הַזֶּה, כָּאֵן עֲשִׂיתֶם מִשְׁכַּן מִנְּוָה וְכָלֵם,

מֹשֶׁה מוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל עַל כֶּף שֶׁכָּאֲשֶׁר הָיָה בַּמִּדְבָּר וְהַקֶּבֶ"ה נָתַן לָהֶם אֶכָּל מִיָּחָד מִן הַשָּׁמַיִם הַנֶּקְרָא "מָן", שֶׁהָיוּ טוֹעֲמִים בּוֹ אֶת כָּל הַטַּעֲמִים כָּל אֶחָד מִה שֶׁרָצָה, לְמִדּוֹת זֹאת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הִתְלוֹנְנוּ וְאָמְרוּ שֶׁנִּמְאָס לָהֶם לֶאֱכֹל מָן, וְהֵם רוֹצִים בָּשָׂר.

הַקֶּבֶ"ה נָתַן לָהֶם בָּשָׂר אֲךָ הוּא כַּעַס עֲלֵיהֶם, וּבְעוֹד הַבָּשָׂר בְּפִיָּהֶם מוֹתוּ רַבִּים מֵהֶם.

מַה הַתּוֹכָחָה בַּמֶּלֶךְ "וְחִצְרָת"? וְחִצְרָת?

"וְחִצְרָת" - מֹשֶׁה הוֹכִיחַ אֶת יִשְׂרָאֵל גַּם עַל מִחְלַקַּת קֶרֶחַ וְעִדְתּוֹ שֶׁאַרְעָה סִמּוֹן לְחִצְרוֹת וְכִלְתָּה רַבִּים מֵעַם יִשְׂרָאֵל.

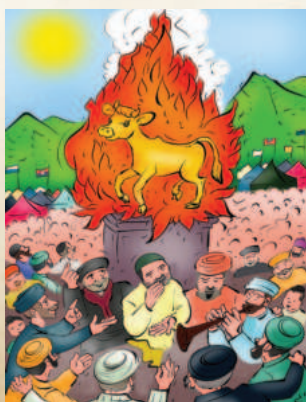
וְכֵן עַל שֶׁלֹּא לְמֹדוֹ מִהֶעֱנֵשׁ שֶׁקִּבְּלָה מִרְיָם בְּחִצְרוֹת, שֶׁלִּקְתָּה בְּצִרְעַת עַל שֶׁדְּבָרָה לְשׁוֹן הָרַע עַל מֹשֶׁה רִבְּנוּ, אֲלֵא הַמְּשִׁיכִי לְדָבָר לְשׁוֹן הָרַע.

מַה הַתּוֹכָחָה בַּמֶּלֶךְ "וְדִי זֶהב"? וְדִי זֶהב?

"וְדִי זֶהב" - הוֹכִיחַם מֹשֶׁה עַל עֲגֹל הַזֶּהָב שֶׁעָשׂוּ מִרֹב זֶהָב שֶׁהָיָה לָהֶם.

חֲטָא הָעֵגֶל הוּא הַחֲטָא הַחֲמוּר בְּיוֹתֵר שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל עָשׂוּ - הֵם יָצְרוּ עֵגֶל מִזֶּהָב שִׁיָּהָיָה לָהֶם לְאֱלֹהִים. אֲךָ גַּם כָּאֵן מֹשֶׁה הִתְפַּלֵּל עֲלֵיהֶם אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה עַד שֶׁה' קִבֵּל אֶת תְּפִלָּתוֹ וְאָמַר: "סְלַחְתִּי כִּדְבָרְךָ".

אֲלֵא פָּחַדוּ, וְלָכֵן הֵם לֹא רָצוּ לְהַכְנִס לָהֶם. וְגַם שֶׁשָּׁנְעוּ בְּתוֹךְ הָיָה הֵם לֹא הָאֲמִינוּ בִּה' וּבְנִסְיוֹ וְלֹא שִׁמְעוּ בְּקוֹלוֹ, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "וַיֹּמְרוּ עַל יָם בְּיָם סוּף", שֶׁהָיוּ אוֹמְרִים: כִּשֵּׁם שֶׁאֲנִי עוֹלִים מִצַּד זֶה כֶּף הַמִּצְרִים עוֹלִים מִצַּד אַחֵר. עַד שֶׁהַקֶּבֶ"ה אָמַר לָהֶם שִׁיּוּצִיא אֶת הַמִּצְרִים לִיבִשָּׁה, וְאַזְרֹאוּ כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת הַנִּסִּים הַעֲצוּמִים שֶׁה' עֲשֵׂה אֶתֶם בְּלִי שֶׁהֵם יִדְעוּ בְּכָלֵל.

מַה הַתּוֹכָחָה בַּמֶּלֶךְ "בִּין פֶּאֶרֶן"? בִּין פֶּאֶרֶן?

"בִּין פֶּאֶרֶן" - בַּמִּדְבָּר פֶּאֶרֶן חֲטָאוּ בְּחֲטָא הַמְּרֻגְלִים.

לִפְנֵי שֶׁבְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיוּ אֲמֹרִים לְהַכְנִס לָאָרֶץ יִשְׂרָאֵל הֵם שִׁלְחוּ מְרַגְלִים כִּי לֹא הָאֲמִינוּ לֵה' שֶׁהָאָרֶץ הִיא אֶרֶץ זָבַת חֶלֶב וְדִבֶּשׁ וְגַם פָּחַדוּ שֶׁמָּא לֹא יִצְלִיחוּ לְכַבֵּשׁ אֶת הָאָרֶץ.

לְמִדּוֹת שֶׁחֲטָאוּ בָכֶם שֶׁלֹּא הָאֲמִינוּ בִּה', ה' שִׁלַּח מַגִּפָּה לְגוֹוִים שֶׁבָּאֲרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּדִי שִׁיְהִיו עֲסוּקִים בְּקַבּוּרַת הַמֵּתִים וְלֹא יִגְלוּ אֶת הַמְּרַגְלִים.

אֲבָל הַמְּרַגְלִים הִסְתַּכְּלוּ עַל זֶה בְּדִיוּק הַפּוֹקָה וְכִשְׁהֵם חֲזְרוּ אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הֵם הוֹצִיאוּ אֶת דְּבַר הָאָרֶץ רָעָה, וְאָמְרוּ שֶׁהָאָרֶץ אוֹכֶלֶת אֶת יוֹשְׁבֶיהָ. עַם יִשְׂרָאֵל חֲטָאוּ גַּם הֵם בָּכֶם שֶׁהָאֲמִינוּ לְמִרְגְּלִים וּבְכּוֹ בְּכִיָּה שֶׁל חֲנָם, אֲךָ גַּם עַל כֶּף ה' לֹא כָּלָה אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא הֶעֱנִישׁ אֶת הַמְּרַגְלִים וְהֵם מוֹתוּ, גַּם כָּל הַדּוֹר הַהוּא שֶׁבָּכָה לְחֲנָם לֹא זָכוּ לְהַכְנִס לָאָרֶץ אֲבָל בְּנֵיהֶם יָכּוּ וַיַּכְנִסוּ לָאָרֶץ.

מַה הַתּוֹכָחָה בַּמֶּלֶךְ "וּבִין תַּפַּל וּלְבָן"? וּבִין תַּפַּל וּלְבָן?

"וּבִין תַּפַּל וּלְבָן" - שֶׁתְּפִלּוּ (הַתְּלוֹנְנוּ) עַל הַמֶּן שֶׁהָיָה בְּצִבְעֵי לָבָן וְאָמְרוּ: "וְנִפְשָׁנוּ קָצָה בְּלֶחֶם הַקְּלוּקָל".

כאן קבלתם את התורה, מניתם לכם את הסנהדרין ואת שרי האלפים ושרי המאות.

מנוי דינים ושופטים

המשיך משה ואמר לבני ישראל, שפשהם ישבו בחורב הוא אמר להם: "לא אוכל לבדי שאת אתכם", ולכן אמר לי ה' למנות לכם דינים. מנוי הדינים הוא לא משום שמשה לא יכול לדון בעצמו, אלא מפני שבדין תורה נדרשת זהירות רבה, וה' הגדיל והרים את ישראל על הדינים, על ידי שלקח את הענש מבעלי הדינים ונתנו על הדן, שהרי דין שטועה בדיון, ה' תובע את זה ממונו.

משה רבנו ברך את עם ישראל: "ה' אלקי אבותכם יסף עליכם ככם (כמו שאתם עכשו) אלה פעמים, ויברך אתכם כאשר דבר לכם". רש"י הקדוש מסביר שמשה רבנו אמר לישראל שאלף פעמים זו הברכה שלו, אבל ה' יוסיף ויברך אותם ללא גבולות.

משה רבנו הוכיח אותם גם על הקשי לדון אותם, מפני שהם טרחנים, כאשר צד אחד רואה שהוא עומד להפסיד, הוא מיד מנסה להביא ראיות והוכחות חדשות שהוא צודק ואז צריך לבדוק שוב את ראיותיו, וכן המשפט נמשך זמן רב ומכביד על הדן, ויכול לגרום לו לטעות בדיון. לכן אני מוסיף לכם דינים.

ולא זו בלבד, אלא שהייתם חושדים אותי בכל דבר ולא דנתם אותי לכה זכות. ובכל הזדמנות חפשתם על מה לריב ולהתלונן.

משה רבנו הוכיח את עם ישראל, שגם כשהוא מנה להם עוד דינים, ואמר להם תכינו עצמכם לקבל עליכם את הדינים, שהם צדיקים, עניים ומבינים דבר מתוך דבר, דינים שהם מתוך שבטיכם ומקרים לכם, ואתם נוהגים בהם בקבוצה.

ידונו אתכם ואשמתכם תהיה תלויה בהם, אם יטעו בדיון.

אתם עניתם לי: "טוב הדבר אשר דברת לעשות", היו לכם מחשבות אחרות. במקום לומר לי: ממך אנו רוצים ללמד, חשבתם, הנה עכשו יהיו לנו דינים שנתן להם שחד והם יטעו לנו פנים בדיון.

לכן, משה רבנו הזמין אליו את ראשי השבטים והסביר להם על התפקיד החשוב. הוא אמר להם שקעת הם הופכים להיות משפטים לצבואה ומנה שרי אלפים, שרי מאות, שרי חמשים ושרי עשרת, וגם שופטים.

פיצד על הדינים להתנהג כשהם יושבים בדיון?

משה הוסיף וצוה על הדינים פיצד עליהם להתנהג כשהם יושבים לדון:

א. "שמע בין אחיכם" - לשמוע את טענות שני הצדדים. מקאן למדו חז"ל (במקרא סנהדרין ז:): שאסור לדון לשמוע דברי בעל דין אחד שלא בפני בעל דין חברו. האסור הוא גם לדון (שלא ישמע), וגם לבעל הדיון (שלא ישמע).

ב. "ושפשתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו" - לשפוט משפט צדק בכל דין שיש לאיש עם חברו, ואפילו על דברים שנגזרים פשוטים.

ג. "לא תכירו פנים במשפט" - אסור למנות דינים לפי קשרים וקרבה שיש בין הממונה לדון, אלא רק לפי ידיעותיו ובקיאיותו של הדן בדינים.

ד. "פקטן בגדל תשמעון" - חייב לדון דין של פרוטה דיון של מאה, ולא ידחה את דינו לזמן אחר כי בעיניו דין זה פחות חשוב.

ה. דבר נוסף לומדים מ"פקטן בגדל תשמעון" - לדון דין אמת בין עני ועשיר, ולא יאמר מצוה לפתח את העני ולכן אצננו. או, לא אפגע בכבודו של העשיר ולכן אצננו בדיון, ובחוצץ אמר לו תשלם שאתה הוא החיב.

ו. "לא תגורו מפני איש" - לדון דין אמת ולא לפחד משום אדם, אפילו אם הוא אלים.

ז. דבר נוסף לומדים מ"לא תגורו מפני איש" - לאחר שראה הדן לצד מי נוטה הדיון, אסור לו לעשות פשרה ביניהם, כי אז הוא מפסיד אחד מהם שלא כדיון.

ח. "כי המשפט לא-להים הוא" - אזהרה לדון שלא יחייב אדם שלא כדיון, כי בקה הוא מטריח את הקב"ה להחזיר לנעשק את שלו.

ומה יעשו הדינים שאינם יודעים פיצד לפסק דין מסוים?

משה רבנו המשיך בדבריו לדינים ואמר להם: "והדבר אשר יקשה מכם, תקרבון אלי ושמעתי", אם יגיע אליכם משפט קשה שלא תדעו איך לפסוק בו, תפנו את זה אלי.

הרחבה: כיון שמשה רבנו דבר קצת בלשון גדלה חס ושלוה, נשקחה ממנו ההלכה במשפט בנות צלפחד כפי שלמדנו בפרשת פנחס.

חטא המרגלים

לאחר מכן המשיך משה רבנו ופנה לבני ישראל. הוא הזכיר להם שהם נסעו במדבר הגדול עד קדש ברנע, ושם אמר לבני ישראל: ה' אלקיכם נותן לכם את הארץ, עלו וכבשו אותה בקלות (כמו ירשה שאדם זוכה בה ללא מאמץ). "אל תירא ואל תחת" אל תפחדו מהעמים שיושבים בארץ.

אבל אתם התאספתם סביבי בערבוניה, ואמרתם שאתם רוצים לשלח מרגלים כדי לבדק את הארץ, באיזו לשון יושבי הארץ מידברים (וזה חלק מתכסיסי המלחמה, לבדק מה העמים מידברים ומתעצבים כנגדם), ובאיזו דרך להפנס ולכבש את הארץ, ואילו ערים לכבש תחלה. דברים אלו מראים על חסר אמונה בה'.

הרחבה: רש"י מציעים את התוכחה של משה לעם ישראל, ומסביר שהנערים והזקנים, הפשוטים והחשובים, באו יחד בערבוניה, ולא כבדו את הזקנים והראשים לבוא בראש, כך שהילדים דחפו את הזקנים והזקנים היו דוחפים את הראשים, וזה מראה שבקשתם לא היה בדרך ארץ.

משה רבנו אמנם הסכים לשלח מרגלים, ובחר שנים עשר אנשים חשובים, אחד מקל שבט. אבל משה חשב שכשהם יראו שהוא מסכים לכל בקשותיהם לרגול הארץ, הם יבינו שהיא באמת טובה, ואין צורך כלל בשליחת המרגלים, וכן יחזרו בהם.

הרחבה: רש"י מביא משל, לראובן שרוצה לקנות משמעות חמור. שואל ראובן: האם תמכר לי את חמורך? עונה שמעון: כן. אפשר לקחת אותו לנסיון? כן. גם בהרים ובגבעות? כן. כיון שראה ראובן ששמעון אינו מעקבו בכלום, אמר בלבו: אם שמעון מסכים שאבדוק את חמורו בכל בדיקה ודאי בטוח הוא שלא אמצא בחמורו כל מום. ולכן מיד שלם לשמעון על החמור ללא שעשה לו בדיקה, אם ראובן בכל זאת היה לוקח את החמור לבדיקה, זה סימן שהוא לא מאמין לשמעון. זה מה שמשה אמר לבני ישראל, הספמתי לכל בקשותיכם כדי שתבינו שאין בהם צורך כלל, אבל אתם לא האמנתם.

ואכן המרגלים הלכו לרגל את הארץ והביאו ממנה פרות גדולים במיוחד, וספרו לבני ישראל שאכן הארץ טובה, אבל מיד אחר כך הם הוציאו את דבת הארץ רעה.

בני ישראל לא רצו לעלות לארץ ופחדו מהגויים

וְזֶמְרָה הִי עֲנִשָּׁם עַל כָּךְ?

מִשָּׁה רִבְנוּ הַמִּשְׁפִּיר וְאָמַר: גַּם עָלַי ה' כָּעַס בְּגִלְלָכֶם
(בְּמִי מוֹרִידָה), וְאָמַר לִי שְׁלֵא אֲזַכֶּה לָּבוֹא לְאָרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וְיִהְיֶשׁעַ בֶּן נֹון הוּא שׂוֹבִיבֵל אֶת הָעָם אֶל
הָאָרֶץ וַיַּחֲלִי אוֹתָהּ לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל.

חטא המעפילים

חֶלֶק מִמֶּנִּי יִשְׂרָאֵל הִתְחַרְטוּ עַל מַעֲשֵׂיהֶם בְּחֶטְאֵי הַמְּרוֹגְלִים וְהַחֲלִטוּ לַעֲלּוֹת וּלְהִלָּחֵם בְּגוֹיִים יוֹשְׁבֵי הָאָרֶץ. אֲךָ מֹשֶׁה אָמַר לָהֶם בְּשֵׁם ה' שְׁלֵא יַעֲלוּ בְּלֹא יִלְחָמוּ, כִּי ה' כָּבֹד גָּזַר עֲלֵיהֶם שִׁשְׁאָרוֹ בַּמִּדְבָּר אַרְבָּעִים שָׁנָה, וּלְכֹן הוּא לֹא יַעֲזֹר לָהֶם.

וְכֵן אָנוּ רוֹאִים שָׂאף עַל פִּי שִׂישְׁרָאֵל חֲטָאוֹ
וּמִרְדּוֹ בַּה', וְהַ כְּעַס עֲלֵיהֶם וְהַעֲנִישָׁם, מִכָּל מְקוֹם
ה' נִקֵּם בְּאוֹיְבֵים שִׁלְהֶם.

כִּמָּה שָׁנִים יֵשְׁבוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּקֹדֶשׁ?

אחרי 19 שנה עם ישראל פנו בחנה לכוון ים
סוף. הסתובבו במדבר והקיפו את הר שעיר עוד
19 שנים (אולי כל המסעות המנויים בקרשת מסעי מרתמה
עד מדבר צין) ובסופן חזרו שוב לקדש ברנע. אז
הקב"ה אמר למשה שיצילו מצד מזרח של הר
שעיר לכוון צפון.

העמים שאסור להלחם אתם

לְאַחֵךְ 38 שָׁנִים שִׁיִּשְׂרָאֵל הָלְכוּ וְהִסְתּוּבְבוּ בְּמִדְבָּרָה, צִוָּה עֲלֵיהֶם ה' לְהִתְקַרֵּב לְכוּן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. בְּדֶרֶךְ לְאֶרֶץ הַם הָיוּ צָרִיכִים לַעֲבֹר דֶּרֶךְ שְׁלוֹשָׁה עָמִים: אָדָם (שַׁעֲרִי), מִזָּאב וְעַמּוֹן.

הַקֶּבֶ"ה צִוָּה לֹא לְהִתְגַּדֵּלוֹת בְּשִׁעִיר (אֲדֹם - עֶשֶׂו)
לַעֲשׂוֹת אִתָּם מִלְחָמָה, וְאַפִּילוּ לֹא לְדֶרֶךְ בְּאַרְצָם
לֵלֵא רְשׁוֹת מִהֶם.

A cartoon illustration of a king sitting on a golden throne. The king is wearing a blue tunic and a pink cape. He is surrounded by several advisors and guards. One advisor is wearing a blue turban and a blue robe, another is wearing a green turban and a green robe, and a third is wearing a yellow turban and a yellow robe. There are also guards in white armor. The background shows a palace interior with a large window and a red curtain.

מִדּוּעַ הֶקֶבֶ"ה צִוָּה אוֹתָנוּ לֹא לְהִתְגָּרוֹת בָּאֲדָמָה?

2. מוצא

כְּשֶׁהִגִּיעוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְגִבּוֹל מוֹאָב הַקֶּבֶד צִוָּה
לֹא לְהִתְגַּדְּרוֹת בְּמוֹאָב וְלֹא לְהִלָּחֵם בָּהֶם כִּי אֵרָצוֹ
הִיא יְרֻשָּׁה מֵאֵת ה' . בַּפְּרָשָׁה פְּתוּב: **"כִּי לִבְנֵי
לֹוֹט נָתַתִּי אֶת עַר יְרֻשָּׁה"** - **"עַר"** הִיא אֶרֶץ מוֹאָב,
שֶׁנִּקְרָאָה כִּן לִפְנֵי שִׁבְעִי מוֹאָב כִּבְשׁוֹ אוֹתָהּ.

את ארצות שלושה מהם, הקני, הקניז והקדמוני, שהם עמון, מואב ושעיר, ה' העביר באפן זמני לידי עמים אחרים - את שעיר לעשו ואת עמון ומואב לבני לוט.

בִּימֵי קֶדֶם הִתְגֹּרְרוּ בְּאֶרֶץ מִזְרַח הָאֲמִי' - עַם
גָּדוֹל שֶׁל בְּנֵי אָדָם עֲנָקִים שְׂפֹמְפִילִים פָּחַד עַל
הָאִנְשִׁים. הֵם כְּנֹו בָשָׂם 'רִפְאִים' עַל שֵׁם גְּבוּרָתָם
- שֶׁכֵּל הִרְאָה אוֹתָם יְדִיו רַפּוֹת מְרִב פָּחַד.

כך גם בארץ שעיר (סִדֵּי) התגוררו בני העם ה'חרי', שְׂדֵי גַם הם גְּבוּרִים וְכֹזֵנִים אִף הֵם 'רְפָאִים'. הקב"ה עזר לְבֵנִי עֲשׂוֹ, וְהֵם לָחֲמוּ ב'חרי' וְנָצְחוּ אוֹתָם וְהִתְשִׁבּוּ שָׁם.

אך התורה מדגישה שלא נטעה שארצות אלה
הן ארץ רפאים ושבטחה לאברהם אבינו ושכנת
לארץ ישראל, אלא ארצות אלה הן חלק מארץ
מואב ומארץ אדום, השוכות לבני לוט ולבני
עשו. הכלל הוא שתמיד הולכים אחרי
מי שהארץ בשליטתו באותו הזמן,
ולא לפי הבעלים הקודמים.

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָלְכוּ מִקֹּדֶשׁ בְּרִנֵּה
עַד שֶׁעָבְרוּ אֶת נַחַל זָרַד
בַּמָּשׁוּךְ 38 שָׁנָה, וּבִשְׁנֵים
הָאֵלּוּ מָתוּ כָּל בְּנֵי
הַדּוֹר שֶׁחֲטָאוּ בַּחֲטָא
הַמִּרְגָּלִים.

3. עמון

אחר כך צוה הקב"ה את משה להמשיך ולהתקדם לארץ ישראל, וכשיגיעו לגבול בני עמון לא להתגורר בבני עמון, כי גם הם מבני לוט וה' נתן להם את הארץ הזאת לירשה, אלא להמשיך ולעבר את נחל ארנון עד ארצו של סיחון.

גם בארץ עמון התגוררו בעבר בני אדם המכנים 'רפאים', והעמונים בנו אותם בשם 'מזוזמים' על שם שהיו מומחים בתקסיסי מלחמה ('מזוזמים' מלשון 'זימם' - חשב ותכנן מזומה). הקב"ה עזר לעמון והם נצחו את הרפאים וישבו בארצם. ולכן התורה מדגישה שגם ארץ עמון איננה ארץ רפאים שהבטחה לאברהם אבינו.

כעת התורה מספרת על ה'עוים'. העוים היו בני פלשתים והם שלטו מ'חצרות' עד 'עזה'. אך כיון שאברהם נשבע לאבימלך שלא יכבש את ארצו וארצות זרעו, לא הרשו בני ישראל לכבשם.

מה עשה ה'?

"כפתרים היצאים מכפתור השמידם וישבו תחתם". ה' הביא את אנשי 'כפתור' לכבש את ארץ 'העוים', וכיון שפרגע ארץ 'העוים' ביד 'כפתור' - יכלו בני ישראל לכבש אותם בלי להפר את השבועה.

המלחמה עם סיחון מלך האמורי וכבוש ארצו

עם ישראל התקדמו ועברו את נחל ארנון וקר התקרבו לארצו של סיחון מלך האמורי. הפעם הקב"ה צוה את משה להלחם בסיחון ולכבוש את ארצו. ה' גם הבטיח שמעקשו ישים פחד בגויים מפני בני ישראל.

הרחבה: רש"י הקדוש מספר על הנס שהקב"ה עשה במלחמה זו, שהעמיד את השמש במקומה (ולא שקעה) עד שסימו את מלחמתם. כל העולם ראו את זה וקבלו פחד גדול לגויים מבני ישראל.

אמנם ארץ סיחון (וכן ארצו של עוג מלך הבשן) היתה לפני כן בידיהם של עמון ומואב, שבני ישראל נצטוו כעמור לא להלחם נגדם ולא לכבוש את ארצם, אולם סיחון ועוג כבשו את הארץ מעמון ומואב, ולכן הקב"ה צוה לצאת נגדם למלחמה ולכבוש את ארצם.

כפי שלמדנו קודם, תמיד הולכים אחרי מי שהארץ נמצאת בידו באותו זמן, ועקשו הארץ נמצאת בידי סיחון ועוג ולא בידי עמון ומואב.

משה רבנו ספר כיצד שלח שליחים לסיחון בדברי שלום, ובקש לעבר בארצו בדרך הסלולה בלי לזוז ימין ושמאל כדי לא לגרות נזק.

משה רבנו הבטיח לסיחון שיקנה מומנו את האכל והמים בכסף מלא, כשם שבני עשו והמואבים מכרו לנו אכל ומים, (אפילו שלא עברנו בארצם) כי כל רצוננו הוא רק לעבר דרך ארצו. מפאן אנחנו למדים שתמיד מתחילים בדרך של שלום.

משה רבנו פנה לסיחון בצורה נחרצת: "נעברה בארצך" - בין אם תסכים ובין אם לא, אז כדאי לך להסכים... אך סיחון לא הסכים לתת לנו לעבר, "כי הקשה ה' אלקיך את רוחו ואמץ את לבבו, למען תתו בידך כיום הזה" - כדי שישראל ינצחו אותו במלחמה ויכבשו את ארצו.

רש"י מסביר שהקב"ה כביכול כפה את השור של מעלה של האמורים, תחת רגליו של משה והדריכו על צנארו, דרך השפלה והכנעה, וקר הקב"ה נתן את האמורים בידיו.

אז יצא סיחון הגדול והגבור לקראתנו למלחמה. מרב שהיה גבור הוא לא קרא לעוג אחיו לעזרה, אלא רק לאחד מבניו שהיה גבור כמוותו.

משה רבנו המשיך וספר כיצד ה' נתן בידיו את כל הערים של סיחון וכבשנו אותן - מערער אשר על שפת נחל ארנון ועד הגלעד. הרגנו את כל אנשי העיר הרשעים,

אנשים, נשים וטף, החרבנו את כל הערים ולא השאנו שריד, אף את הבהמות והרכוש בזנונו לנו, וכן את כל הרכוש של הערים שקבשנו.

פרק ג

המלחמה עם עוג מלך הבשן וכבוש ארצו

משה רבנו ספר שלאחר הנצחון על סיחון נלחמנו בעוג מלך הבשן, שיצא עם כל עמו לקראתנו למלחמה בעיר אדרעי.

לפני שנלחמנו עם עוג, אמר ה' למשה: "אל תירא אותו, כי בידך נתתי אותו ואת כל עמו ואת ארצו, ועשית לו כאשר עשית לסיחון מלך האמרי".

הרחבה: מדוע במלחמת עוג אמר הקב"ה למשה לא לפחד, ואלו במלחמת סיחון לא אמר כך, מימה היה למשה לפחד מעוג?

רש"י מסביר שעוג היה "הפליט" שעליו כתוב בפרשת לך לך "ויבא הפליט ויגד לאברהם העברי". הוא הטריח את עצמו, בא לאברהם והודיע לו שלוט בן אחיו

נשבה במלחמת ארבעת המלכים. משה חשש שתעמד לעוג הזכות שישמש את אברהם אבינו, ולכן הוצרך הקב"ה לומר לו שלא יפחד כי לא תעמד לעוג זכות זו.

כיצד הרג משה את עוג?

הגמרא במסכת ברכות (נד) מספרת כיצד הרג משה את עוג: עוג עקר הר גבוה ברחב שלוש פרסאות ורצה לזרק אותו על בני ישראל ולהמיתם. אף הקב"ה זמן נמלים, והן חוררו את ההר מעל ראשו וקר ההר נפל על כתפיו. כשרצה עוג להרים את ההר הצמיח לו ה' את שניו כשני הפיל והן נתקעו בהר ולא היה יכול להוציאו. רץ אליו משה, שהיה גבוה עשר אמות, לקח את המטה שהיה גבוה עשר אמות וקפץ עשר אמות. כך הגיע משה עד קרסלי רגלו של עוג (גובה 30 אמות) והכה אותו, עוג נפל לאחוריו כשההר עליו ומת.

ואכן, ה' נתן את עוג ואת עמו בידיו ונצחנו אותם לחלוטין. כבשנו את כל 60 הערים הבהמות והמקפות חומה שלהם, שהיו שיכות לעוג מלך הבשן. את כל האנשים והנשים והטף הרגנו, ואת הבהמות וחפצי הזהב והכסף שהיו בערים לקחנו.

הרחבה: לאחר שישראל לקחו שלל רב במלחמת סיחון, הם היו שבעים ומלאים מרב השלל שלקחו, ולכן במלחמת עוג לקחו רק כסף וזהב.

קר כבש עם ישראל מסיחון ועוג, שני המלכים החזקים, את כל עבר הירדן המזרחי מנחל ארנון עד הר חרמון.

הר חרמון

התורה מפרטת כמה משמעותו של הר חרמון, כדי לספר בשבחה של ארץ ישראל, שכל עם שהר חרמון היה סמוך לגבולם קראו לו בשם אחר כדי ליחס את ההר לעצמם.

אילו שמות נוספים יש להר חרמון?

הציודנים קראו לו 'שריף' (בילקוט שמעוני פרש. משום

דברי עידוד וחזק ליהושע

משה רבנו הוסיף שהוא צוה את יהושע להתחזק בכבוש הארץ, ואמר לו: כשם שראית בעיניך את מה שעשה ה' לשני המלכים (סיחון ועוג) - כן יעשה ה' לך כל הממלכות שתכבש בארץ ישראל, "לא תיראום כי ה' אלקיכם הוא הנלחם לכם" - אל תפחדו מהם כי ה' עמכם והוא נלחם בשבילכם, ובנדיא תנצחו אותם.

שימו לב איך משה מחזק את יהושע, הגם שנידיא יהושע יודע שה' אתו ועמי הארץ יכבשו תחתיו, בכל זאת משה מחזק אותו שלא לפחד מהם. נלמד מזה תמיד לחזק ולעודד אחרים, גם כשהם יודעים שמה שהם עושים זה הדבר הנכון והטוב, עדן חשוב מאוד לחזק ולעודד. חזקו ואמצו.

שבת שלום ומברך!

התורה מפרטת את החלקה הפנימית בתוך שבט מנשה: יאיר בן מנשה כבש את כל חבל ארגוב עד גבול הגשורי והמעקתי, וקרא אותן 'חיות יאיר'. עד היום הזה, מפני שלא היו לו ילדים, ולכן הוא קרא אותן על שמו לזכרון.

משפחת מכיר משבט מנשה כבשו את החלק הצפוני של הר הגלעד. כעת התורה מפרטת במדויק את גבולות נחלת שבטי ראובן וגד:

גבול דרום: החלק הדרומי של הרי הגלעד, כולל כל ערי המישור עד נחל ארנון, כולל סביבות הנחל.

גבול צפון: עד נחל יבק החוצה את הגלעד לשנים.

גבול מערב: הערבה והירדן וכל תחומו - מים כנרת עד ים הערבה (קרוב לים המלח) שתחת אשדות הפסגה.

תנאי בני גד ובני ראובן

מה היה התנאי שעשה משה עם בני גד ובני ראובן? משה רבנו הבטיח לבני ראובן וגד: "ה' אלקיכם נתן לכם את הארץ הזאת (בעבר הירדן) לרשתה". אף עשה עמם תנאי: "חלוצים תעברו לפני אחיכם בני ישראל", אם תלחמו עם הכנענים ותכבשו את ארץ ישראל, ה' יתן לכם את עבר הירדן לרשת אותו.

ועד לסיום כבוש ארץ ישראל, הם ישאירו את נשיהם, טפם ומקניהם לגור בעבר הירדן, ורק כאשר יסימו כל ישראל לכבש את הארץ, אז ישובו גם בני ראובן וגד כל אחד לנחלתו בעבר הירדן המזרחי.

שפרותיו נושרים מרב שומנם), האמורים קראו לו 'שניר' (בלשון כנעני הוא שלג). בנוסף ה'הר נקרא גם בשם: 'שיאן' (בפרשת ואתחנן (ח, מו) נאמר "הר שיאן הוא חרמון").

גבורתו של עוג

התורה מציגת שעוג מלך הבשן היה גבור מאוד. הוא היה היחיד שנשאר מהדור הקודם של הרפאים הגבורים, לאחר שאמרפל וחבריו הרגו את הרפאים.

מה היה גדלה של מטתו של עוג?

עוג היה כל כך ענק עד שמדוניה של מטתו, שנמצאה ברבת עמון, היו "תשע אמות ארבע, וארבע אמות רחבה, באמת איש", לפי מדת האמה (היד) של עוג מלך הבשן. (כפי שראינו מקדם, הקרסול שלו היה גובה 30 אמות, אם כך היד שלו הייתה...)

גבולות השבטים: ראובן, גד, וחצי שבט מנשה

איזו נחלה קבלו ראובן, גד וחצי שבט מנשה?

לאחר שכבשו את ארץ סיחון ועוג (מנחל ארנון עד הר חרמון) משה רבנו נתן אותם לשבטי ראובן, גד וחצי שבט מנשה.

החלק שנתן לראובן וגד: החלק שמחתיל מערוער שסמוכה לנחל ארנון והחצי הדרומי של הר הגלעד עד נחל יבק, והערים שנמצאות שם. ראובן וגד קבלו מקומות אלו כיון שהיה להם מקנה רב, ושם היה מרעה טוב.

החלק שנתן לחצי שבט מנשה: החלק שנשאר מהר הגלעד, שזהו החצי שמצפון לנחל יבק, ואת כל ארץ הבשן השכנת לממלכת עוג.

לְמַדְתִּי - הִבֵּגְתִּי - יָדַעְתִּי!

שאלות בקיאות על הפרשה.

פרק א

15. מִדּוּעַ נִקְרָאוּ ה' "אֲמִים"
בְּשֵׁם "רַפְּאִים"?
16. מִדּוּעַ צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה
שֶׁלֹּא לְהִתְגַּדֵּשׁ בְּבָנֵי עַמּוּן?
17. מִי קָרָא ל'רַפְּאִים'
בְּשֵׁם "זִמְזֻמִּים" וּמִדּוּעַ?
18. מִי הֵם ה'עֲצוּמִים' וְהִיכֵן
הֵם שָׁלְטוּ?
19. מֵהִיכֵן לְמַדִּים שִׁצְרִיף
לַפֶּתַח בְּדֶרֶךְ שְׁלוֹם תַּחֲלֶה?
20. לְמִי קָרָא סִיחֹן שִׁיעֹזֶר
לוֹ בַּמִּלְחָמָה עִם בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל?

פֿירק ג

21. הֵיכֵן נַעֲרָכָה הַמֶּלֶחָמָה
עִם עוֹג מֶלֶךְ הַבָּשָׁן?
22. בִּיצֵד הָרָג מוֹשֶׁה אֶת
עוֹג?
23. כִּמָּה הָיָה גָבוֹה שֶׁל
מוֹשֶׁה רַבֵּנוֹ?
24. מִדּוּעַ מִפְּרֻטַּת הַתּוֹרָה
אֶת שְׁמוֹתָיו שֶׁל הָרָמּוֹן?
25. בִּיצֵד מִצִּינַת הַתּוֹרָה
אֶת גְּדָלוֹ שֶׁל עוֹג מֶלֶךְ
הַבָּשָׁן?
26. מִהֵי הַנַּחֲלָה שֶׁקִּבְּלוּ
הַשִּׁבְכִּיּוֹת: רְאוּבוֹן, גָּד, וַחֲצִי
מִשְׁבֶּט מִנִּשָּׂה?
27. בִּיצֵד הַנִּצִּיחַ יֶאֱדִיר בֶּן
מִנִּשָּׂה אֶת שְׁמוֹ?
28. מִהֵי הָיָה הַתְּנָאִי שֶׁעָשָׂה
מוֹשֶׁה עִם בְּנֵי גָד וּבְנֵי רְאוּבוֹן?
29. כִּמָּה חֹזֵק מוֹשֶׁה אֶת
הַחֹשֶׁעַ?

פרק ב

12. מִי הֵם הָעַמִּים שֶׁהִקָּבַ"ה
אָסַר עַל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְהִלָּחֵם
אִתָּם?
13. מִדּוּעַ לֹא עָבְרוּ בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל לְאָרֶץ דֶּרֶךְ אֲדוֹם?
14. לְמִי שִׁיכַת אֲרִיז "עֶר"
וּמִהוּ הָשֵׁם הַמּוֹכֵר שְׁלֹה?

לַעֲמִיד וְלַעֲוָה מִפְּנֵי שֵׁשׁ

לפניכם ציורים שונים המרמזים על פסוקים או נושאים מהפרשה, כל שורה מרמזת על ענין שונה. שימו לב! בכל שורה תתכן דרך פתרון שונה.

မေးခွန်း: “ငွေပိုလို့ ပိုအိပ်လို့ ငွေပိုလို့”

על מי נאמר?

1. "לָחֶם הַקֶּלֶקֶל".
2. "וַיִּכְתּוּ אֹתָם בְּשֵׁעִיר עַד הָרְמָה".
3. "וַעֲשִׂיתָ לוֹ כַּאֲשֶׁר עָשִׂיתָ לְסִיחָן מֶלֶךְ הָאֱמֹרִי".
4. "תִּשַׁע אֲמוֹת אֲרֻכָּה".

3: ALF. 7: CQUL AL

፲፱፻፲፱፡ ፲፡ ሀ፳፡ ፭፡ ፳፻፲፱፡

חֵידָה מִתְּפִלָּה

פִּעְנָחוּ אֶת הַחִידָה שֶׁלפִּנֵּיכֶם וְגֵלוּ מֶה מִסִּתְתָּר בְּתוֹכָהּ

מזמזמות הן, מרחפות

מִכָּאן לְכָאן עֲפוֹת

סִמּוּךְ וְתִכּוּף לְעִקְיָצוֹ

תָּבוֹא עֲלֵיהֶן מִיתָתָן.

ԲԱՆԿԱՆԻ ԸՆԴՀԱՆ
 ՔՐԵՄ ԵՆՆԸ ԼՈՒՐԸՆԻՍ ԵՎ ԼՈՒՐԸՆԻՍ ԵՄԸՆԻ
 ԵՆՆԸ ԵՄԸՆԻՍ ԵՄԸՆԻՍ ԵՄԸՆԻՍ ԵՄԸՆԻՍ ԵՄԸՆԻՍ

החידה מתוך: פיצוחים - פ. חריף

A colorful illustration of a rabbi with a long grey beard and a blue kippah, wearing a dark green jacket, sitting and reading a book. A young boy with dark hair, wearing a brown jacket and a brown kippah with a gold band, sits beside him, also looking at the book. They are surrounded by green foliage. In the background, there is a pinkish-red sky and a white Hebrew letter 'ת' (Tet) on a green background.

בחידות שלפניהם מסתתרים מושגים מפרשת השבוע,
על ידי חיבור בין הציור והאותיות תקבלו את התשובה.
חושבים שפתרתם נכון? בדקו עצמכם בתשובות.
בהצלחה!

✓ הוספת אות בתוך המילה. → החלפת מיקום האותיות.

ערבוב סדר האותיות.

תִּירוּץ א'-ב' לַמִּתְקַדְמִים

הַתְּשׁוּבָה לְכָל שְׂאֵלָה מִסִּתְּיָמָה.
בָּאוֹת הַמוֹפִיעָה בְּרֹאשׁ הַשְּׁוֹרָה.

א - אֶל תִּפְחָד, אֶל...

א - שם נלחם עוג בִּישְׂרָאֵל.

ב - הַר סִינַי.

ג - נִשְׂאָר מִיֵּתֶר הַרְפָּאִים.

ה - מגלה ששמה מזכר בפרשתנו*.

ז - בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אָמְרוּ עַל יַלְדֵיהֶם:
 "לְ____ יִהְיֶה".

ה - שִׁמוּ שֶׁל הַיָּם בְּבִקְעַת הַיַּרְדֵּן
מִמְזָרְחַ לְאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלֵיו נֹפֵל
הַיַּרְדֵּן (שְׁתֵּי מַלְאִים).

ז - כַּךְ קִרְאוּ הָעֲמוּנִים לְרַפְּאִים.*

ח - עיר בעבר הירדן המזרחי.

ט - ילדיכם.

י - ירגלו*.

כ - השמידו את העוים.*

ל - בבניו אסור להתגרות.

ב - אסור להתגרות בהם.

ב - מְבִינִים דָּבָר מִתּוֹךְ דָּבָר (רמז):
נאמר על ראשי העם).

ס - מלך האמרי.

ע - גדולים ורמים.

פ - הנהר הגדול.

צ - הם קוראים לחרמון שריו*.

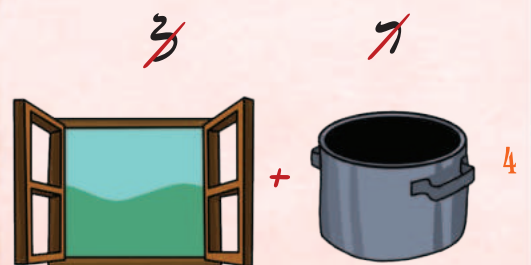
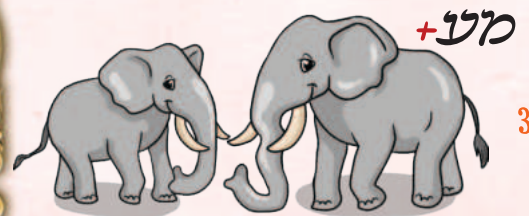
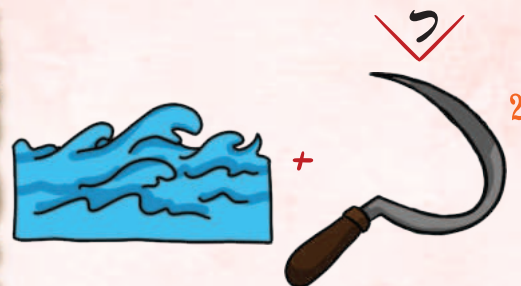
ק - שם מדבר (רמז): משם שלחו מלאכים לסיחון)*.

ר - עם גדול ורב ורם פענקים.

ש - ארצם של בני עשן.

ת - לא תחששו. לא...

၂။ အိန္ဒိယ
 ပါးစပ်ကမ်း နံရိုး ပေါ်မှာ တောင်၊ ရွာ
 နံရံတွေ၊ မြေ၊ နီလီ၊ ပိတောက်
 ခဲ ပေါ်မှာ ငှက်၊ နီလီ၊ ချင်း
 ကျား၊ ချင်း၊ နီလီ၊ ချင်း၊ ချင်း
 ချင်း၊ ချင်း၊ ချင်း၊ ချင်း

[illegible]

ፊጠረዬ: 1: ኪረረ። 2: ሲገደረ። 3: ሲጸፍረ። 4: ሲሠላ።

אגדות החרבן - בית המקדש השני

תקופת בין המצרים וחרבן שני בתי המקדש על פי המקורות.

ובר קמצא, שבעקבותיו שלח הקיסר הרומאי את צבאו לירושלים כדי להחריבה. בראש הצבא עמד המצביא גירון קיסר. הוא הגיע עם הצבא הרומאי סמוך לירושלים, אבל אז עלה בלבו חשש כבד, שמא הקב"ה יעניש אותו על שהוא החריב את ביתו?! ולכן הוא החליט לעשות קסם לבדוק האם ירושלים תפול בידי.

גירון ירה חץ לכיוון מזרח, החץ עף ונפל בתוך ירושלים. לאחר מכן הסתובב גירון וירה חץ לכיוון מערב, באופן פלאי הסתובב החץ ונפל בתוך ירושלים. כך גם קרה כשהוא ירה חצים לצפון ולדרום. המסר היה ברור: רצון ה' שירושלים תפול בידי, אך גירון עדין חשש והחליט לעשות בדיקה נוספת.

הוא עצר ילד יהודי ואמר לו: פסק לי פסוק! - תאמר לי פסוק שישגור על לשונך. (גירון רצה לבדק אם הפסוק שיאמר הילד ירמוז להצלתו או לכשלונו במלחמה על ירושלים). אמר הילד: "ונתתי את נקמתי באדם ביד עמי ישראל, ועשו באדם כאפי וכחמתי וידעו את נקמתי גאם ה' אלקים".

אמר גירון: הקב"ה מענין להחריב את ביתו, אבל בסוף הוא ינקם במי שיעשה את זה. ערך גירון מהצבא והתגיר, וזכה ונולד ממנו התנא רבי מאיר בעל הנס.

מצור על ירושלים

המידע על גירון קיסר שנעלם הגיע אל הקיסר ברומי, והוא שלח במקומו את המצביא אספסגיוס קיסר.

אספסגיוס עשה מצור על ירושלים כדי לשבר את רוח תושביה ולהביא אותם לכניעה, אבל היהודים לא נכנעו לו. למעשה, דעת החכמים היתה להפנע מיד בלי מלחמה ולהשלים עם הרומאים, אך בירושלים היו אנשים בריונים שלא שמעו לקול החכמים, והם השתלטו על התנהגה והחליטו להלחם ברומאים.

המצור שהטיל אספסגיוס היה מהדק מאוד, אין יוצא ואין בא. חליו הקיפו את חומותיה של העיר וצרו עליה יום ולילה, ולא נתנו להקנים שום מאכל ומשקה לעיר.

ועידת העשירים

לאור המצב התכנסו שלושה מעשירי ירושלים - נקדימון בן גוריון, כלבא שבו, ובר קמזא, שבעקבותיו שלח הקיסר הרומאי את צבאו לירושלים כדי להחריבה.

מתיר ליהודים לשוב לארצם ולבנות את בית המקדש. עשרות אלפי יהודים עלו לארץ ישראל ואתם גם כמה מהנביאים, ובניית בית המקדש החלה במרץ, אך בעקבות הלשנת הכותים שהיו שונאי ישראל, הורה כורש להפסיק את בניית הבית.

אחרי כורש מלך אחשורוש. גם הוא טעה בחשוב שבעים שנות גלות וחשב שהן התחילו מהגלות הראשונה, שבה הגלה נבוכדנצר את יהויקים, ולכן גם הוא (כמו בלשצאר) עשה משתה והוציא בו את בגדי הכהונה והשתמש בהם. אחרי מלך בנו דריוש, ובשנה השניה למלכותו חלפו שבעים השנים והוא התיר ליהודים לשוב לארץ ישראל ולחדש את בניית בית המקדש.

בית המקדש השני

בשנת ג'ת"ח (3,408), שבעים שנים בדיוק לאחר חרבן הבית הראשון חדשה בנייתו של בית המקדש השני, ובנייתו נמשכה חמש שנים. לאחר שנבנה הבית עלה מבבל עזרא הסופר ועמו כהנים ולויים, ורבים מאנשי כנסת הגדולה. והם חדשו את ההתישבות היהודית בארץ ישראל.

בית המקדש השני עמד על תלו 420 שנים עד שנחרב ביום ט' באב שנת ג'תתכ"ח.

חרבן הבית השני

על הסבות שגרמו לחרבן הבית הראשון למדנו לפני שבעים - עם ישראל חטא מאוד ועבר על שלוש העברות החמורות: עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים.

על הסבה שגרמה לחרבן הבית השני אומרים חכמינו בגמרא (יומא ט): "מקדש שני שהיו עוסקין בתורה ובמצוות וגמילות חסדים, מפני מה חרב? מפני שהיתה בו שנאת חנם. ללמדך ששקולה שנאת חנם כנגד שלוש עברות: עבודה זרה, גלוי עריות ושפיכות דמים".

מזעזע נורה! מדבר על הדור הראשון של התנאים (חכמי המשנה), בתי מדרש מלאים בכל מקום בתלמידי חכמים העוסקים בתורה מבקר עד לילה, פעילויות חסד שונות, כלם מהדרים במצוות, אבל כל זה לא עזר להם מפני דבר אחד שהיה מצוי ביניהם - שנאת חנם. נורה ואיום!

גירון קיסר בורח

שבו עבר למדנו על המעשה של קמצא

שלום לקוראים היקרים!

בפרקים הקודמים למדנו על חרבן בית המקדש הראשון, שארע ביום ט' באב שנת ג'של"ח (3,338 שנים לבריאת העולם), ולמדנו גם על חלק מהמאורעות שקדמו לחרבן בית המקדש השני, השבו נלמד בעזרת ה' על חרבן בית המקדש השני, שגם הוא ארע באותו תאריך מר - ט' באב, 490 שנים מאחר יותר.

הגלות לאחר החרבן

לאחר שהחריב נבוכדנצר (על ידי שר צבאו נבוזראדן) את בית המקדש הראשון, הוא הגלה אותו לבבל את היהודים שגרו בארץ ישראל, ומשם המשיכו חלקם ונדדו לארצות אחרות.

הארץ נשארה שוממה כמעט לגמרי, ומעט היהודים שנשארו בה לאחר החרבן, עזבו גם הם מהר מאוד את הארץ וירדו למצרים, לאחר שנרצח גדליה בן אחיקם בראש השנה שנת ג'של"ט. (ובקר הם שמו קץ למלכות יהודה שלא קמה מאז, עד שיבא מלך המשיח במהרה ביימינו. אמן).

טעויות המלכים

גלות בבל נמשכה שבעים שנה, כדברי הנביא ירמיהו (כט, י): "כי כה אמר ה', כי לפי מלאות לבבל שבעים שנה אפקד אתכם, והקמתי עליכם את דברי הטוב להשיב אתכם אל המקום הזה". חשוב שבעים השנים הוא מחרבן הבית, אך הגויים טעו בפרוש דברי הנבואה.

בלשצאר - נכדו של נבוכדנצר, חשב ששבעים השנים נמנות מאז שהתחיל נבוכדנצר למלוך, וכשראה שעברו שבעים שנה ובני ישראל עדין בגלות, עשה משתה ולבש בו את בגדי הכהן הגדול, תוף שהוא מכריז שישאל לא יגאלו עוד. אך הוא טעה ובאותו הלילה נרצח.

אחרי מלכו דריוש המדי וחתנו כורש הפרסי. בשנת ג'ש"צ (3,390), 52 שנים לאחר חרבן הבית, הכריז כורש שהוא

הילדים את מסירות נפשן של הילדות וקפצו גם הם לים בעקבותיהן.

הכתל המערבי

אף שטיטוס הרשע החרב את בית המקדש, שריד נשאר לנו מבית מקדשנו, הוא הכתל המערבי של הר הבית - ההר שעליו היה בנוי בית המקדש.

למעשה, גם חומה זו היתה אמורה להחריב. חז"ל (א"כ רבא א, לא) מספרים שהרומאים חלקו את ארבעת צדדי הר הבית לארבעה דפסים גויים שסיעו להם, ועל הכתל המערבי מנה הדפס הערבי פנגר. אבל כיון ששכינה שורה במערב, גזרו משמים שהכתל המערבי לא יחרב לעולם, ולכן כמה שנסה פנגר להחריב את הכתל - לא הצליח. וכששאל אותו אספסינוס הקיסר: מדוע לא עשית את חלקך? לא רצה פנגר הגאותן להודות בכשלונם, ולכן ענה: השארתי אותו כדי שיראו כלם כמה חזקה היתה החומה, וכמה גבור הקיסר שהחריב אותה. אמר לו אספסינוס: דגרים טובים אמרת, אף מכיון שעברת על דברי תתן על כך את הדין: תעלה לראש החומה ותקפץ, אם תחיה - קבלת את חייה, ואם תמות - קבלת את ענשה. לפנגר לא היתה ברירה. הוא עלה לראש החומה וקפץ ממנה, וכמוכן מת במקום. כן יאבדו כל אויביה'.

גאלתנו בידינו

חרבן הבית נגרם רק מפני שנאת חנם שהיתה בישראל. בימינו זכינו ברוח ה' ששבנו לארצנו, ובכל עיר ועיר ישנם בתי כנסת ובתי מדרש, ישיבות קדושות ותלמודי תורה, ארגוני צדקה וחסד לרוח. אם כן, מדוע מתעכבת גאלתנו? 1957 שנים עברו ועדיין לא נגאלנו! פנראה עדיין יש לנו מה לתקן... אהבת חנם! זה מה ש-ה' דורש מאתנו.

יהי רצון שנראה תמיד מעלת חברנו ולא חסרונם, ונאהב כל אחד מישראל אהבת אמת בלי להבדיל בין מראה, חוג, עדה וכדומה, ובקרוב ממש נזכה שתתקבל תפלתנו: "ואתה, ברחמיך הרבים, תחפץ בנו ותרחצנו, ותחזיקנו עינינו בשופך לציון ברחמים". אמן.

ובמקומו בראש הצבא התמנה טיטוס הרשע. טיטוס הגיע בלחות מחדשים ועם נשק עדכני: מכונות נגוח מברזל שבהן הפה בעצמה על חומות ירושלים. חיליו נלחמו יום ולילה בנסיון לבקע את החומות האיתנות, ובנתיים בריוני ירושלים הפכו בהם ללא רחמים. (בספר 'יוסיפון' המתאר את התקופה, מובאים באריכות ספגרי המלחמה).

הרומאים ירו על ירושלים אבנים גדולות והצליחו לגרם להרוגים רבים, אך מנגד בריוני ירושלים השיבו מלחמה בעצמות אדירות, עד כדי כך שהיו משליכים את האבנים בחזרה על הרומאים והורגים בהם אלפים. הבריונים נלחמו באריות והמלחמה גבתה חללים רבים, עד שהיאוש פשט במחנה הרומאים וחללים רבים ערקו מהצבא. טיטוס כמעט נשבר, אך מכיון שנגזרה הגזרה על ירושלים והגיעה שעתו של בית המקדש להחרב, הצליח טיטוס ביום י"ז בתמוז שנת ג'תתכ"ח (3,828) לבקע את חומות ירושלים.

הרומאים פרכו לתוך ירושלים, הרסו, השחיתו, רצחו ושברו כל דבר בחמת זעם, ודם יהודי רב נשפך ברחובות העיר. וכשהם הגיעו לבית המקדש הם התנפלו עליו בבזיון גדול, בזזו וגנבו את הכלים הקדושים, השחיתו וחללו את הבית. טיטוס הרשע נכנס לקדש הקדשים, וברשעותו הרבה פרש ספר תורה על הרצפה ועשה עליו עברות כדי לבזות ולגדף את הקב"ה. אחר כך לקח חרב ועשה קרע בפרכת, ובאותו רגע נעשה נס והחל לצאת דם מהפרכת. בהמשך הוא לקח את הפרכת ועשה ממנה כמין סל גדול, מלא בה את כל כלי המקדש ושלח אותם באניה לרומי כדי להתפאר במעשיו.

בית המקדש עולה בלהבות

לאחר שלושה שבועות של הרס וחרבן בירושלים, ביום המור והעצוב ט' באב (שנת ג'תתכ"ח) לעת ערב, הצייתו הרומאים הרשעים את בית מקדשנו ותפארתנו והעלו אותו באש. הבית כלו בער ועלה בלהבות עד שנשרף כליל. לאחר החרבן הגלה טיטוס את היהודים שנשארו בירושלים.

הרחבה: חכמינו מספרים (גיטין נז) על ארבע מאות ילדים וילדות מירושלים שנשבו והובלו באניה לרומי. הילדים הצדיקים הבינו שהרומאים הרשעים רוצים להחטיא אותם בעברות חמורות שפגעו לרומי. הם לא הסכימו לכך בשום אופן והחליטו למסר את נפשם. התקבצו כלם ודנו: אם נקפץ עכשיו לים, האם נזכה לחיי העולם הבא? דרש להם הילד הגדול שבהם את הפסוק בתהלים (סח, כג): "אמר ה' מבין אשבי, אשיב ממצלות ים" - הקב"ה מבטיח שהוא ישיב את הטובעים בים והם יזכו לחיי העולם הבא. כיון שמעו כך, מיד קפצו הילדות ונפלו לתוך הים. ראו

ובן ציצית הכסת, לדון כיצד תוכל העיר להתמודד עם המצור. עשירים אלו היו צדיקים וגומלי חסדים, ובסיום הפגישה הם יצאו עם הצהרה: הם מבטיחים לדאוג לכל צרכי תושבי ירושלים למשך עשרים ואחת שנים!

לאחר מזה היו מחסנים ענקיים מלאים בתבואה, והוא הבטיח לחלק לבני העיר חטים ושעורים. לשני היו מחסנים גדולים של זין, שמן ומלח. והוא הבטיח לחלקם לבני העיר. ולשלישי היו מחסנים עצומים של עצים אותם הוא הבטיח לחלק לבני העיר, שיוכלו לחמם את הבתים ולבשל.

לאחר הבטחת העשירים, תושבי ירושלים לא היו מודאגים מהמצור ולא יצאו להלחם. אבל הבריונים רצו דוקא להלחם ברומאים, וכדי להכריח את היהודים לבוא להלחם, שרפו הבריונים את המחסנים של העשירים.

רעב מחריד

לאחר שרפת המחסנים החל המצור לתת את אותותיו באנשי ירושלים. המחסור הלך וגבר מיום ליום, כל דבר מאכל נחטף ונמכר בסכומים עצומים, ותושבי ירושלים סבלו מחרפת רעב. הרעב היה חזק עד כדי כך שאנשים אכלו כל מה שהיה שיו לאכול. עם הזמן החלו אנשים למות מרעב. אחרים שעוד חיו, סבלו ממחלות קשות שנגרמו להם עקב הרעב, וירושלים הפכה לעיר רפאים.

הרחבה: חז"ל מספרים (גיטין נז) על מרתא בת ביתוס, שפנתה "עשית ירושלים". למרות עשירותה ביתה היה ריק מפל דבר מאכל. שלחה מרתא את משרתה לשוק, שיקנה לה קמח סלת. חזר המשרת ואמר: סלת אין, אבל קמח לבן עדיין יש. אמרה לו מרתא: לך ותקנה קמח לבן. עד שהגיע המשרת לשוק גם הקמח הלבן אזל. חזר המשרת אל מרתא ואמר: גם הקמח הלבן נגמר. נשאר רק קמח עם סבין. אמרה לו מרתא: לך ותביא לפחות את זה. אך גם הפעם, עד ששב המשרת לשוק אזל גם קמח זה. שוב חזר המשרת ואמר: נשאר רק קמח שעורים. אמרה לו מרתא: לך ותביא לי. חזר המשרת בידים רקות ואמר: השוק ריק, לא נשאר בו שום קמח. יצאה מרתא בעצמה אל הרחוב בנסיון לחפש דבר מאכל. רעבונה היה חזק כל כך, שהיא אפילו לא טרחה לנעל את נעליה ויצאה לרחוב יחפה. תוך כדי שהיא תרה אחר דבר מאכל נדבקו לרגליה גללי בהמה, ומכיון שהיתה מעונגת מאד לא יכלה מרתא לסבל את המאוס ומתה. ויש אומרים שהיא מצאה תאנה לעוסה ומרב רעבונה אכלה אותה, אך גופה לא יכל לסבל את הגעל עד כדי מוות. לפני שמתה, הוציאה מרתא את כל כספה וזהבה, השליכה הכל בשוק ואמרה: מה אני צריכה את כל זה?

טיטוס הרשע

לאחר זמן מת הקיסר, וברומי החליטו השרים למנות את אספסינוס לקיסר,

A man with a beard is sitting up in bed, reading a book to a young child who is also sitting up in bed. The man is wearing a white shirt and the child is wearing a blue shirt. They are both smiling and looking at the book. The room is dark, and the scene is lit by a warm, yellow light, possibly from a lamp. The background shows a dark wooden headboard and a white pillow.

למוצאי
שבת

"לא! לא! אינני רוצה! עזב את ביתי מיד!" צעק העשיר. התחנן בר קמצא:
 "רק תרשה לי להשאיר כאן עוד מעט. אשלם אפילו את הסעודה כלה!"
 צעק העשיר: "אינני רוצה! בשום פנים לא! צא מפה כרגע!" והוא תפס
 את בר קמצא בידו, הקים אותו בכח מן הכסא וגרש אותו מן הבית.

מָה עֲשֶׂה? הֲלֹךְ לַמֶּלֶךְ שֶׁל הַרוּמָאִים,
שֶׁשָּׁלְטוּ אָז בְּאַרְצֵי יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ לוֹ:
"אֲנִי הֵלֵךְ לְךָ סוּד, הַמֶּלֶךְ! הַיְּהוּדִים
שֶׁבִירוּשָׁלַם מְרִדוּ בְּךָ! הֵם אֵינָם רוֹצִים
שֶׁתְּהִיָּה עוֹד מֶלֶךְ עֲלֵיהֶם. רוֹצִים הֵם
בְּמֶלֶךְ אֲחֵר!" בִּתְחִלָּה לֹא הֶאֱמִין
הַמֶּלֶךְ לְדִבְרֵיו. אָמַר לוֹ בַּר קַמְצָא:
"יֵתֵן לִי הַמֶּלֶךְ עֹגֵל לְהַקְרִיב קֶרֶבֶן בְּבֵית
הַמִּקְדָּשׁ, וְנִרְאֶה אִם הַכּוֹהֲנִים יִסְכִּימוּ

נִשְׁתַּדֵּל לְהִתְחַזֵּק בְּמִצְוֹת שֶׁבֵּין אָדָם לְחֵבֶר, לְכַבֵּד אֶת אֲחֵינוּ וְחֻבְרָנוּ, לְוֹתֵר וּלְהִרְבּוֹת אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל. וּבִזְכוֹת אֶהְבֵּת חֹנָם יְבִנָּה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ בְּחֶסֶד וּבְרַחֲמִים.

וְעַכְשָׁיו כָּלֵם בְּיַחַד: יָד יָמִין עַל הָעֵינַיִם וְנִקְבֵּל עַל מַלְכוּת שָׁמַיִם. אֵל מֶלֶךְ
נֶאֱמַר, שְׁמַע יִשְׂרָאֵל...

בגלל שְׁנֵאת חֵם נִזְרָא נֶשֶׁרף בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְנִחְרְבָה יְרוּשָׁלַם עִירָנוּ.
אִי קָרָה הַדְּבָר? בְּזִמָּן שְׁבִית הַמִּקְדָּשׁ עוֹד הָיָה קָם, חִיו בִּירוּשָׁלַם הַרְבֵּה
 אֲנָשִׁים עֲשִׂירִים שָׁהִיו גָּרִים בְּבָתִּים יָפִים.
 פָּעַם בִּקֵּשׁ אֶחָד מִבְּעָלֵי הַבָּתִּים הָעֲשִׂירִים
 הָאֵלֶּה לַעֲשׂוֹת סְעוּדָה גְּדוֹלָה, כִּי הָיָה
 לוֹ יוֹם שֶׁל שְׂמֵחָה. הַזְּמִין הָעֲשִׂיר אֶת כָּל
 יְדִידָיו וְחֻבְרָיו, אֶת הָרַבָּנִים הַחֲשׁוּבִים
 וְשָׂאֵר אֲנָשֵׁי הָעִיר לָבֹא אֵלָיו, לֵאמֹל
 וּלְשִׂחוֹת וּלְשִׂמְחָה אִתּוֹ.

אִוְלָם בַּר קִמְצָא לֹא הָיָה חֲבֵרוֹ שֶׁל
הָעֶשִׂיר. לְהִפָּךְ! תִּמְיֵד רַב וְהִתְקוּטֵט אֶתּוֹ
הָעֶשִׂיר וְלֹא אָהָב אוֹתוֹ כָּלֵל. הַתְּפִלָּא בַר

לְבַשׁ בַּר קִמְצָא אֶת בְּגָדֵי הַיָּפִים, הִלָּךְ לְבִית הָעָשִׁיר וַיֵּשֶׁב לוֹ לִיד הַשְּׁלָחוֹן
בֵּין שָׂר הָאוֹרוֹחִים. מָה טוֹב הָיָה אִם בְּאֻמַּת הָיָה הָעָשִׁיר רוֹצֵה לְהַשְׁלִים
עִמּוֹ! אֲבָל לֹא כָךְ הָיָה. כְּאִשֶּׁר עֵבֶר בַּעַל הַבֵּית בֵּין הָאוֹרוֹחִים, וּבִרְךָ אוֹתָם
לְשָׁלוֹם, אֶת מִי רָאָה אֶת בַּר קִמְצָא! מִיָּד קֵעַס, רָץ אֵלָיו וְצִעֵק: "מָה אַתָּה
עוֹשֶׂה פֹה? הֲלוֹא אַתָּה שׂוֹנֵא אוֹתִי. קוּם מֵהֵר וְצֵא מִפֹּה!"

בַּר קִמְצָא הַתְּבִישׁ מְאֹד שְׁמֹגְרִשִׁים אוֹתוֹ בְּפָנָיו כָּל הָאוֹרְחִים. פָּנָיו הַחֲזִירוּ וְנָעְשׂוּ לִבָּנִים מְרֵב בּוֹשֶׁה וְצַעַר, וּבִקּוֹל נִמְוֵה וְרוֹעֵד עֵנָה: "כִּנְרָאָה בִטְעוֹת

וַיְהִי אִם־שָׁמַעַתְּ שִׁמְעוּ אֶל־מִצְוֹתַי אֲשֶׁר אֲנִי מֵצִוֶּה
אֵתְכֶם הַיּוֹם לֵאמֹר אֶת־יְיָ אֱלֹהֵיכֶם וְלִעֲבֹדוֹ בְּכָל־
לִבְבְּכֶם וּבְכָל־נַפְשְׁכֶם וְנָתַתִּי מִטָּר אֲרֻצְכֶם בַּעֲטוֹ
יְיָ וּמִלְחָמָה וְאִסְפַּת דָּגָה וְתִירִשָׁה וְיִצְהָרָה וְנָתַתִּי
עֵשֶׂב בְּשָׂדֶךָ לְבִהֵמָתְךָ וְאִכְלֹת וּשְׂעֵתָה׃ הִשְׁמָרוּ לָכֶם
פֶּן־יִפְתָּה לְבַבְכֶם וּסְרַתֶם וּעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים

ברוך אתה יי המאיר לעולם כלו בכבודו.

ברוך, שם כבוד מלכותו, לעולם ועד: (בלחש)

ישע'ס יחוד קרעט בריר הוא ושכניתיא, בדחילו דרחימו, ורחימו דחילי, יתירא שם אתי 'א נות' ה' קאט ו'א נות' ה' ביחודא שלים בשם קל ישראל. ארמי מופלע על א'תלתו יתברו ואהבתו ורחמי, ורחמי ירא ישראל מנין דאיתור בר שלשים על, ולכא מקוים כלא. ורחמי מוכיבו על קל אבר ואבר וגיד וגיד מרמ"ח אברים ו'שם' ה' גידים של גופי ונפש, רוחי ושמימי מכלתם ארמי ושמימי, ורחמי עבר ידיו. יתברו יראו ורחמימו ימונע עמברו מכלב שם ונפש חפצא. אמר לו יחי רצון:

- את המילים המוקטנות אין לומר בשבתות וימים טובים -

בְּכֹחַ שֵׁשׁ עֶזְרָא הָרִבִּי מוֹחֵל וּסוֹלֵחַ לָכֵן מִי שֶׁהִכְמִים וְהִקְטִים אוֹתוֹ
אוֹ שֶׁחָטָא בְּגָזֵר, בֵּין בְּנוֹפֵי בֵּין בְּמִצְוֹת בֵּין בְּקִבּוּדֵי בֵּין בְּכָל אֲשֶׁר לֵי-
בֵּין בְּאֵמֶם בֵּין בְּרָצוֹן בֵּין בְּשִׁלּוּג בֵּין בְּמִזְבֵּד בֵּין בְּדִבּוּרֵי בֵּין בְּמַעֲשֵׂה. אִם
בְּהִלּוּל הֵזֶה בֵּין בְּמִצְוֹת אֲחֵרֵי לָכֵן כִּי יִשְׂרָאֵל לֹא יִקְנֶשׁ שׁוֹם
אִתָּם בְּמִסְתָּב. וְהוּא רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יי וְלֹא-וָה לְהוֹת אֹתוֹ שֶׁ אִתָּא
שׁוֹ. וְכֵן שֶׁחָטָא לְפָנֶיךָ מִחוּץ בְּרִחְסֵיךָ הָרַבִּים אֵלֶּי אֵל יְיָ וְיִסְדּוּ
וְהִזְכִּירָם שְׁעִים: יְיָ הוּא לְרָצוֹן אֲמָרֵי יִי וְהִזְקִין לָכֵן לְפָנֶיךָ, יי צוּרֵי
וְגִלְדֵי:

לילה טוב, ילדים חביבים! כשאנו מגיעים לכתל המערבי - האם אנו מרגישים צער גדול, לראות את שריד בית מקדשנו? האם אנו מרגישים כאב ומבינים איזה בית קדוש היה זה, ועדיין לא זכינו שיבנה שוב? או שחלילה כבר מעט התרגלנו לירושלים כפי שהיא היום? בואו ונשמע ספור:

כשהגיע רבי אליעזר יהודה פינקל זצ"ל בפעם הראשונה לכתל המערבי, הבחין ביהודי נשוא פנים שעומד ומתפלל בהשתפכות הנפש ובוכה בדמעות שליש. המתין הרב עד שסיים האיש לבכות, נגש אליו ושאלו: "האם יש לכם חולה בבית?" אמר לו היהודי: "ברוך ה', כלם בריאים". "אם כן, אולי חסר לך כסף?", שאלו. השיב

היהודי: "ברוך ה' לא חסר". "אם כן, למה אתה בוכה כל כך?" ענה היהודי: "כשאני בא לכתל המערבי, ורואה שבית המקדש חרב והשכינה עדיין בגלות - איך לא אבכה?" "התפעל הרב פינקל מאוד והתענגן: "האם זו הפעם הראשונה שאתה מגיע לכאן?" השיב היהודי: "אין זו הפעם הראשונה כלל. בכל יום מגיע אני לכתל שלוש פעמים". אותו אדם גדול היה רבי זאב שחר זצ"ל. אמר רבי אליעזר בהתפעלות: "אני עצמי, בפעם הראשונה, לא בוכה כמו שבוכה אתה, יהודי שמגיע לכתל שלוש פעמים ביום!"

נשתדל להעלות תמיד את ירושלים על ראש שמחתנו: נזכר שהשכינה בגלות, ונצפה ונתפלל לגאולה השלמה!

ועכשו כלם ביחד: יד ימין על העינים ונקבל על מלכות שמים. אל מלך נאמן, שמע ישראל...

שנים עשר אלף לידות

ליום שני

לילה טוב ילדים צדיקים! לפעמים נגזר על אדם להפסיד סכום קטן מסים, אף הוא לא חייב חלילה להפסיד אותו מתוך צער. בואו ונשמע ספור:

רבי מרדכי שרעבי זצ"ל, ראש ישיבת המקבלים 'נהר שלום', היה ידוע בכח ברכותיו. באחד הימים הגיע אל ביתו אדם אחד, שנראה עצוב מאוד, ובידיו מעטפה גדולה. "כבוד הרב", אמר האיש, "זה זמן רב שאני חש בטוב. לפני כמה ימים הלכתי אל בית החולים, והרופא שבדק אותי הפנה אותי לסדרת צלומים. בצלום גלו הרופאים בגופי מחלה קשה, ועלי לעבר בדחפויות נתחם מקבלי! פוחד אני, רבי". בידיים רועדות שלף האיש את הצלום, והראה אותו לרב.

רבי מרדכי אחז בצלום והעמידו מול אור השמש. לאחר שתיקה קצרה אמר הרב: "אין שום צורך בנתוח. שמע לעצתי: תרם עתה שנים עשר אלף לירות לצדקה, ובכחה של מצוה זו - תושע". "אני מוכן!" הכריז האיש, הוציא את ארנקו, ומנה לאלתר את סכום הכסף הגדול. "עוד היום אחלק את כל

הכסף לצדקה, ואתפלל עליך שתרפא!" אמר הרב. "מחר תבקש מהרופאים שיערכו לך צלום נוסף, ובעזרת ה' תוכח בישועתה!" עוד באותו היום חלק הרב את הכסף לצדקה, והעתיר לרפואתו של האיש. למחרת נסע האיש לבית החולים ובקש לעבר צלום נוסף. ואכן, לתדהמתם של הרופאים לא היה גבול. "המחלה נעלמה כלא היתה!" קבעו, "אין שום צורך בנתוח!"

נפעם ונרגש עלה האיש לביתו של רבי מרדכי והודה לו על אשר התפלל למענו. כשיצא האיש מהבית, אמר הרב: "דעו לכם, כי מהשמים גזרו על אדם זה, שיוציא מכיסו סך של שנים עשר אלף לירות. אני סבבתי שסכום זה ינתן לצדקה, וכך לא יזדקק האיש להוציא אותו לצרכי רפואה".

כמה גדול כחה של מצות הצדקה, ילדים. היא יכולה למנע מהאדם צער רב כל כך. נשתדל תמיד לתת ממה שיש לנו, ובזכות חסד וצדקה - תהיה לנו ברכה והצלחה!

ועכשו כלם ביחד: יד ימין על העינים ונקבל על מלכות שמים. אל מלך נאמן, שמע ישראל...

יברכה יי וישמרה:

יאר יי פניו אליה ויחנה:

ישא יי פניו אליה וישם לה שלום:

ישב בסתר עליון, בצל ש-די יתלונן: אמר ליי מחסי ומצודתי, א-ל-הי אבטח בו: כי הוא יצילי מפח יקוש מדבר הוות: באברתי יסד לה ותחת כנפיו תחסה, צנה וסתר אמתו: לא תירא מפחד לילה, מחץ ועוף יומם: מדבר באפל יהלל, מקטב ישוד צהרים: יפל מצדה אלף ורובה מימנה, אליה לא יגש: רק בעיניה תביט, ושלמות רשעים תראה: כי אתה יי מחסי:

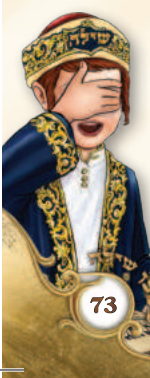
לדרתם ונתנו על-ציצת הכנה פתיל תכלת: והיה לכם לציצת וראיתם אותו וזכרתם את-כל מצות יי ועשיתם אתם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זנים אחריהם: למען תזכרו ועשיתם את-כל מצותי והייתם קדשים לא-להיכם: אני יי א-להיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לא-להים אני יי א-להיכם: (חזור ואומר) יי א-להיכם אמת.

יעלזו חסידים בבבז, ירגנו על משכבותם: רוממות א-ל בגרונם, וחרב פסיות בידם:

הנה מטתו של שלמה ששים נברים סביב לה, מגברי ישראל: כלם אחזי חרב מזמרי מלחמה, איש חרבו על ירכו מפחד בלילות: (חזור מפסוק "הנה מטתו" שלוש פעמים)

והשתחיתם להם: (בלחש) וחרה (לעצור) אף-יי בכם ועצר את-השמים ולא יהיה מטר והארמה לא תתן את-יבוליה ואברתם מהרה מעל הארץ הטבה אשר יי נתן לכם: (עוד כאן בלחש) ושמחתם את-דברי אלה על-לבבכם ועל-נפשכם וקשרתם אתם לאות על-ידכם והיו לטוטפות בין עיניכם: ולמדתם אתם את-בניכם לדבר בם בשבת בביתך ובכלתך בדרך ובשכבך ובקומך: וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך: למען ירבו ימיכם וימי בניכם על הארמה אשר נשבע יי לאבתים לתת להם בימי השמים על-הארץ:

ויאמר יי אל-משה לאמר: דבר אל-בני ישראל ואמרת אליהם ועשו להם ציצת על-כנפי בגדיהם

לשם כך רחמי שמים מרבים. הרב, ברב קדשותו, הרגיש בכך, ועשה ככל שביקלתו כדי לסייע.

המלנה נפעם מאוד, אף על פי שכבר ידע שהרב הוא איש קדוש שיודע נסתרות. אבל אז צפתה לו הפתעה נוספת: כשהתקרב, שם לב שהלולב והאתרוג נראים חדשים ממש! הוא נגע בהם והסתכל, וראה, מעל לכל ספק: האתרוג והלולב טריים, כאלו עכשו קנו אותם!

"כבוד הרב, אתרוג טרי? לולב? אין עכשו! זה רק בחג הסוכות", נדהם אותו יהודי, ולא יכול היה לעצור את השאלה שיצאה מפיו.

"נכון", ענה הרב בפשטות. "אלו האתרוג והלולב שברכתי עליהם בחג הסוכות. ואתה יודע איך הם נשארו טריים ככה, יותר מחצי שנה אחרי חג הסוכות? אדם ששומר על קדשתו כל הזמן, שרואה את ה' מול עיניו בכל רגע - גם מה שיש לו נשאר טרי כל הזמן ולא מרקב!"

נשתדל תמיד לשמר על הקדשה - לראות, לשמור ולדבר רק דברים טובים וטהורים, ויהי רצון שנוקה לגדל ולהיות צדיקים גדולים!

ועכשו כלם ביחד: יד ימין על העינים ונקבל על מלכות שמים. א"ל מלך נאמן, שמע ישראל...

לילה טוב, ילדים נפלאים! בודאי היה לכם בחג הסוכות אתרוג ולולב, הדס וערבה. אבל האם עדיין יש לכם אותם, טריים וחדשים כמו שהיו? ודאי שלא, הם כבר הספיקו להתבטבט בינתיים. בואו ונשמע ספור:

רבי חיים אבישלום פרחיה הכהן זצ"ל, שנקרא בפי כל - "החלבון", שמר מאוד על קדשה וטהרה כל ימיו, וזכה לראות ולדעת דברים נשגבים ונסתרים.

היה זה בחג הפסח. באחד מימי החג בקש רבי חיים מאחד ממלניו לבוא עמו. הוא לקח בידו תרמיל ארוך וצר, ויצא אל המקוה.

כשהגיעו לשם, פתח הרב את התרמיל והוציא מתוכו לא פחות ולא יותר - אתרוג ולולב! כשהם אחוזים היטב בידו, התחיל הרב לעשות הקפות. "יש בצפון בעיות עם הצבא", הפטיר בלשון, כדי להסביר במעט את מה שהוא עושה.

באותו הזמן היה הצבא מתכונן לקראת פעולה מסוימת שהיתה אמורה לצאת אל הפעל, והיה צריך

באב! קרוביו יעצוהו ללכת, הואיל ויש חשש לחייו אם לא יעשה כדברי המושל. אולם היהודי נאמן, החליט האיש לסור לביתו של רב העיר, ולשאל אותו מה לעשות. "אין בררה, עליך ללכת למשתה", השיבו הרב. "אולם מאחר שזהו יום של אבל כבד, לא תשיר שירים משמחים, אלא איכה וקינוח בנעימות עצובות."

הרהר הפיטן בלבו: 'איך אומר שירים עצובים במשתה המשמח? הרי חמת המלך תבער, ומי יודע לאיזה אסון יביא הדבר'...

אף על פי כן, כיהודי מאמין, לא הגיב ולו במלה אחת. הוא החליט לדבק באמונת חכמים, לקיים בעצמו "נעשה ונשמע", וקבל את דברי החכם בתמימות ובשמחה!

חבריו המשיכו להזהירו: "עדיף שלא תגיע כלל למשתה מאשר להגיע ולגרם למלך עגמת נפש, דבר שייעמיד אותך ואת משפחתך

לילה טוב, ילדים מתוקים! אמונת חכמים היא דבר חשוב כל כך. אדם צריך להאמין ולשמע לכל הוראה של גדולי ישראל. בואו ונשמע ספור:

בעיר שיראז שבאיראן היה יהודי אחד, חזן ובעל מנגן ששמו יצא למרחוק. אפלו הנכרים היו מגיעים לשמע את זמירותיו. יום אחד הגיע לביתו שליח ממושל המחוז. "בעוד כחדש, בתאריך פלוני", הודיע השליח, "עורך מלכנו משתה גדול, ובו ישתתפו שרים נכבדים. כבודו הוא זה שיזמר וינגן שירים וזמירות במשתה. ראה נא להתכונן למופע מרשים ומשמח".

היהודי, שהיה ירא שמים, מהר לבדק בלוח השנה באיזה יום בדיק יערך האירוע. והנה גלה לחרדתו כי מדבר ביום תשעה

בשבתות ובימים שלא אומרים בהם תחנון (ראה בלוח בעמוד 2) - לא אומרים וידוי.

אנא יי אלהינו וא-להי אבותינו. תבא לפניהם תפלתנו. ואל תתעלם מלכנו מתחנונו. שאין אנחנו עוי פנים וקשה ערף לומר לפניה יי א-להינו וא-להי אבותינו צדיקים אלהינו ולא חטאנו. אכל חטאנו. עוינו. פשענו. אנהנו ואבותינו ואנשי ביתנו:

אשמונו. גננו. גולנו. דברנו רפי ולשון הרע. העוינו. והרשענו. זדנו. חמסנו. טפלו שקר ומרמה. יעצנו עצות רעות. כזבנו. פשענו. מרדנו. מרינו דברנו. נאצנו. נאפנו. סרנו. עוינו. פשענו. פגמונו. צרנו. צערנו אב ואם. קשינו ערף. רשענו. שחתנו. תעבנו. תעינו ותעתענו. וסרנו ממצותיך וממשפטך הטובים ולא שוה לנו. ואתה צדיק על כל תבא עלינו. כי אמת עשית. ואנחנו הרשענו:

יש לקרוא את הנוסח המלא של "אנא בכח" בלוח מידוי בלילה ולאחר מכן לחזור על הפסוק של אותו יום 3 פעמים. שימו לב, יום ראשון בלילה נחשב כיום שני, יום שני בלילה נחשב כיום שלישי וכן הלאה.

שבע ברכות

בסעודת חתן ומלה מברכים שבע ברכות לפני ברכת 'בורא פרי תבואה'. וסוגר אחר ישראל לקחת שתי כוסות, אחת לברכת המזון ואחת לברכת חתנים. ואחר שסיים המברך ברכת המזון, אינו מברך 'בורא פרי תבואה' אלא מתחיל השני לברך על חתנים שברך 'מתחיל ברא לנכדו' עין מן שבע ברכות, ואחר כך מברך הראשון 'בורא פרי תבואה' ומסמן להוציא את השומעים, ושומעים.

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, שהכל ברא לכבודו:

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, יוצר האדם:

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, אשר יצר את האדם בצלמו, בצלם דמות תבניתו, והתקין לו מזגו בגוף:

עדי-עד. ברוך אתה יי, יוצר האדם: שוש תשיש ותגל עקרה בקבוץ בניה לתוכה במהרה בשמחה. ברוך אתה יי, משמח ציון בבניה:

שמת תשמת רעים אהובים בשמחה ויצירך בנן עדו מקדם. ברוך אתה יי, משמח חתן וכלה:

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, אשר ברא ששון ושמחה, חתן וכלה, גילה רנה דיצה וחדוה, אהבה ואהבה, שלום ורעות, מהרה יי א-להינו ישמע בערי יהודה ובהוצות ירושלים, קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלל, קול מצהלות חתנים מחפשים, ונערים ממשחת נגילותם, ברוך אתה יי, משמח חתן עם הכלה:

והזמון שברך בוס ברכת המזון, אומר:

סברי מרנן (וענינים): לחיים.

ברוך אתה יי, א-להינו מלך העולם, בורא פרי הגפן:

ברכת המזון

משכן עילה

ועל הפל על כל המצות והללו יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם אנהנו מודים לך ומברכים את שמך, באמור: "ואכלת ושבעת, וברכת את יי אלהיך על הארץ הטובה אשר נתן לך": ברוך אתה יי ארונם רבם על הארץ ועל המזון:

- רתם** תשפיע עלינו יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם:
- (א) **עלינו**
- (ב) **ועל ישראל עמך**, בכך שברכנו ותגאלנו,
- (ג) **ועל ירושלים עירך**, תחברת - שתבנה כמורה בימינו, (מבא) מפרש את המצוות והיוצאות שירושלים קדושה מכלה מקדושה) ועכשיו הוא שם,
- (ד) **ועל הר ציון משכן** מקום שכנת כבודך,
- (ה) **ועל היכלך**, החלק הרוחני שבבית המקדש,
- (ו) **ועל מעונך**, האולם שבבית המקדש,
- (ז) **ועל דבירך**, קודש הקדושים,
- (ח) **ועל הבית הגדול והקדוש** כל ביה"מ, שנקרא שמך עלי.

אבינו! אמר:

רענו בדברים והברורים לקוננו, זוננו בדברים שאננו הברורים, כנון: פירות ושאר דברים,

פרנסנו לבוש, כלכלנו פרנסה סדירה, הריוחנו פרנסה בריחה,

הריונו לנו חלצנו מהרה מכל-צרותינו,

ונא, אל תצריכנו יי אלהינו ובעל המצות כולם, לידית מתנות בשר ודם, ולא לידית הלאותם, אלא רק לידית המלאכה בכל טוב והרחבה, העשירה, שלא חסרה לעולם והפתוחה לתימור מוכנה לתת.

יהי רצון שלא גבוש בעולם הזה כשנדרש למתנות והלוואות של בני אדם,

ולא נכלם לעולם הבא אם לא נפרע חובותינו,

ומלכות בית דוד משיחך תחזירנה למקומה במהרה בימינו שנכתב לראות ברחמיך:

רצה והחליצנו יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם:

במצותיך בקיום מצותיך (ככלל), ובמצות יום השביעי, השבת הגדולה והקדושה הזו, כפרת, כי יום גדול וקדוש הוא מלפניך.

נשבת בו כמלאכה וננוח בו מנוחה מרובה ונתענג בו כמאכלים ערים וכלימור חתונה במצות חקי רצונך, ואל תהי צרה דבר רע ויגון צער פגיש ביום מנוחתנו. והראנו חובנו לראות בנחמת ציון במהרה בימינו, כי אתה הוא בעל הנחמות והגם לטוה שאלכלנו ושתינו, חרפנו ביתך הגדול והקדוש לא שכתנו. אל תשכתנו לנצח לזמן רב, ואל תונחנו אל תעולם ממצנו לעד, כי א-ל מלך גדול וקדוש אתה ובידך להשיענו:

C מעה ולא אמר "רצה והחליצנו" בשבת בברכת המזון של סעודה ראשונה ושנייה, אם נזכר אחר שאמר "ברוך אתה ה' כדליתם בונה ירושלים", אמר "למדני חוקיך", ויחזור לומר "רצה והחליצנו", ובסעודה שלישית אינו חוזר.

בראש חודש, ביום טוב ובחול המועד אומרים כאן "עלה ויבוא":

C אם שבת אינו חודש, ויכול לאומרו בהרחקו, חזן מלי א' של פסח ולי א' של סוכות שאם שבת וחולות ברכת המזון והמזון, חזן לראש חודש המזון.

א-להינו תשפיע עלינו יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם:

ויגיע ויראה לפניך וירצה ויחבול ברצון וישמע בקיע ויפקד ויזכר ויכוננו ויכונן מעש אבותינו, ויכונן ירושלים עירך תחברת והמנוחה, ויכונן משיח בן דוד עבדך, ויכונן כל-עמך בית ישראל יעלי (ובחזרת אלו) לפניך, לפליטה לחילה, למוכה, לחן, לחסד ולרחמים, לחיים טובים ולשלום, ביום:

בראש חודש: ראש [ה]חדש הזה,

בפסח: חג המצות הזה, ביום (ביום טוב: טוב) מקרא קדש הזה,

בסוכות: חג הסוכות הזה, ביום (ביום טוב: טוב) מקרא קדש הזה,

בשמיני עצרת: שמיני חג עצרת הזה, ביום טוב מקרא קדש הזה,

בראש השנה: חזקונו הזה, ביום טוב מקרא קדש הזה,

בשבעות: חג השבועות הזה, ביום טוב מקרא קדש הזה,

לרחם בו עלינו ולהושיענו. וזכרנו יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם בו ביום הזה למוכה, ופקדנו בו לברכה, והושיענו בו לחיים טובים, בדבר בשורה של ישיעה ורחמים. חוס וחננו וחבול ורחם עלינו והושיענו, כי אליך משאות עניינו, כי א-ל מלך חנון ורחם אתה:

יכול מים אחרונים וינבב, ויאמר:

למנצח בננינו מזמור שיר: א-להים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה: לדעת בארץ דרךך בכל גוים וישועתך: יודוך עמים א-להים יודוך עמים כלם: וישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים מישור ולאמים בארץ תנחם סלה: יודוך עמים א-להים יודוך עמים כלם: ארץ נתנה וכולה וברכנו א-להים אלהינו: וברכנו א-להים ויארנו אתו כל אפסי ארץ:

אברהם את יי בכל עת, תמיד תהלתו בפני: סוף דבר הכל נשמע, את הא-להים ורא זאת מצותיו שמור, כי זה כל האדם: תהלת יי ודבר פני, ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יי-ה מעתה ועד-עולם הללו-ה:

וידבר אלי, זה השלחן אשר לפני יי:

אם מברכים בדין המזון אומר: הב לן ונברך למלכא עלאך קדישא:

עונים: שמנים:

המזון אומר: ברשות מלכא עלאך קדישא (בשבת: וברשות שבת מלכא), (ביום טוב: וברשות יומא טובא אשפין קדישא) (בסוכות: וברשות שבעת אשפין עלאין קדישין) וברשות מורי ורבותי וברשותכם נברך (בעשרה: א-להינו) שאכלנו משלו:

עונים: ברוך (בעשרה: א-להינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

המזון חוזר: ברוך (בעשרה: א-להינו) שאכלנו משלו ובטובו חיינו:

בסעודת חתן המזון: נברך (בעשרה: א-להינו) שהשקמה במעוננו, שאכלנו משלו:

ועונים: ברוך (בעשרה: א-להינו) שהשקמה במעוננו, שאכלנו משלו ובטובו חיינו: (השם חתן)

הדיני מכוון לשם מצות עשה של ברכת המזון

ברוך אתה יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם:

הא-ל הן אותנו ואת העולם כלו בטובו, כחן בספר פנים, בחסד, ברוח וברחמים רבים, ולא בכל יפות:

נתן לחם לכל-בשר, כי לעולם חסדו:

ובטובו במידת חסדו הגדול תמיד לא חסר לנו מן ואל יחסר לנו מזון תמיד לעולם ועד, כי הוא א-ל זן ומפרנס לכל, ושלחנו ערוך מין מין לכל, והתקין זמן מבעד יום מחיה ומזון לכל ברייתיו אשר ברא, ברחמי וברב חסדיו, כאמור:

לחודש שפע לעולם ומשביע לכל-חי רצון כפי רצונו ועוד:

ברוך אתה יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם: הן את הכל בחסדו:

נודה לך יי ארונם רבם אלהינו ובעל המצות כולם:

(א) **על שהנחת לאבותינו ארץ חמדה טובה** ורחבה, ברית ותורה, חיים ומזון,

(ב) **על שהוצאתנו מארץ מצרים, ופדתנו מבית עבדים,**

(ג) **ועל בריתך** ברית המילה שחתמת שחקת בבשרנו,

(ד) **ועל תורתך שלמדנתנו,**

(ה) **ועל חקי רצונך** המצוות שהודעתנו,

(ו) **ועל חיים** שחוננו ומזון שאתה בעצמך זן ומפרנס אותנו:

בחנוכה ובפורים אומרים כאן "על הנסים":

C אם לא אמר וזכר לפני שאמר תיבת "ח" של ברכת על הארץ - חזר לאומר. ואם נזכר אחר שאמר תיבת "ח", ואמר אותו בהרחקו, ויאמר: הרחמן הוא יעשה לנו נסים ונפלאות כמו שעשה לאבותינו, בימים ההם בזמן הזה, בימי וכו' ועל הנסים ועל הפקדון ועל הנבואות ועל התשועות ועל הנפלאות ועל הנחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה:

בחנוכה אומר:

בימי מתתיה בן יוחנן בלן גדול השמונאי ובניו בשעמיה מלכות זן הרשעה על עמך ישראל לשפחם תורתך ולהעבירם מחקי רצונך. ואמרת ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם. רבת את ריבם, דת את דינם, נקמת את נקמתם. מסרת גבורים ביד חלשים. ורבים ביד מעטים. וישיעם ביד צדיקים. וטמאים ביד טוהרים. וזרים ביד עוסקי תורתך. לך עשית שם גדול וקדוש בעולמך. ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופרקו כמים הזה. ואחר כך באו בניך לדבר ביתך ופנו את היכלך. וטהרו את מקדשך. והדליקו נרות בחצרות קדשך. וקבעו שמונת ימי חגכה אלו בחלל ובהודאה. ועשית עמכם נסים ונפלאות ונודה לשמך הגדול סלה:

בפורים אומר:

בימי קרדכי ואסתר בשושן הבירה. כשעמד עליהם הקן הששע. בקש להשמד לחרוג ולאבר את כל היהודים מעמד ועד זמן סוף ונשים ביום אחד בשליש עשר לחדש שנים עשר הוא חדש אדר ושללם לבו. ואמרת ברחמיך הרבים ספרת את עצתו. וקלקלת את מלכותו. והשבות לו גמולו בראשו. וחלו אותו ונחליו על העין. ועשית עמכם גם ופלא ונדה לשמך הגדול סלה:

תהליך בשמירת צדקה

אזכרה

יום השנה
לפטירת הוריהם
או יקיריהם
מתקרב?

זוהי חובתכם להחזיר להם
טובה ונחת, פעם בשנה!

הקדישו את הגיליון לעילוי נשמתם

והיו שותפים בזיכוי הרבים
והפצת התורה של יותר
מ-120,000 משפחות בכל
רחבי הארץ וכך תזכו
שבשבת האזכרה לפטירת
יקיריהם ילמדו רבבות
מעמך ישראל לעילוי
נשמתם בגיליון 'משכן
שילה'

וכל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו.

(להקדשות - נא להתקשר
עד חודש וחצי לפני תאריך
האזכרה)

בנוסף

ניתן להקדיש את
הגיליון להצלחה,
רפואה, זיווג הגון,
זרע קודש של
קיימא ועוד. הקדשות
אלו יפורסמו בשולי
הגיליון.

יום המנוחות ה'תשפ"ד

נפש רוח ונשמה של הנפטר בשרם טוב מז העולם:

<p>יום שישי - יד אב</p> <p> שלמה ברכה בן מונדני ז"ל</p> <p>הוקדש ע"י יניב ברכה הי"ו</p>	<p>יום חמישי - יג אב</p> <p>אופירה בן אבי ז"ל בת שרה הי"ו</p> <p>הוקדש ע"י שלומי בן אבי הי"ו</p>	<p>יום רביעי - יב אב</p> <p>לאה זלוף ז"ל בת הלן איילה שרה הי"ו</p>
<p>יום שישי - יד אב</p> <p>חנה אטיאס בת מסעודה ז"ל</p> <p>הוקדש ע"י עידן אטיאס הי"ו</p>	<p>יום חמישי - יג אב</p> <p>יוסף בן יוכבד ז"ל</p> <p>הוקדש ע"י משי יוחנן הי"ו</p>	<p>יום רביעי - יב אב</p> <p>יאיר בן ברוך וגו' ליה ז"ל</p>
<p>יום שישי - יד אב</p> <p> גבריאל ברדה ז"ל בן יאסינה הי"ו</p>	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>יום רביעי - יב אב</p> <p>יוחאי שוקן בן נירה ז"ל</p>
<p>יום שישי - יד אב</p> <p> ר' יצחק גולן בן שרה ז"ל</p> <p>הוקדש ע"י הרב שי ורתי גולן הי"ו</p>	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>יום רביעי - יב אב</p> <p>חיה רחל בת עזיזה ז"ל</p>
<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>יום רביעי - יב אב</p> <p>שרה שויגר בת ציפורה ז"ל</p>
<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>
	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>	<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>
		<p>להקדשות: 073-222-4-999</p>

בכלל הרחמים והסליחות, וכן יהי רצון ונאמר אמן.

זרה בצדד החיים

מבצע זדברת בם

ה'תשפ"ה

ילדים ובחורים לומדים תנ"ך, משנה, גמרא,
הלכה, מוסר או פרשת שבוע, שעה ביום

ומבצע

רבות בנות עשו חיל

ילדות ונערות לומדות הלכות,
מוסר או קריאת תהילים
חצי שעה ביום

מספר זוכים בכל מבצע - זכיות בשווי כולל של 8000 ש"ח

כל יום נוסף מגדיל את שווי הזכייה!

- בין כל המשתתפים שרשמו 5 ימים ומעלה, תתקיים הגרלה על זכות הפצת גיליון 'משכן שילה' לכל הכיתה, בכל שנת הלימודים הבאה!
- התמונות להמחשה בלבד.

ההגרלות יתקיימו אי"ה בחודש אלול. שמות הזוכים יפורסמו בגיליונות הבאים וכן בקו ההרשמה.

תנאים וכללים מלאים ניתן לשמוע בקו ההרשמה.

במה זוכים?

- בנוסף על הזכות העצומה של לימוד תורה ועשיית נחת רוח לבורא עולם, יתקיימו מספר הגרלות נושאות פרסים.
- הזוכים בהגרלה יקבלו שובר לרכישת הפרס בשווי מספר הימים שרשמו במערכת כפול 80 ש"ח (לדוגמא: זוכה שרשם 15 ימי לימוד, שווי הפרס יהיה 1200 ש"ח). וכן הלאה בזוכים נוספים עד סך זכיות כולל של 4000 ש"ח בכל מבצע (סה"כ 8000 ש"ח).

איך נרשמים?

- מתקשרים בין התאריכים י' - ל' אב בימים א-ה, לקו ההרשמה ורשמים ימי לימוד.
- כל יום של לימוד יש להתקשר ולרשום בנפרד - באותו יום עד 12:00 בלילה (לא ניתן לרשום על אתמול וכדו').
- הרישום מתבצע באופן אוטומטי ע"י הקשת מספר זהות + מספר פלאפון.
- בנוסף יש להחתים רב / הורה על אישור ימי הלימוד (הזוכה יתבקש לשלוח אישור חתום).

פרס ראשון יכול להגיע
ל- 1200 ש"ח

להרשמה היומית

079-9708016

משכן שילה
לכל הכיתה
לשנה שלמה!

